

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

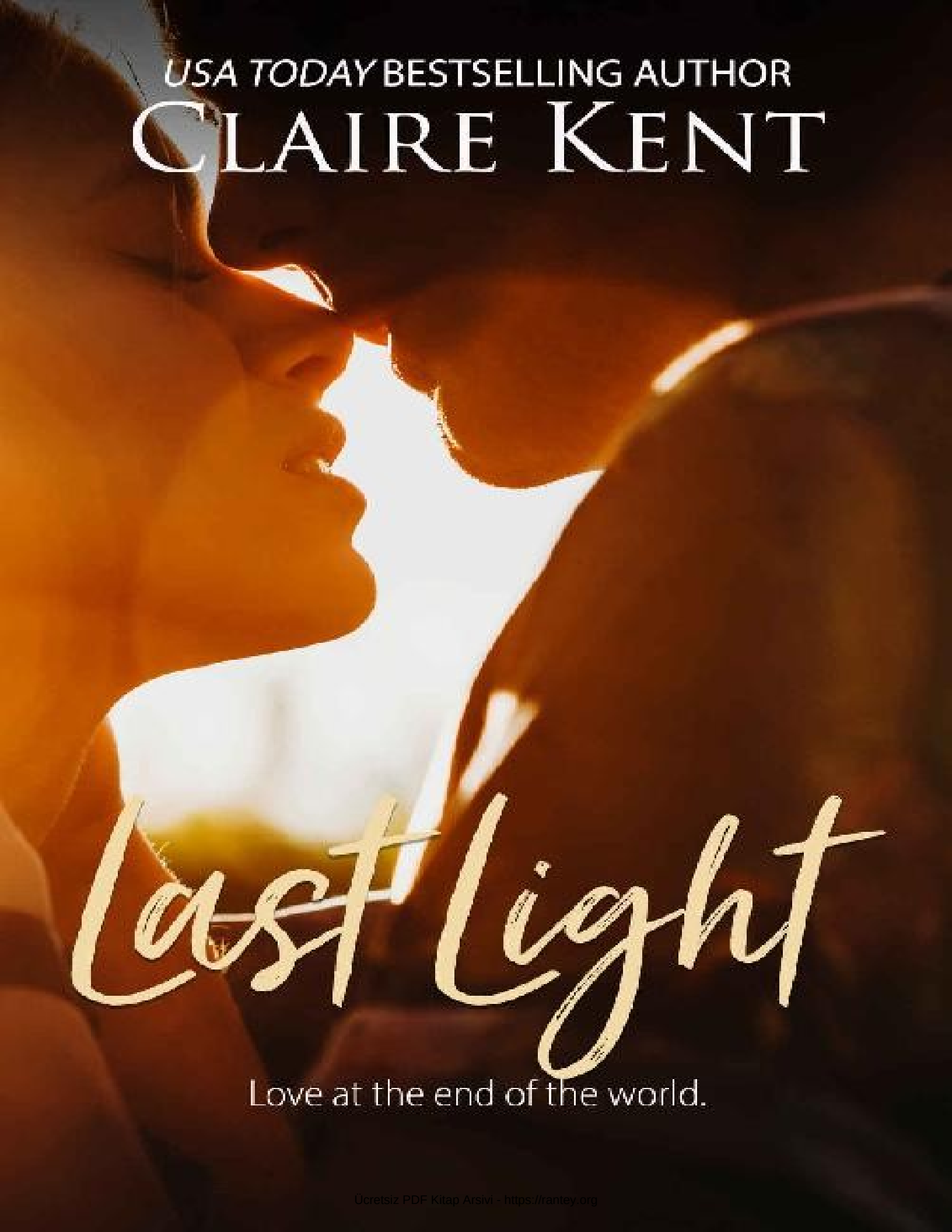
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CLAIRE KENT

Last Light

Love at the end of the world.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Son Işık Claire Kent

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı© 2019 Claire Kent'e aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Yazarın Notu](#)

[Last Light Hakkında](#)

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[On bir](#)

[On iki](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

Yazarın Notu

Bu hikâye geçen yılın sonlarına doğru rastgele karşıma çıktı ve genelde yazdıklarına hiç benzememesine rağmen beni bırakmadı. Sonunda ilham geldi ve seri roman listeme bölüm bölüm gönderdim.

Sonra elimde tamamlanmış bir roman vardı - çok sevdiğim ve gurur duyduğum bir roman - ama onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu kitap Claire Kent ve Noelle Adams hikayelerim arasında bir yerde duruyor. Sıcaklık seviyesi ve ana hikaye / tema açısından muhtemelen Noelle Adams'a daha yakın, ancak stil ve tür olarak buna benzeyen tek yazdığım kitaplar Hold serisi kitapları, bu yüzden sonunda bunu bir Claire Kent başlığı olarak yayınlamaya karar verdim. satmasını beklemiyorum ama yine de dünyaya duyurmak istedim.

Yeni bir Claire Kent kitabı yayınlamama rağmen, bu takma adı yeniden kullanmayı planlamıyorum. *Son Işık* gerçek bir bağımsız kitap. İkincil karakterler kurdum.

Bu kitaptaki karakterler devam kitabı potansiyeli taşıyor, ilham gelirse ve bu kitap beklediğimden daha fazla satarsa diye. Ama lütfen bir devam kitabına güvenmeyin. Claire Kent kitaplarımın çoğunu on ya da on beş yıl önce yazdım. Yaratıcı olarak onları geride bıraktım. Ayrıca, Claire Kent kitaplarım Noelle Adams kitaplarımın yaklaşık onda biri kadar satıyor (bir tanesini yayınlamamın üzerinden iki yıl geçtiği için daha da az satıyor), bu yüzden

zamanımı ve enerjimi takma adıma aktarmaya devam etmek için iş perspektifi.

Tüm bunları söylemek gerekirse, şu anki planlarıma göre, bu benim son planım olacak.

Claire Kent kitabı. Eğer bir mucize olur ve bu kitap gerçekten harekete geçerse ya da beklenmedik bir şekilde başka bir hikayeden ilham alırsam, bu planlar kesinlikle değişebilir. Ancak Claire Kent kitaplarımı okuyan ve seven sizlere ne kadar minnettar olsam da, kimsenin daha fazlası için nefesini tutmasını istemiyorum.

Last Light

Hakkında

Dünyanın parçalanması SADECE DÖRT YIL SÜRDÜ.

Şimdi ailemin son üyesi de öldü ve ben seyahat etmek zorundayım. Tanıdığım tek hayatta kalan insanları bulmak için üç eyaletten geriye kalanları . Hayatta kalmak için yiyecek ve erzak kurtarmalı ve vahşi adamlardan uzak durmaya çalışmalıyım. İstediklerini zorla alabileceklerini öğrenmişler. Bunu başarmamın tek yolu Travis'e güvenmek.

Travis eskiden arabamı tamir ederdi ve şimdi dünyada sahip olduğum tek şey o. Huysuz, sert ve arkadaş canlısı değil ve onu gerçekten tanımıyor ya da sevmiyorum. Ama elimde kalan tek şey o. Beni güvende tutacak. Birbirimize göz kulak olacağız. Kasabamızdan geriye kalanlara ulaşana ve sonunda birbirimizi bırakana kadar.

Son Işık, küresel bir felaketin ardından yakın gelecekte geçen bağımsız bir kıyamet sonrası aşk romanıdır.

Adamı hemen tanıdım. Adını hatırlamıyorum ama eskiden arabamı tamir ederdi.

Yerel tamircimizdi ve on altı yaşındayken arabamı tamir ve bakım için onun garajına götürürdüm. Her zaman yağ ve sigara kokardı ve her zaman tıraş olması gerekirdi. Bana hiç gülümsemezdi ama yapılması gereken işleri anlatırken sabırlıydı ve büyükbabam dürüst olduğuna ve bizi asla aldatmayacağına yemin ederdi.

Ama şu anda yeni bulduğum motosikletin üzerinde duruyor - mucizevi bir şekilde hala benzini var. Bir elinde pompalı tüfek var, diğer eliyle de çantamı karıştırıyor.

Bir saat önce bu terk edilmiş benzin istasyonuna rastladım. Tüm benzin, yiyecek ve malzemelerin çoğu uzun zaman önce atılmıştı, ancak dağınıklık içinde iki sağlam ıslak mendil paketi ve devrilmiş bir rafın altına yuvarlanmış büyük bir su şişesi buldum.

Dışarıda, parçalanmış benzin pompalarının ve eski binanın arkasında şey buldum. İstasyonun arkasındaki ormanın hemen kenarında ucuz bir motosiklet.

Üzerinde büyüyen yabancı otları temizledim, onu dik konuma getirdim ve kablo tesisatıyla uğraşırken nefesimi tuttum. (Bu kadar uzun süre hayatta kalan herkes bir aracın nasıl düz kontak yapılacağını bilir, tıpkı hepimizin bir silahı nasıl doldurup ateşleyeceğimizi bildiğimiz gibi). Motor çalıştığında neredeyse gülecektim.

Çalışan bir aracı elime almalı bir yıldan fazla oldu.

Çantamı koltuğun üzerine bıraktım ve bir ağacın arkasına işeyebilmek için ormana doğru üç adım attım. Her şeye rağmen, bir nevi mahremiyet hâlâ vazgeçemediğim bir alışkanlık.

Bu bir hata.

Pantolonumu indirip çömeldiğimde etrafta kimse yoktu, ama şimdi doğrulurken, kotumu yukarı çekerken ve arkamı dönerken var.

Bir adam. Eşyalarım üzerinde hak iddia ediyor.

Sağ kalçamdaki kılıfta tuttuğum tabancayı çıkarıp bir ağacın arkasından çıkarken ona doğrultuyorum.

Onu şaşırttım. Bu da bir şeydir.

Görünüşüm karşısında gözle görülür bir şekilde sarsıldı ve tüfeğini kaldırmaya başladı.

"Yapma." Motosikletin karşı tarafına doğru yürüdüm. "Geri çekil."

Gözleri yüzümde durduğunda ifadesi değişiyor. . Bu çok açık. Vücudu gergin ve eli silahın üzerinde hazır pozisyonda. Ancak henüz kaldırmadı. Diğer elinde çantamdan aldığı bir kitabı tutuyor.

"Geri çekil," diyorum tekrar, sesimi olabildiğince sertleştirerek.

Olmak istediğim kadar korkutucu değilim. Yüzüm genç görünüyor ve vücudum küçük. Saçlarım uzun, kahverengi ve örgülü, gözlerim de kahverengi. Çenemde bir gamze var, bu da olabildiğince korkutucu değil. Ama silahım dolu ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum.

Umarım bunu görebilir.

Bir adım geri atıyor ve kitabı tutan eli bir teslimiyet jestiyle havaya kalkıyor. "Burada olduğunu bilmiyordum," diyor, sesi yumuşak, çakıllı ve dört yıl önce garajında hatırladığım şekilde dağ aksanıyla tınılıyor. "Sadece bisikleti gördüm ve bir bakayım dedim.

Sana zarar vermeyeceğim."

"Bana zarar vermeyeceğinden emin olabilirsin. Geri lan." Şimdi motosikletin üzerinde duruyorum ve boştaki elimi koltuğa dayıyorum.

Görünüşüne ve geçmişi hakkında bildiklerime bakılırsa otuz yaşın üzerinde olmalı ve pek de yakışıklı bir adam değil. Yüz hatları güçlü ve sert, açık kahverengi saçları dağınık. Yüzü kirli, kot pantolonu ve giydiği gömlek de öyle - kolları yırtılmış gri bir tişört. Ama geniş omuzlu, zayıf ve düzgün bir vücudu var.

Kollarındaki tanım, ağırlık kaldırmaktan ziyade kullanmaktan gelen bir tanım.

Geriye doğru bir adım daha atıyor ve ürkmüş bir hayvanla konuşur gibi konuşuyor. "Beni tanıyorsunuz. Ben Travis Farrell. Ben de Meadows'luyum. Arabanı tamir ettim. Senden çalmaya ya da sana zarar vermeye çalışmıyorum. Buradan geçiyordum."

Travis. Bu onun adı.

Diğer her konuda ona inanmak istiyorum.

Ona inanmayı çok isterim.

Büyükbabam her zaman onun dürüst bir adam olduğunu söylerdi.

Ama dört yıl önce tanıdığım dünya temelinden çatladı ve bir zamanlar iyi görünen adamlara bile artık güvenilemiyor.

Hiçbir şey söylemedim ve tabancamı indirmedim.

"Sen Layne'sin, değil mi? Layne Patterson?" Travis'gözleri loş güneş ışığında ve aramızdaki mesafenin ötesinde koyu gri görünüyor. Yüzümü inceliyor ve sonra vücudumda hızlı bir gezinti yapıyorlar.

Ekose tişörtüm açıkta kalsa ve solmuş atletim terden göğüslerime yapışmış olsa da göğsümde oyalanmıyorlar. Eski kot pantolonum kâğıt inceliğinde yıpranmış ve kalçalarım çok dar gelmesine rağmen alt bedenimde çok uzun süre durmuyorlar. Bakışları yüzüme dönüyor ve orada kalıyor.

da bir şeydir ama gardımı düşürmem için yeterli değildir.

Sorusuna yanıt ama sessizliğimi onaylama olarak algılamış olmalı. Devam ediyor, "Huysuz şanzımanlı mavi Focus'unuz vardı. Ben Travis. Beni hatırladın mı?"

Başım hafifçe eğildi.

Yüz ifadesi da rahatlıyor. "Silahı indirmek ister misin?" "Hayır."

"Tamam. Benimkini indireceğim. Yavaşça." Konuşurken eğiliyor ve tüfeğini bilinçli bir dikkatle çakılların üzerine bırakıyor.

O düzeldiğinde kendimi daha iyi hissediyorum, ama o kadar aptal değilim. bu adamın artık güvende olduğuna inanıyorum. Sırtında bir av tüfeği ve kemerinde benimkinin iki katı büyüklüğünde bir bıçak var.

Artık yağ ve sigara gibi kokmuyor. Kir ve ter gibi kokuyor.

Ben de öyle. Artık beni rahatsız eden bir şey değil.

"Tek başına mısın?"

Cevap vermeyeceğim.

"Fort Knox'a mı gidiyorsun?"

Başımı salladığımı sanmıyorum ama o sallamışım gibi davranıyor.

"Ben de," diyor. "İstersen benimle kalabilirsin."

Omuzlarım sertleşti. "Arkadaş aramıyorum."

Gözleri hafifçe açılır. "Öyle değil. Hiçbir şey beklemezdim. Senin gibi küçük bir şey, tek başına güvende değilsin."

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Ama şimdiye kadar güvendiğim herkes öldü ya da çoktan gitti. "Seninle güvende olacağımı nereden bileyim?"

"Büyükanneni ve büyükbabanı tanıyordum. Büyükannen bana Pazar okulunda öğretti. Sonuna kadar kasabada kaldım. Milis değildim. Sürüye katılmadım. Köprüyü havaya uçurduktan sonra beni hatırlıyor musun? Avcılarla birlikteydim."

Onu, bir yıl kadar önce, bir zamanlar Meadows korunan bir arkasına saklanmıştı. Birden fazla kez geyik ya da yabani hindi ile döndüğüne dair görüntülerim var. Ormandaki hayvanlar , öldürdüklerini herkesle paylaştı ve tayınlarımızı tamamladı.

Yüzümde bir şey görüyor olmalı. Çenesi yumuşuyor. "Ben iyi bir adamım Layne. Seni incitmeyeceğim ya da vermek istemediğin bir şey istemeyeceğim."

Ona o kadar güvenmek istiyorum ki ellerim titriyor. Silahı sabit tutmak için bilinçli bir çaba gerekiyor. "Neden herkesle birlikte kasabayı terk etmedin? başka?"

Yüzü kadar kısa bir süre dönüyor ki neredeyse kaçınıyorum. "Hasta küçük bir kızım vardı. Beş yaşında bile değildi. Onu bırakamadım."

Sesindeki kaybı duyuyorum; göğsümdeki ağırlıkla eşleşen soluk, sızılı bir ses.

Hâlâ hayatta olan herkes birilerini kaybetti.

Çoğumuz herkesi kaybettik.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Biri için mi burada kaldın?"

"Büyükanmem."

"Ciğerleri mi?"

Başımı sallıyorum. Son birkaç yıldır atmosferde bulunan kül -ancak şimdi havadan temizlenmeye başladı- sürüler, tsunamiler, depremle ve kasırgalar kadar çok insan ve hayvanın ölümüne neden oldu.

Kül onları daha yavaş öldürür.

"Benim küçük Grace'im de. Birkaç hafta önce öldü. Şimdi Fort Knox'a gidiyorum, istersen sen de benimle gelebilirsin."

Baştan çıktım.

Bu adam iyi ya da arkadaş canlısı biri değil ama güçlü, iyi silahlanmış ve nasıl avlanacağını biliyor. Aynı zamanda söylediği gibi iyi biri olarak karşımıza çıkıyor. İçgüdülerim on altı yaşındayken olduğundan daha iyi artık-

rahat bir hayat yaşayan bir kızdım. Ailem ben on iki yaşındayken bir trafik kazasında öldü ve bu gelen en zor şeydi. Charlotte'tan ayrılmak ve güneybatı Virginia'da küçük bir dağ kasabası olan Meadows'a taşınmak zorunda kaldım. Büyükanmem ve büyükbabam sevgi dolu ve varlıklı insanlardı ve benim için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Kederime rağmen okulda iyi notlar aldım. Bir sürü arkadaşım vardı. Erkeklerle ilgi duymaya başlamıştım. Kendimi Meadows'a tamamen aitmişim gibi hissediyordum ama orada mutluydum.

Tanıdığım diğer tüm kızlar gibi ben de yabancı erkeklere makul önlemler almış, ancak yine de çoğunun medeni davranacağını varsaymıştır. Bu daha önceydi. Daha sonra, ilk yıl hala Kablolulu yayın ve internet, birer birer şiddet ve kaosun içine düşen büyük şehirlerden gelen haberleri izledim ve bir ileri bir geri sallanırdım. erkeklerin kadınlara ve çocuklara yaptıklarını duyunca mide bulandırıcı bir şok yaşadı.

Aptalca bir şekilde, ana nüfus merkezlerinden ve şiddetin çoğundan uzakta, dağlar ve bir nehir tarafından korunan ve doğuştan avlanmayı ve ateş etmeyi öğreten adamlar tarafından korunan küçük kasabamın beni güvende tutacağını düşündüm.

İçgüdülerim artık daha iyi. Bu dünyada yaşadığımız için öyle olmak zorundalar.

Bütün erkeklerin hayvan gibi davranmadığını biliyorum. Beni seven bir babam vardı. On yedi yaşında, öpüşürken ve birbirimize dokunurken, terk edilmiş bir Oldsmobile'in arkasında ellerini tereddütle gömleğimin altına sokarken tatlı ve nazik olan bir erkek arkadaşım vardı. Himayesi altındakileri korumak için hayatını veren bir büyükbabam vardı.

Bazı adamların hâlâ iyi olduğunu biliyorum ama tanıdıklarımın hepsi öldü.

Artık erkeklerin istedikleri her şeyi almalarının hiçbir sonucu olmadığından, iyiler kadar kötüler de var ve kötülerin bazıları iyi bir oyun oynuyor.

Bunu riske atmayacağım.

Travis gibi bir yol arkadaşının bana sağlayacağı koruma için bile.

"Ne diyorsun Layne? Silahını indir. Fort Knox'a birlikte gidebiliriz."

Yutkunuyorum ve başımı öyle sert sallıyorum ki sırtımdan aşağı sarkan iki uzun saç örgüsü hafifçe sallanıyor. "Hayır. Tek başıma kalacağım."

Bir nefes veriyor ama tek tepkisi bu oluyor. "Tamam. Dikkatli ol." "Ben her zaman dikkatliyimdir. Şimdi yavaşça öne gel ve o kitabı yerine koy. çantamda."

unutmuş gibi hâlâ elinde tuttuğu kitaba bakıyor. "Şiirler mi?"

Belki de çantamın her santimetresinde ihtiyaçlarımın bulunması gerekirken yanıma bir kitap almak aptalca ama onu geride bırakamazdım. *En Sevilen Şiirler* adında ince ciltli bir kitap ve onu tekrar tekrar okuyarak

büyükannem ölürken. "Evet. Onu geri ver ve sonra binaya geri dön."

"Tamam." Birkaç adım ilerleyip kitabı açık çantama bırakıyor ve sonra tekrar geri çekilmeye başlıyor. "Hata yapıyorsun kızım. Orada uzun süre kalamayacaksın."

"Göreceğiz."

Hâlâ çakılların üzerinde duran tüfeğine baktığını fark ettim. sert toprak üzerine ince bir şekilde yayılmış. Bir an için onu almayı düşündüm. Silahlar neredeyse yiyecek ya da çalışan araçlar kadar değerli. Ama buna karşı karar veriyorum.

Herkes gibi ben de bulduğum ve başkası tarafından sahiplenilmemiş her şeyin kurtarılmaya değer olduğu kuralına bağlıyım. Hiç tereddüt etmeden alırım. Ama o tüfek Travis'in ve tam orada duruyor.

Ayrıca, gerçekten büyük ve onu kullanabileceğimden tam olarak emin değilim.

Tekrar ona bakıyorum ve beni süzdüğünü görüyorum. Silahına bakarken tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

"Bunu sana bırakıyorum," dedim ona. "Ama ben gidene kadar gelip alma."

"Anlaştık."

"Binaya kadar."

Dediğimi yapıyor, artık fikrimi değiştirmeye çalışmıyor.

Yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz çantamı alıyorum, bacağımı motosikletin koltuğunun üzerinden sallıyorum ve silahımı kılıfına sokuyorum. Motoru çalıştırıyorum.

Hâlâ gayet iyi çalışıyor.

Travis'i, av tüfeğini ve kasabamın son kalıntılarını arkamda bırakarak yola doğru çıkarken toprak ve çakılların bir kısmı toz bulutu halinde havaya uçuyor.

• • • •

Tüm dünyanın parçalanması SADECE DÖRT YIL SÜRDÜ.

Bir asteroid Almanya'ya çarptığında on altı yaşındaydım, şok dalgaları ve patlama enkazı Batı Avrupa'nın çoğunu yok etti. Astronomlar geldiğini gördüler ama bize çarpmaması gerekiyordu. Bunun hakkında konuşular, hayal ettiler.

ne olacağına dair senaryolar. Ancak bunların hepsi teorikti ve kimse pek dikkate almadı.

Çünkü geçip gitmesi gerekiyordu, yakındı ama yeterince yakın değildi.

Ancak bilim insanları -herkes- evrenin öngörülemezliği hakkında zor bir ders öğrendi. Asteroidin yörüngesi çok az değişti. Bunu çarpışmadan birkaç ay önce fark ettiler, ancak bu kadar büyük ve bu kadar hızlı hareket eden bir kaya parçasının tam olarak istediği şeyi yapmasını durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Vurdu.

Asteroid, yok oluş seviyesinde bir olay için yeterince büyük değildi. Bütün bilim adamları böyle söyledi.

Ama herkesin hayal edebileceğinden daha kötüydü.

Felaketten önceki iki ay içinde Avrupa'dan yaşanan kitlesel göç, tüm gelişmiş ülkelerin alabildikleri kadar göçmen almasıyla dünya ekonomisini ve istikrarını alt üst etti. Toz ve enkaz

Çarpışmanın etkisiyle havaya savrulan maddeler küresel sıcaklıkların soğumasına ve neredeyse bir yıl boyunca güneş ışığının büyük bölümünü engelleyen bir pusun oluşmasına neden .

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, gezegen saldırıya karşı çalışarak her kıtada yıkıcı tsunamiler, kasırgalar ve depremler yarattı.

ABD'de hemen etkisini hissetmedik ama sonrasında yaşananları kesinlikle hissettik. İnsanlar kıyılardan kaçarak dalgalar halinde Doğu Yakası'nda birbiri ardına meydana gelen kasırgaların ve Batı Yakası'ndaki sürekli depremlerin darbelerinden kaçmak için ülkenin ortasına.

Sonra Yellowstone'un altındaki süpervolkan gürlemeye başladı. Hiçbir zaman büyük bir patlama olmadı ama iki yıl boyunca kül bulutu üstüne kül püskürttü.

Kuzey Amerika'nın ortasında, soğuyan sıcaklıklara ve toz bulutuna zar zor dayanabilen geniş tarım arazileri küller tarafından yok edildi.

Yemeğimiz gitti.

Sırada güç, iletişim ve hükümet vardı. İnsanlar öldü.

Ve ölmeye devam ettiler.

Duyduğum son radyo yayınında, dünya nüfusunun yarı yarıya azaldığını tahmin ediyorlardı.

Eminim şimdiye kadar çok daha fazla azalmıştır.

Bazı insanlar kendilerini sığınaklara sakladılar ve ellerinden geldiğince yiyecek ve erzak depoladılar.

Bazı insanlar tamamen pes etti.

Bazı insanlar, sürüler olarak bilinen gezici çetelerdeki diğer insanlarla birleşti. Bazen bin kişilik gruplar halinde

Kamyonlar ve tanklarla yollara çıkıp istedikleri her şeyi alıyor, yollarına çıkan herkesi öldürüyorlar.

Ben on altı yaşındayken küçük kasabamın nüfusu üç bindi.

On yedi yaşına geldiğimde, bin beş yüze düşmüştük.

Çünkü pek çok kişi kıyıya çok yakın olmaktan korkarak uzaklaşmış ya da hayatta kalma ve milis gruplarına katılmıştır.

Meadows'ta kalan insanlar ellerinden gelen her şeyi yaptılar. İkinci yılda, sürülerin karşılaştıkları her topluluğu yakıp yıktığına dair haberler daha yaygın hale gelmeye başlayınca, kasaba liderleri Meadows'a giden ana yol olan nehir üzerindeki köprüyü havaya uçurdu. Kasabaya giden diğer iki yol, kolayca savunulan dolambaçlı dağ yollarıydı.

Kasabadaki erkeklerin çoğu ve kadınların önemli bir kısmı avlanmayı, balık tutmayı ve ateş etmeyi biliyordu. Elektrik santralinin bakımı ve korunması için bazı komşu kasabalarla ortaklık yaptık, böylece ülkenin geri kalanı karanlığa gömüldükten sonra aylarca elektriğimiz oldu. Yiyecekler paylaşıldı ve karneye bağlandı.

Herkes üzerine düşeni yapmaya çalıştı. Yine de yeterli değildi.

Bir ay önce, ormandaki hayvan popülasyonu Meadows'ta hayatta dört yüz kişinin çoğu, Kentucky'deki askeri üssün ordudan geriye kalanlar tarafından korunduğu ve mültecileri kabul ettiği söylentilerini sonra toparlanıp Fort Knox'a gitti. Aynı şey Güney Carolina'daki Fort Bragg için de söylenmişti ama insanlar oranın sahile çok yakın olmasından endişe ettikleri için Fort Knox'a gitmeyi tercih ettiler. Gitmeyenler sadece seyahat edemeyecek kadar hasta olan sevdiklerini bırakmak istemeyen insanlardı.

O bendim. Santral düştüğünde büyükbabamı kaybettim ve büyükannemi terk edemezdim. Gitmem için yalvardı ama ben gitmedim. Yapamadım. Riskleri bilmeme rağmen, birkaç düzine insanla birlikte kaldım ve birkaç hafta kısır bir yaşam sürdük.

Büyükannem iki gün önce öldü, bu yüzden Fort Knox'a gidiyorum.

Belki kasabamın geri kalanını bulabilirim.

Gidebileceğim başka bir yer yok.

• • • •

MOTOSİKLETİMDEKİ GAZ beni neredeyse 50 mil götürüyor. Diğer insanlarla karşılaşma olasılığımın daha az olduğu küçük köy yollarını tercih ediyorum.

Çünkü insanlar her zaman tehlike demektir. Oldukça iyiyim ve sadece yol kenarında yürüyüş yapan birkaç küçük grupta karşılaşıyorum.

Benzininin azalmaya başladığını görünce kenara çekip evdeki eski bir atlasan kopardığım yol haritasının sayfalarına bakıyorum. Üç yüz milden fazla kalmıştı. Daha fazla benzin almam gerekiyor ve artık bunu yapmanın tek yolu, yakıtı çoktan çekilmemiş terk edilmiş bir araç bulmak.

Kolay bir ihtimal değil. Genellikle terk edilmiş bir kasaba bulmayı ve deposunda benzin olan bir araç bulana kadar boş evleri aramayı içerir. Bu yüzden birkaç mil sonra yolun kenarında karavan kabuğu olan sağlam bir kamyonet gördüğümde şaşırdım ve şüphelendim.

Terk edilmiş arabalar bir saat içinde soyuluyor, yani bu araba yeni durmuş olmalı.

ve kamyonunda oturan kimseyi görmedim.

Muhtemelen benzini bitmiştir. Araçlar genellikle bu yüzden yolda bırakılır. Yolun kenarında. Ama mekanik sorunları olması ve depoda hâlâ benzin olması da mümkün.

Kontrol etmeliyim. Ne kadar düşük ihtimalli olursa olsun, gaz bulma kaçırılmayacak kadar önemli.

Motosikletimi arabanın önündeki yoldan çektikten sonra iniyorum ve sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüyorum.

Soluk soluğa geri sıçradım ve bankın karşısında bir adam olduğunu fark ettim. Yere yığılmıştı, bu yüzden onu yoldan göremiyordum.

Gömleği kana bulanmış.

İlk içgüdüm hemen geri çekilmektir. Bu adam açıkça vahşi bir sonla karşılaşmış - mümkün olduğunca uzak durmak istediğim bir şey. Ama bu araba çalışıyor olabilir ve benzini olabilir. Arkada erzak olabilir. Sırf biraz kan ve ceset var diye kontrol etmemek aptallık olur.

Ben de cesaretimi toplayıp tekrar yaklaştım.

Kapıyı açıyorum ve adamın cılız bedenini direksiyondan geriye itiyorum ki kontağa ulaşabileyim.

Ceset hala sıcak. Ve beklediğim kadar gevşek değil. Sonra inliyor.

Adam gözlerini açtığında geri çekiliyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ağzı açılıyor. Bir şey söylemeye çalışıyor ama ağzından sözcüksüz bir hırıltı çıkıyor.

Kanın kaynağını bulmak için gömleğini kontrol ediyorum ve karnında çirkin bir yara görüyorum. Silahla vurulmuş gibi görünüyor. Acil yardım ekiplerinin ve çalışan hastanelerin günlerde bu yara atlatılabilir bir yara olabilirdi ama bugün hayatta kalmasının imkânı yok. Şu anda son nefeslerini veriyor.

Biraz hasta hissediyorum ama üzgün değilim. Bir yabancının ölümü artık bana dokunamaz.

Ve eğer bu kamyonunda benzin varsa, ona ihtiyacım var.

Son dört yılda ne kadar değişmiş olursam olayım, cesedini araçtan çıkaracak gücü kendimde bulamıyorum. Hâlâ hayattayken olmaz.

"Özür dilerim," dedim sonunda. "Keşke yardım edebilseydim ama senin için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum."

"F-Fort Knox." Yumuşak inlemeleri sonunda tam kelimeler haline geldi.

"Peki ya Fort Knox?"

"Al... al bunu... Marshall. Kurda dikkat et." Sağ eli, buruşuk bir kâğıt parçası çıkarana kadar cebini karıştırır.

Bana anlatmaya çalıştığı şeye dahil olmak istemiyorum. Muhtemelen bu adamın ölümüne sebep oldu.

Asil dürtüler tehlikelidir. Asteroid çarpmasından bu yana doğruluğu kanıtlanan bir şey varsa, o da budur.

Hayatta kalmak artık en fazla umut edebileceğimiz şey.

Ama bu adam son gücüyle kâğıdı bana uzatmaya çalışıyor, ben de alıyorum.

kısmına kan bulaşmış, parmaklarımla silmeye çalışıyorum. Sonunda sayfadaki yazı okunabilir hale geliyor.

Altında bir çizim olan kısa bir nota benziyor. "Peki ya Fort Knox?" Tekrar adama bakarak soruyorum.

Bu soru boşuna. O artık ölü. Nabzını kontrol etmeden önce bile bunu açıkça .

Neredeyse rahatladım. Hayatım boyunca çok fazla insanın öldüğünü gördüm ama yine de birinin acı çekmesini izlemekten rahatsız oluyorum.

Artık o öldüğüne göre, suçluluk hissetmeden kamyoneti alabilirim.

Kontağı denemek için uzandım. Tekliyor ama çalışmıyor.

Benzin bitti.

Birkaç küfür mırıldandım ve karavan kabuğunun kapağını açmak için etrafta dolaştım.

En azından orada biraz şansım var. Birkaç konserve-şeftali, fasulye ve mısır -Ve birkaç kutu peynirli makarna. Ayrıca birkaç şişe su.

Dünden beri bir şey yememiştim, bu yüzden bir kutu alıp bıçağımla açtım ve şeftalileri yolun kenarında durarak parmaklarımla yedim. Bütün yiyecekleri ve taşıyabildiğim kadar suyu çantama koyuyorum.

ve kamyonda kullanabileceğim başka malzeme olmadığından emin olmak için arka koltuğı kontrol etmek için etrafta dolaşıyorum.

Hiçbir şey.

Eğer geçen günleri doğru tahmin ediyorsam, şu anda Ağustos ayında olmalıyız. Sıcaklık çocukluğumdan hatırladığım yazlar kadar sıcak değil, ancak hava yoğun ve kirli ve ozon tabakasındaki hasar güneş ışınlarını eskisinden çok daha yıkıcı hale getirdi.

O kadar çok terliyorum ki gözlerime damlıyor ve burada yolun kenarında durmak tehlikeli.

Motosiklete geri dönmek üzereyim -şu anda tek önceliğim yola devam edebilmek için benzin bulmak- ama elimde tuttuğum kanlı mektuba doğru geri çekiliyorum.

Bunu bırakıp hayatıma etmeliyim. Gerçek bir hayatta kalan böyle yapardı.

Merak sempati gibidir. Sonunda seni öldürür.

Yine de mektubu okudum.

Fort Bragg düştü. 3000 kişi Fort Knox'a doğru yola çıktı. Tahliye edin.

Kurt izi arayın.

Sözcüklerin altında stilize edilmiş bir kurt çizimi yer almaktadır.

Kâğıt parçasına bakıyorum, bir endişe kaplıyor.

Kurt göndermesini anlamadım ama notun geri kalanı gayet açık.

Fort Knox üç bin kişilik bir sürünün istilasına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya.

Eğer bu olursa, dünyada benim için önemli olan herkes öldürülecek ya da kaçırılacak.

Ölü adam uyarıda bulunmak için gönderilmişti ve artık bu uyarı asla yerine ulaşamayacaktı.

Kendim teslim etmeye çalışabilirim ama Fort Knox'a hayatta kalmam çok zor.

Midem yine çalkalanıyor. O şeftalileri çok hızlı yedim.

"Kahretsin." Ünlemim çok yüksek, sağımdaki ölü otlarla kaplı merada ve solumdaki yarı çıplak ormanlık alandayankılanıyor.

Travis burada olsaydı, Fort Knox'a canlı gitmeme ve bu mesajı iletmeme yardım edebilirdi.

Bu benim ilk düşüncem.

Yolun aşağısında bir motor sesi duyduğumda henüz hareket etme isteğimi toplayamamıştım. Ses giderek yükseliyor, bu da bana yaklaştığı anlamına geliyor.

Donup kaldım.

Ormana taşınıp orada saklanmalıyım.

Araba demek insan demek, insan da tehlike demek.

Ama bütün gün yolda başka bir araç görmedim.

Ve kafamın içindeki küçük bir dırdırcı ses bana Travis'in de benimle aynı yere gittiğini hatırlatıp duruyor. Hatta o da aynı yoldan gidebilir.

Belki bir araba bulmuştur.

Belki durur ve ona katılmak isteyip istemediğimi tekrar sorar. Bu sefer ona farklı bir cevap verebilirim.

Eski bir pikabın yaklaştığını gördüğümde henüz kararımı vermemiştim ve Travis olmadığını çok geç fark ettim.

Araç yaklaştıkça garip bir şekilde sallanıyor. İçinde dört kişi var ve durduklarında açık camlardan bana sesleniyorlar.

Yanımda.

Dört kişiden birinin kadın olduğunu görünce biraz rahatladım. Bu adamların güvende olduğuna dair bir işaret değil.

Tabancamı doğrulttum.

"Hey, küçük hanım," diye bağıyor içlerinden biri, arka camdan eğilerek. "Senin gibi güzel bir şey burada tek başına ne yapıyor?"

Diğerleri şamatayla gülüyor.

Geniş, tıraşsız yüze bakıyorum ve burada neler olduğunu anlıyorum.

Sarhoşlar. Hepsi sarhoş.

"Oha!" dedi şoför, camdan bana sırtarak. "Silahını indir, tatlım. Burada hepimiz iyi adamlarız. Bu kamyoneti bulduk. Anahtarlar ve her şey. Bira ve her türlü yiyeceklerle dolu bir buzdolabı bulduk. Sadece küçük bir gezintiye çıktık. İstersen bizimle gelebilirsin."

"Hayır, teşekkür ederim." Şimdi silahımı şoföre doğrultuyorum.

"Burada tek başına olmamalısın," diyor ilk konuşmacı. "Burada senin için yerimiz var."

"Hayır. Teşekkür ederim."

Şimdi daha rahat nefes alıyorum. Bunlar en çok korktuğum kötü adamlar değil. Sürülere katılıp dünyayı kasıp kavuran, tecavüz eden, yağmalayan ve istediği zaman öldüren türden değiller. Bunu yüzlerinde görebiliyorum.

Ama onlar sarhoş. Ve sarhoş erkekler, özellikle de gruplar halinde, ayık erkeklerin yapmayacağı şeyler yaparlar.

Kolum yorgunluktan titriyor olsa da indirmiyorum.

Tam onlara yola devam etmelerini söyleyecektim ki başka bir arabanın yaklaştığını duydum. Kalbim sıkışıyor. İki arabadaki adamları tek gibi kontrol edemiyorum. Burada başım belaya girebilir.

Gerçek sorun.

Ben ne yapacağıma karar veremedenden diğer araç üzerimize geliyor. Eski model bir Jeep Wrangler. Araç durduğunda ve bir adam elinde pompalı tüfekte yola çıktığında boş boş bakıyorum.

Travis. Dağınık saçları, gülümsemeyen yüzü ve gömleğinin yırtık kollarıyla.

Ve tüfeği.

Söylemeye utanıyorum ama rahatlamak için neredeyse inliyordum.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor, silahı omzuna dayayıp pikaba doğru doğrultuyor.

"Güzel bayanın yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm," diyor şoför gülünç bir sırıtışla.

Travis boğazından sert bir ses çıkarır ve sürücü tarafındaki kapıyı açmak için yürür. "Çık dışarı."

İçeridekiler ona boş boş bakar.

Silahıyla işaret ediyor. "Çıkın dışarı!"

"Onlara zarar verme." Tökezleyerek durduğu yere yaklaştım. "Onlar sadece sarhoş. Bana zarar vermeyeceklerdi."

Beklenmedik görünüşü beni rahatlatsa da
Yüzündeki ve sesindeki sertlik. İçgüdülerim hâlâ Travis'in iyi bir adam olduğunu söylüyor ama ben iyi adamların korkunç şeyler yaptığını gördüm.
A

Birkaç yıl önce kasabanın çevresini korumaya yardım ediyordum ve tanıdığım ve sevdiğim bir adam, zavallı adamın akli dengesinin yerinde olmadığı ve silahı olmadığı açık olmasına rağmen yaklaşmaya devam eden serseriye vurup öldürdü.

Her zaman kanıksadığım şeyler - normal insanların normal şekilde davranması gibi - artık güvenilirmez.

Travis beni görmezden geliyor. "Çık dışarı!"

Sesi, bu kez odadakiler için yeterince emredicidir.

Ona itaat etmek için araç. Dördü de pikaptan düşer ve yolun kenarında bir grup halinde toplanırlar.

Travis arabaya uzanıp kontağı kapattı ve anahtarları çıkardı. Sonra anahtarları yolun karşısındaki otlığa fırlattı.

Sarhoş insanlar şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Anahtarlar şurada," diyor yaramaz çocuklarla konuşur gibi. "Git bul onları."

Üçü anahtarların peşinden koşar, ama şoför tükürür, "O bizim. Piç kurusu." Beceriksizce bir yumruk atar.

Travis neredeyse sıradan bir hareketle ona tüfeğin dipçığıyle vurur.

Adam yere düşer ve kaldırımında hüngür hüngür ağlar.

Ellerim o kadar terliyor ki tabancam kabzamdan kayıyor, ben de kılıfına koyuyorum. Ani bir mide bulantısı dalgası beni vurdu. Midem kabarıırken sarsılıyorum ve eğiliyorum. Yolun kenarına kustum. Daha önce yediğim şeftalileri.

Travis sadece beni izliyor. Doğrulduğumda gözleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, belki de hasar olup olmadığını kontrol ediyor. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Sadece çok sarhoşlardı."

Artık bir tehdit oluşturmuyorlar. Hâlâ ayakta olan üçünün merada dolaşıp anahtarları aradığını görebiliyorum.

Onları muhtemelen ayık olacaklardır. Anahtarları atmak gerçekten iyi bir fikirdi.

Keşke bunu ben düşünseydim.

Travis başıyla sürdüğü cipi işaret ediyor. Ne dediğini anladım. Bana binmemi söylüyor. Kelimeleri söylemiyor bile. Sadece başını hafifçe yana doğru hareket ettiriyor.

Sadece birkaç saniye tereddüt ettim.

Bugün Travis'in birlikte seyahat etme teklifini reddederek bir hata yaptım. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Daha sonra koruma karşılığında ona seks yapmam için bana baskı yapsa bile -bu dünyada kadın olmanın bir bununla başa çıkabilirim.

Jeep'inin yolcu koltuğuna oturdum. İki koltuğu ve tavanı var ama kapısı yok. Motosikletten çok daha rahat.

"Beni mi takip ediyordun?" Sürücü koltuğuna geçerken ona sordum.

"Sana söylemiştim. Aynı yere gidiyoruz. Bu en kısa yol. otoyollardan ve şehirlerden kaçınır."

"Bu cipi nereden buldun?"

"Arka kasaba. Birinin garajı. Eski bir külüstür kullanıyordum ama bu daha iyi iş görür ve arazide de işe yarar."

"Motosikletin benzini bitti, bu yüzden zaten yeni bir araca ihtiyacım vardı. Kamyonun arkasında biraz konserve yiyecek ve su buldum. Burada biraz var ve taşıyamadığım daha fazlası da var.

"Göster bana." Aracı vitese takar ve kamyonu doğru sürer.

Onu arkadaki su şişelerinin yanına götürüyorum ve onayladığını tahmin ettiğim şekilde homurdanıyor. Adamın gülümsediğini hâlâ görmedim.

Sırt çantamdaki yiyecek ve suyu boşaltıyorum, Travis de kamyonundan diğer su şişelerini alıyor. Jeep'in arkasında paketlenmiş protein barları ve ev yapımı kurutulmuş geyik eti var. Daha fazla su şişesi. Kamp malzemeleri. Birkaç silah daha.

Adam ne biliyor.

Çantamdan ıslak mendil paketlerini çıkarmadan önce kısa bir süre tereddüt ediyorum. Onları ve birkaç gün önce bir evde bulduğum güneş kremi ve bandajları diğer malzemelerin yanına koyuyorum.

"Ölü adamı kontrol ettin mi?" Travis soruyor.

"Ölmüş."

"Biliyorum ama kullanabileceğimiz bir şey var mı diye kontrol ettiniz mi?"

"Oh. Hayır." O adamın son anlarını düşününce yine midem bulanıyor. Notu hala bir elimde tutuyorum.

Travis adamın cesedini kontrol etmek için bir dakika ayırır ve cipin arkasındaki diğer silahlara eklediği küçük bir tabancayla çıkar.

"Nedir o?" Elime doğru başını salladı. Bir not.

Ona bakıyorum ve sonra yavaşça Travis'e uzatıyorum. "Adamın üzerindeydi. Ölmeden önce bana onu Fort Knox'a götürmesi gerektiğini söyledi."

Travis notu okuyor ve sonra tekrar tekrar okuyor olmalı çünkü başını kaldırmadan önce uzun bir süre geçiyor.

"Eski karım şu anda Fort Knox'ta." Sesinden onun için korktuğunu duyabiliyorum.

"Dünyada değer verdiğim ve hâlâ hayatta olan herkes Fort Knox'ta."

Dudaklarını yalıyor. "Tamam. Bunu alacağız. Sürüler çok yavaş hareket eder. Çok fazla insanla hareket etmek zorundalar ve yağmalamak için yol üzerindeki her kasabada duruyorlar. Muhtemelen onları orada yenebiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yapmak zorundayız. Cheryl orada. Herkes orada."

"Tamam. Yeterince benzin bulabilirsek, yoldan çıkmak zorunda kalsak bile bu oraya oldukça hızlı varırız."

"Eninde sonunda kesinlikle yoldan çıkmamız gerekecek. Ama gidebildiğimiz hızlı gideceğiz."

"Kurt kısmını anlamıyorum."

Travis başını salladı. "Emin değilim. Ama sürüler bazen kendilerini işaretler. Belki de bu onların işaretidir, hangi sürünün oraya gittiğini bize bildirmek için."

"Oh. Belki de öyledir. Pekala, hadi gidelim. Ne kadar benzinin var?"

"Çeyrek depo kadar. Bizi fazla götürmez."

"O zaman daha fazlasını bulmaya çalışacağız. Yol boyunca bazı terk edilmiş kasabalar olmalı."

"Evet." Travis cipin bagaj kapağını kapattı ve sonra bana doğru nefesimi kesip geri çekilmeme neden oldu.

Bana dokunmadan elini hızla bırakıyor. "Özür dilerim. Kolun kanıyor. Yaralanmadığını söylemiştin."

Şaşkınlıkla kendime bakıyorum. "Ben değildim. Adamlar tarafından değil. Kamyonun kasasına yaslanırken kesilmiş olmalıyım. Farkına bile varmadım."

Şimdi bir kolu yırtılmış olan tişörtümü çıkarıyorum ve bana uzattığı ıslak mendili kullanarak üst kolumun arkasındaki kanı temizliyorum.

Sonra vücudumu hafifçe çeviriyorum ki kesiğin üzerine bir bandaj koyabilsin.

Gözlerinin atletimde olduğunu, nemli kumaşın göğüslerime yapıştığını fark ediyorum ve tişörtümü tekrar giyerken garip bir şekilde kendimi mahcup hissediyorum. Birkaç yıl önce son sütyenimin baleni kopunca sütyen giymeyi bırakmıştım. Hareket ettikçe göğüslerim sallanıyor ve meme uçlarım yıpranmış kumaştan açıkça görünüyor. "Teşekkürler."

Homurdanıyor. Sonra bir şişe su alıp bana uzatıyor. "İç şunu. Bayılacak gibi görünüyorsun."

"Çok teşekkürler," diye mırıldanıyorum kuru bir şekilde, alaycılık her şeyden çok alışkanlık. Sonra duraksıyorum ve daha içten bir şekilde, "Teşekkür ederim. Yardım etmek için durduğun için yani. İyiydim ama olmayabilirdim de. O yüzden teşekkürler."

Şimdi yere bakıyor, sanki onu utandırmışım gibi. Ama bir adama benzemiyor, o yüzden ne hissettiğinden emin değilim. "Kim olsa utanırdı."

"Hayır. Yapmazlar. Artık yapmazlar. Neredeyse hiç kimse yapmaz. Bu yüzden teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Sonra farklı bir tonda, "Buraya koyacak başka bir şeyiniz yoksa gitmeliyiz," diyor.

Yapmam gereken başka bir şey olmadığından emin olmak için elimi çantama sokuyorum.

ama geriye kalan her şey kişisel eşyalarım ya da her zaman yanımda olmasını istediğim şeyler. "Hayır. Hepsi bu kadar."

"O zaman atla."

kadar yorgunum ama yavaşça yolcu koltuğuna geri tırmanıyorum.

Bana bir şey bekliyormuş gibi bakıyor. "Ne?"

Sonunda sordum.

"Suyu iç. Bayılmanı izlemeyeceğim."

Suyu mümkün olduğunca tasarruflu kullanmaya alışkınım, bu yüzden yepyeni bir şişeyi tıka basa doldurmaya başlamak kendimi şımartılmış hissettiriyor. Ama o beni bekliyor, ben de kapağını aç ve birkaç yudum al.

Başını salladı, hâlâ beni izliyordu. Sonra aracı vitese takıyor ama ayağını frende tutuyor.

"Neden içmiyorsun?" diye soruyor, şişeyi indirip birkaç derin nefes aldığımda sesi gereksiz yere huysuz çıkıyor.

Ona elimden geldiğince kaşlarımı çatıyorum. "İçiyorum. Çok hızlı içip tekrar kusmak istemiyorum. Ve bana bu kadar patronluk ihtiyacım yok."

"Öyle görünüyor."

Loş ışıktaki ona bakıyorum. Daha öğleden sonra, ama sürekli Toz ve kül bulutu güneşin son ışıklarının olması gerekenden çok daha önce kaybolmasına neden oluyor.

Adamın şu anda ciddi olup olmadığını gerçekten anlayamıyorum.

En ufak bir gülümseme bile , dalga geçmediğine karar veriyorum ve kaşlarım daha da çatılıyor.

Anlamadığım yumuşak, homurtulu bir ses çıkarıyor ve çantamın aracın zeminine kaydığı yere bakıyor. Çantayı açık bırakmışım ve kitabım dışarı fırlamış.

Neye görüyorum ve hemen eğilip kitabı çantama geri koyuyorum, sonra da fermuarını kapatıyorum.

"Şiirler mi?" diye soruyor, tıpkı bugün daha önce sorduğu gibi şüpheli bir şekilde.

Gözlerimi kısıyorum ve korkutucu görünmeye çalışıyorum. Bunun etkili olmadığına eminim. Lanet gamzem yüzünden. "Evet. Şiirler. Sana daha önce de söylemiştim."

"O kitabı neden yanında ?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Belki de benim hakkımda böyle düşünmek için bir nedeni vardır, eskiden tanıdığımız medeniyetin başına gelenler göz önüne alındığında.

Ailemi kaybettim. Kasabamı kaybettim. Her şeyimi kaybettim ve Fort Knox'a ulaşabilecek kadar uzun süre hayatta kalabilmem için çok az bir şansım var ve hatta sürünün onu ele geçirmesinden önce oraya ulaşabilmemiz için daha da küçük bir şansımız var. Ama hala bu kitaba tutunuyorum.

Artık her şey hayatta kalmakla ilgili. Şiirlerin artık bir önemi yok.

Bunu ona açıklamak için kullanabileceğim kelimeler var. Umut hakkında. Kayıp güzelliğin kalıntıları hakkında. Kasvetli bir gerçeklikte anlamın yankıları hakkında.

Ama açıklamaya bile çalışmıyorum.

Belki de deliyim.

Dünyanın sonunda şiir okumak. Hiçbir şey söylemiyorum.

Yola devam edemeyecek kadar karanlık olmadan önce sadece bir saat araba sürdük.

Her şey olmadan önce, günün bu saatini erken akşam olarak adlandırırdım, ancak batan güneş kirli bulutlar ve pus duvarı tarafından çoktan engellendi ve yakında Travis farları açmak zorunda kalacak, bu yüzden

Geceyi geçirecek bir yer.

Gece artık dışarıda olmak için çok tehlikeli. Travis güçlü ve iyi silahlanmış olabilir ama karanlıkta karşılaştığımız herkese karşı sadece o ve ben varız. Gün ışığı tek güvenli seçenek.

Eski bir çiftlik bulduk, ev bir tepenin ardında çok gerilerdeydi. Yoldan görülebiliyor. Camların çoğu kırık, bu da kullanabileceğimiz malzemelerin olmayacağı anlamına geliyor, ancak kilometrelerce uzakta bir kasaba yok ve çiftliğin izolasyonu zaten bir topluluktan daha güvenli hissettiriyor.

Cipi saklıyoruz, eşyalarımızı içeri alıyoruz ve harap çiftlik evine giriyoruz.

"Burada konserve ya da su bulma şansımız pek yok." Kir, örümcek ağları ve yılanmış kuş yuvalarıyla kaplı ön odaya bakıyorum. Mobilyaların çoğu kırılmış ya da içeri giren hava koşulları yüzünden çürümüş.

"Hayır. Üst katı deneyelim. Tek ihtiyacımız olan sağlam bir oda."

Üst kat daha iyi durumda ve yatak odalarından birine dokunulmamış gibi görünüyor. Kapı kapalı ve kırık pencere yok. İki tane ikiz yatağı olan bir çocuk odasıydı.

Batman yorganları ve uyumlu çarşaflarıyla hâlâ özenle yapılmış küçük yataklara bakarken midem bulanıyor.

Bir aile burada bir hayat kurdu. Çok uzun zaman önce değil.

Travis, taşıdığı erzak paketinin yere düşmesine izin vererek, "Bu iyi olur," diyor. Beni izliyor. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey."

"Yine mi hastasın?"

"Hayır. Ben iyiyim." Kafamdaki, boğazımdaki dokunaklılığı temizliyorum. Sonra dışarıdan kalan azıcık ışığı içeri almak için tozlu perdeleri açmaya gidiyorum. "Burası biraz havasız. Sence bir pencere açabilir miyiz?"

Travis kaşlarını çatarak bir zamanlar otlak olan arka bahçeye doğru yürüyor. Artık her yer gri tepelerden oluşuyor ve sadece

kırık bir çit. "Sanırım öyle." Pencereyi yarıya kadar itiyor. Hâlâ bir paravan var.

Yatağa oturup ayakkabılarımı ve kemerimi çıkarıyorum. Yoğun akşam havasını içime çekiyorum.

"Bir şeyler yemelisin." Çantasını karıştırıyor ve bana bir protein bar ile bir şişe su veriyor.

"Şimdilik iyiyim."

"Sen de değilsin. Ye."

Ona boş boş bakıyorum.

Elini yüzüme doğru itti. "Şimdi."

Otoriterliğinden dolayı hafifçe homurdansam da su ve protein barını kabul ediyorum. Yiyecekleri zorla indiriyorum ve hiçbirinin geri gelmediğinden emin olmak için bir dakika oturuyorum.

Olmuyor. Boş boş çubuğun üzerindeki etiketi okuyorum ve son kullanma tarihinin neredeyse bir yıl geçmiş olduğunu görüyorum. Tadı güzel. Son kullanma tarihleri önemsizdir. Eğer yiyecek iyi görünüyor, sen ye.

Travis'i, davetsiz bir misafir olması ihtimaline karşı yatak odasının kapısının önüne bir şifonyer iterek barikat kurarken izliyorum. Sonra çocuk boyunda bir sandalyeye oturuyor ve bir protein barı yerken tüfeğini temizliyor.

Yataklardan birinin kenarına tünemiş, son suyum bitirmiştim ki ayağa kalktı, gerindi, ayakkabılarını çıkardı ve kemerini çözdü.

Midem çalkalanıyor ama yemekten değil.

Travis bir sürüngene dönüşecekse, bu o zaman . Artık o adamla kapana kısıldım. Gece vakti. İkinci kattaki bir odada. Kapısı ağır bir şifonyer tarafından kapatılmış.

Bana yaptığı yardımın karşılığını hak ettiğini düşünüyorsa, işte o zaman bunu talep edecektir.

Ayağa kalkıyor ve uzun bir süre sessizce bana bakıyor. Sonunda mırıldandı, "Biraz uyu kızım."

O diğer yatağa uzandığında nefesimi bırakıyorum ve sonunda üstümdeki tişörtü çıkarıp çarşafı ve yorganı geri çekiyorum ve ben de uzanıyorum.

Birkaç mumu ve şu sonsuza kadar dayanması gereken pillerden olan bir feneri var ama bu gece ışığı boşa harcamanın bir anlamı yok.

Karanlıkta hiçbir şey yapmayacağız. İçgüdülerimin onun hakkında yanılmadığına sevindim.

Bana söylediklerinin sadece itaat etmemi sağlamak için söylenmiş bir söz olmadığına .

Travis gerçekten iyi bir adam.

Yattığım yerden onun kokusunu alabiliyorum, vücudunun kokusu pencereden içeri giren havanın isine karışıyor. Güçlü Onun kokusu garip bir şekilde güven verici. Yalnız olmadığım anlamına geliyor.

Beni koruyabilecek bir adamla umabileceğim kadar güvenli bir yerdeyim. Kapı . Merdiven olmadan kimse pencereden geçemez. Ve ıssız bir yerin ortasındayız.

Vücudumun haftalardır hissetmediği bir şekilde hissediyorum.

"Daha iyi hissediyorum," diyorum sessizliğin içinde. Hava henüz tamamen kararmadı ve Travis'in uyanık olduğunu biliyorum çünkü ara sıra pozisyon değiştiriyor.

Homurdanıyor.

"Yemekten sonra demek istedim. Beni yaptığın için teşekkürler." Yine homurdanıyor.

Başımı çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Homurdanmaktan daha fazlasını yapabilirsin, biliyorsun."

Bir kolunu bükmüş ve başının arkasına sokmuş yatıyor. Diğer yorganla oynuyor. Yorganı çekmemiş. Silahı yerde, kemerinin yanında duruyor, kemerine de kınlı av bıçağı takılı. Tutarsız bir şeyler mırıldanırken bana dönüp bakmıyor.

"Bu sadece çok heceli bir homurtuydu."

Başını çeviriyor ve kısıp gözlerle bana bakıyor. "Sana uyu dedim kızım."

Gözlerimi deviriyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum.

Kibar olmaya çalışıyordum. Arkadaşça. Garip bir durumda sohbet etmeye. Ama belli ki bu Travis'in yeteneklerini ya da ilgi alanını aşıyor.

Bugün daha çok konuştu. Bana kendinden bahsetti ama o sırada ben ona silah doğrultuyordum. O zamandan beri söylediği tek şey tamamen pratikti. Beni tanımak istemiyor.

Şikayet etmemeliyim.

Arkadaşım olmak , olmak zorunda değil. Yalan söyleyebilir. Orada sessizce oturup güneş doğana kadar tavana bakmak umurumda bile değil.

Onunla gitmeme izin vermesi karşılığında hiçbir şey istemedi, bu yüzden ödemem onun sinir bozucu derecede kapalı kişiliğine şikayet etmeden katlanmak olacak.

Sessiz bir yol arkadaşı istiyorsa, bir tane bulur.

Oda soğuyor, ben de üstümü örtüyorum. Genel olarak bu yatak oldukça rahat.

Ve kendimi güvende hissediyorum.

Gözlerimi ve izin verilseydi Travis'e söyleyeceğim şeylerle kendimi .

Saçını kestirmesi lazım.

Kibar yorumlara homurtudan daha fazlasıyla karşılık vermeli.

Neredeyse 21 yaşımdayım. Bana "kızım" demek zorunda değil.

Küçük kızı öldüğü için çok üzgünüm.

Umarım eski karısı Fort Knox'ta iyidir. Umarım çok geç olmadan onu ve Meadows'un geri kalanını bulabiliriz.

Hâlâ sigara içme isteği duyuyor mu, yoksa bu alışkanlığı tamamen bıraktı mı?

Sürü tanıdığımız ve sevdiğimiz tüm insanları ele geçirmeden önce Fort Knox'a ulaşma şansımız olduğunu düşünüyor mu?

Gerçekten iyi kolları var.

Belki yarın daha arkadaş canlısı olur.

Sürüngen olmamasına sevindim.

Bu düşünceyle uykuya daldım.

• • • •

Aylardır uyuduğumdan daha iyi uyuyorum. Bir ya da iki kez uyanıyorum, etrafıma zar zor uyum sağlıyorum ve Travis'in kokusunu alınca tekrar uykuya dalıyorum. Omzumda bir el hissedene kadar gerçekten uyanmıyorum.

"Layne. Layne. zamanı."

Gözlerimi kırıştırıyorum, burnumu çekiyorum ve neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Hava başlıyor. Artık gitmeliyiz." Travis hâlâ ayakta

ama elini çıplak omzumdan çekti. "M'kay." Kendimi doğrulmaya zorladım, yüzümü ovuşturdum ve

saç örgülerimden kaçan uçuk saçları. Dışarı baktığımda haklı olduğunu görüyorum. Gün doğumunun kirliliği ışığı karanlığı yarmaya başlamıştı bile.

"Uzun zamandır uyuyor olmalıyım."

Onaylama olduğunu düşündüğüm sözsüz bir ses çıkarıyor.

"Uyudun mu?" Ona sordum. Ayakkabılarını giymiş ve çakıyla bir kutu şeftaliyi açmak için odanın diğer tarafına geçiyor. Tıpkı dünkü gibi görünüyor.

"Evet. Biraz." Parmaklarıyla kutudaki şeftalilerin yarısını yiyor ve sonra kalanını bana uzatıyor.

Dün kustuktan sonra pek iştah açıcı olmadıkları için iç geçiriyorum ama yemeği ziyan edecek halim yok. Şeftalileri yiyorum ve aslında tatları iyi.

Belli ki konuşkan bir ruh halinde uyanmadığı için sohbet etmeye çalışmıyorum. İşim bittiğinde tişörtümü, kemerimi ve ayakkabılarımı giyiyorum, o da şifonyeri kapıdan uzaklaştırıyor. Eşyalarımızı toplayıp aşağı iniyoruz ve toparlanıyoruz.

Tuvalete gitmesi daha uzun sürüyor, bu yüzden beklerken harita sayfalarımı bakıyorum.

Travis döndüğünde sürücü koltuğuna kayıyor ve benimle birlikte onlara bakmak için eğiliyor. "İyi bir rota görüyor musun? Otoyollara yakın bir yere gidemeyiz ve bu kasabalar oldukça büyük olduğu için buradan ve buradan kaçınmak isteyeceğiz."

Bana neden eski otoyollardan ve şehirlerden uzak durmamız gerektiğini açıklamak zorunda değil. "Düşünüyordum da, buradan geçip yol." Parmağımı haritada gezdiriyorum, iki şeritli eski bir devlet yolunu takip ediyorum. "Bu işe yaramaz mı? Bizi Batı Virginia'ya götürecekt."

Haritayı bir dakika daha inceliyor ve başını sallıyor. "Evet. İyi görünüyor. Bugün daha fazla benzin bulmamız gerekecek, yoksa cipi terk etmek zorunda kalacağız. Arıyor olacağım küçük kasabalar yağmalanmayabilir."

"Kahretsin. Fort Knox'a varmamız sonsuza kadar , değil mi?"

"Evet ama sürüler bizden bile daha yavaş hareket ediyor, yeter ki gaz bulabilelim."

". Hadi gidelim."

• • • •

Gün uzun ve sıkıcı bir şekilde sona eriyor. Ara sıra insanların yanından geçiyoruz, ancak çoğu yürüyor ve iki kez

Başka bir araç yaklaşırken Travis onlarla karşılaşmamak için bizi hemen yoldan çıkarıyor. Garajda deposunda olan bir araba bulana kadar üç farklı terk edilmiş kasabada durmamız gerekiyor. Travis'in benden daha iyi bir sifon pompası var, bu yüzden depoyu taşımak için onunkini kullanıyoruz. Jeep'imize benzin. Aynı evde yiyecek ya da giyecek yok ama zulamıza eklemek için birkaç banyo havlusu ve açılmamış bir diş macunu tüpü buluyorum.

Bunun dışında günü yolda geçiriyoruz ve Travis neredeyse hiçbir şey söylemiyor.

Ona kızmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum.

Bana hiçbir şey borçlu değil. Kesinlikle konuşma değil.

Ama yine de... Biraz sohbet etmek ya da gülümsemek adamı öldürür mü?

İşeyebilmek ve bacaklarımızı esnetebilmek için öğleden sonra ortasında duruyoruz. Travis motoru kontrol ediyor. Bana gayet iyi çalışıyor gibi geldi ama belki de sırf kendini eğlendirmek için motorlarla uğraşıyordur.

O gün yüzüncü kez haritaya bakıyorum.

Kaputu kapatıp sürücü koltuğuna dönerken "Bir şey görüyor musun?" diye soruyor.

"Yeni bir şey yok." Ter boynumdan aşağı ve göğüs dekolteme damlıyor. Atletimi tenimden uzaklaştırıyorum ve onunla kendimi yelpazelemeye çalışıyorum.

Travis başını aniden yana sallayınca ona göz kırpmıyorum. Sonra muhtemelen gömüğümün altını iyi görebildiğini fark ettim.

Ben doğuştan zayıf bir insan değilim. Hem annem hem de büyükannem kısa boylu ve kıvrımlıydı ve sağlıklı beslenseydim muhtemelen ben de öyle olurum. Yeterli kalori almadan yıllar geçirdim ama yine de düzgün göğüslerim var.

En azından ben hep öyle düşünmüşümdür. Şimdiye kadar sahip olduğum tek erkek arkadaşım olan Peter, alaycı bir gülümsemeyle bana, onların nefes nefese kalmasına ve salya akıtmasına neden olduğunu söyledi.

Travis rahatsız görünüyor ama tişörtümün altında gördüğü şeyden pek de etkilenmiş benzemiyor.

"Özür dilerim." Utanmamaya çalışıyorum. Kendimi olgun, saçma sapan bir insan olarak görmeyi seviyorum ama yine de yanaklarımın hafifçe kızardığını hissedebiliyorum. "Terlemeden duramıyorum."

"Evet. Ben de." Tişörtünün alt kısmını kaldırıyor ve ıslak yüzünü onunla siliyor.

Ben de aynısını yapmak isterdim ama ortaya çıkacak deri miktarı muhtemelen Travis'in arabadan atlayıp tepelere doğru kaçmasına neden olurdu.

geldikçe kıkırdıyorum. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

Bana hızlıca bir bakış fırlattı. "Özür

dilerim." Tekrar kıkırdıyorum.

"İyi misin?"

"Evet." Kahkahamı için elimle ağzımı kapatıyorum ama işe yaramıyor.

"Ne be? Histeri mı geçiriyorsun?"

"Belki." Bir kahkaha daha atıyorum. "Özür dilerim. Aklıma komik bir şey geldi."

Motoru çalıştırır ve sürmeye başlar. Bir dakika sonra, "Bu kadar komik olan şeyi paylaşacak mısın?" diye sorar.

Dudaklarım hafifçe aralanıyor. Beni neyin güldürdüğünü gerçekten duymak istiyor mu? Belli ki nasıl gülüneceğini bilmiyor, peki bu bilgiyle ne yapacak?

Başımı salladım. "Olmasa iyi olur."

Ona güldüğüm için bu biraz garip olabilirdi.

• • • •

BİR SAAT SONRA, SORUNLARLA KARŞILAŞTIK.

Bu yol üzerindeki bazı topluluklar kasabalarını terk etmemiş ya da terk etmemişlerdir. Ve oldukça anlaşılır bir şekilde, yabancıların koruma alanlarından geçmesini istemiyorlar. Barikatlar kurdular ve geçmemize izin vermiyorlar.

Onlar iyi insanlar, tıpkı Travis ve benim gibi. Güvende kalmaya ve hayatlarını gelen en iyi şekilde yaşamaya çalışıyorlar. Tartışmıyoruz ya da geçmemize izin vermeleri konusunda fikirlerini değiştirmeleri için onları ikna etmeye çalışmıyoruz.

Ancak bu, etraflarından dolaşmak için otuz milden fazla yol gitmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Konuştüğümüz bir muhafız bize ormanın içinden geçen ve sonunda bizi tüm barikatların ötesinde rotamıza geri götürecektir olan eski bir dağ patikası bahsediyor. Neredeyse bir saat aradıktan sonra Travis ve ben sonunda patikayı buluyoruz. Zorlu bir yol, ölü dallarla kaplı ve dağlardan aşağı yukarı sıkıca kıvrılıyor. Yoldan çok daha yavaş ve ne kadar benzin kullandığımızı düşünmek bile istemiyorum.

Hava kararmaya başladığında patikayı yarılamiştık.

Etrafta hiç ev yok. Herhangi yapı yok. Etrafımızı saran yarı ölü ormanlardan başka şey yok.

Travis sonunda, "Kamp yapmamız gerekecek," dedi.

Ben de aynı sonuca vardım zaten. "değil." Yutkunuyorum. "Sence güvende olacak mıyız?"

"Sanırım öyle. Etrafta kimse yok. Buraya başka birinin geleceğini düşünemiyorum."

Düz ve patika boyunca akan dereye kolay erişimi olan iyi bir yer bulana kadar birkaç dakika sürmeye devam ediyor.

O park ettikten sonra, ikimiz de meşgul oluruz.

Bir çukur kazıyor ve küçük bir kamp ateşi yakıyor. Deredeki suyu kontrol ediyorum ve uzun zamandır bulduğum her şeyden daha temiz. Dolduruyorum Malzemelerimizi büyük bir tencereye koyup ateşin üzerinde suyu kaynatmaya başlıyoruz - bu, gizlenen herhangi bir bakteriden hastalanmamamız için ekstra bir adım. Su kaynayıp soğuduktan sonra tüm boş su şişelerimizi doldurabiliriz. Su kaynarken bir kutu kuru fasulyeyi açıp elimizdeki küçük tencereye boşaltıyorum.

Fasulyeleri ısıtıp kurutulmuş geyik etiyle birlikte yiyoruz. Birbiri ardına iki şişe su içiyorum ve Travis de aynısını yapıyor. Daha sonra doldurmak için suyumuz olacağından, bu karşılayabileceğimiz bir hoşgörü.

Aslında oldukça iyi bir yemek.

İşimiz bittiğinde, yeni diş macunu tüpümüzü çıkarıp dişlerime biraz sürüyorum ve ardından ağzımı çalkalıyorum.

Temiz bir ağız tadına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unuttum.

Diş macunundan ilham alarak dereye yıkanmaya karar veriyorum. Havlulardan birini kapıyorum ve çantamdan yarım kullanılmış bir kalıp sabun alıyorum.

Ayağa kalkıp "Elimi yüzümü yıkayacağım" dediğimde Travis diş macununu kullanıyor.

Başını sallıyor ve homurdanıyor.

"Yani gerçekten yıkanmak. Dereye."

Yüzüne görüyorum. "Bakmayacağım."

"Teşekkürler. Tanrı biliyor ya ikimiz de çok iyi kokmuyoruz. Sen de elini yüzünü yıkamayla düşünebilirsin."

Kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

"Aynı anda değil," diye aceleyle açıklıyorum. "Benden sonra demek istedim. Benden sonra yıkanabilirsin. Eğer istersen." Lanet olsun. Daha ne kadar aptalca konuşabilirim?

Ondan daha önce bir ya da iki kez duyduğum o tuhaf, yumuşak homurdanmalardan birini yapıyor. "Anladım."

Gökyüzü kararıyor ama henüz zifiri karanlık değil ve zaten ateşten bolca ışık geliyor. Derenin kıyısına yürüyorum ve Travis'in sırtını bana dönecek şekilde pozisyonunu ayarladığından emin olduktan sonra kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Açık havada soyunmayı kendime yediremediğim için atletimi ve külotumu giyiyorum. Sonra suya giriyorum.

Büyük bir dere ve su birkaç metre derinliğinde. Islanıp sabunlanmam ve durulanmam için fazlasıyla yeterli.

Hoşuma gidiyor. Hem de çok. Son birkaç günün tüm kirini, terini ve pisliğini serin suyla birlikte üzerimden akıp gittiğini hissediyorum.

Çömeliyorum ve tamamını suya daldırmak için eğiliyorum, bunu yaparken saçlarımın örgüsünü çözüyorum ve lastikleri kaybetmemek için bileğime doluyorum.

Saç derimi ovarken keşke şampuanım olsaydı diyorum. Ondan yoksun olduğum için ellerimi köpürtüyorum ve onun yerine sabunu kullanıyorum.

Harika değil ama alternatifinden iyidir.

kalktığımda kendimi her yönden daha iyi hissediyorum. Gün karardıkça hava başlıyor ama sıcaklık son derece rahat.

Travis'e doğru bakıyorum. Hâlâ aynı pozisyonda oturuyor. Sırtı dimdik.

Muhtemelen bana gizlice bakmaya bile yeltenmiyordur.

Sahip olduğum kadınsı cazibeler belli ki ona çekici gelmiyor. Acaba karısı neye benziyordu?

Bu aptalca düşüncenin üzerine bir şey duyuyorum. Ani bir ses beni sarsıyor ve usulca haykırmama neden oluyor.

Travis çoktan ayağa fırlamış ve gürültünün yöne doğru adım atmıştır.

Kollarımı ortama sardım ve iki metre suyun içinde durdum, üzerimde sadece ıslanmış beyaz bir atlet ve külot vardı ve Travis'in araştırmasını izliyordum.

"Orada kal," diyor sertçe, sese doğru yürümeye devam ederek. Bir dakika boyunca büyüyen karanlığın ve ağaçların arasında kayboluyor.

Olabildiğince çaresizim ve bu hoşuma gitmiyor, bu yüzden dereden çıkmayı başarıyorum ve kıyafetlerimin yanındaki kılıftan tabancamı alıyorum.

Travis tekrar ortaya çıktığında onu hazır tutuyorum.

Başını sallar. "Orada hiçbir şey yok. Sanırım bir dal kırıldı ve düştü."

Rahatlıyorum ve silahımı yerine koymak için eğiliyorum.

Doğrulduğumda Travis bana bakıyordu. Gözleri yüzüme odaklanıyor ve sonra aşağı iniyor. Omuzları sertleşti. Yanakları hafifçe kızarır. O bakışları vücudumda hızlıca bir tur daha atarken garip bir nefes alıyor.

Sonra sarsıldı ve bana kaşlarını çattı. "Lanet , kadın. Üstünü ört. Orada öyle ıslak dururken çırlçıplak da kalabilirdin."

Havluya uzanıyorum ve kaşlarımı çatarak ona geri dönüyorum. "Bu konuda kaba olmana gerek yok. O sesi duyduk, bu yüzden silahın benim namusumdan daha önemli olduğunu düşündüm."

Bana sırtını dönerken kaşlarını daha önce hiç görmediğim kadar çatıyor. "İyi olduğunda bana söyle."

Kendimi kurularken iç çekiyorum. Temiz vücudumun üzerine kirli kıyafetlerimi giyme düşüncesi öğürme isteği uyandırıyor. "Atletim ve iç çamaşırım kuruyana kadar bir süre havluya sarınacağım."

Sözsüzce homurdanıyor. Bir dakika sonra, "Üstünü mü örttün?" diye soruyor.

Havlunun ucunu göğsümün etrafında sabitlemek için kıvrıyorum. "Evet. Örtülüym. Tanrım, Travis. Sanki daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiş gibisin."

Arkasını dönüp yüzüme bakarken bana pis bir bakış ama hiçbir şey söylemiyor.

Benimle tartışmasını tercih ederdim. En azından o zaman bir kişinin diğerinin insan gibi iletişim kurma çabalarına yerine gerçek bir konuşma yapabilirdik.

Sinir bozucu adamdan vazgeçiyorum ve saçlarımı taramak için ateşin önüne oturuyorum. Saçlarım uzun ve kalın olduğu ve üç gündür örgüleri taramadığım için uzun zaman alıyor.

Travis kargo bölümünden bir havlu almak için yürür. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Koktuğumu söylediğin için elimi yüzümü yıkayacağım." "Kaba olmaya çalışmıyordum.

Ben de kokuyordum." Tek cevap yine sözsüz bir homurtu.

Elimdeki küçük sabun parçasıyla ona doğru dönerek, "Al," diyorum. "Kullanabilirsin-" Yutkunuyorum çünkü Travis gömleğini çıkarmanın yarısına gelmişti.

Gözlerim hiç şaşmadan görüş alanıma sunulan geniş erkek göğsüne .

Çok ince bir göğüs. Karın kasları düz ve hafifçe belirgin. Görünüşünü çok beğendiğim sarı göğüs kılları var ve ince bir Sağ koltuk altından göbek deliğine doğru beyaz bir yara izi uzanıyor.

Tüm bunları gömleğini kafasının üzerinden çıkarması için geçen birkaç saniye içinde anlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, yanaklarım yanıyor. Ki bu çok saçma. Gümleğini çıkarması dışında hiçbir şey olmadı. "Eğer istersen sana sabun veriyordum."

"Oh. Evet. Teşekkürler." Sabunu alıyor ve başka bir şey yapmadan önce arkamı dönmeme bekliyor.

Saçlarımı taramayı bitirirken ateşin yanındaki bir kayanın üzerine oturup ona dönüyorum. Etrafta dolaştığını duyuyorum. Giysilerin hıştısını. Su sıçramasını.

Acaba o da benim gibi iç çamaşırını mıydı? Muhtemelen. Ne tür bir iç çamaşır giydiğini merak ediyorum.

Başımı çevirip şöyle bir bakmak istiyorum. Ama bu kabalık olur. Ve uygunsuz.

Bana bakmadı, bu yüzden ben de ona bakamıyorum. Onun yerine ıslak saçlarımı taramaya odaklanıyorum.

"Sabun gitmiş."

Sözleri üzerine düşünmeden arkamı döndüm. Beni rahatlatmak için - hayal kırıklığı mı? - çoktan kot pantolonunu giymiş ve saçlarını havluyla kuruluyordu.

"değil. Belki bir evde falan daha fazla sabun bulabiliriz." Saçımdaki düğümleri çözdüm ama henüz örmedim. Travis'in sanki bir şey onu şaşırtıyormuş gibi saçlarıma baktığını görebiliyorum. "Gümleğimi durulayacağım. Seninkini de yıkamamı ister misin?"

Ne sorduğumu anlamamış gibi gözlerini kırıştırıyor.

"Travis?"

"Ne? Oh. Evet. Tabii. Teşekkürler." Hâlâ havluyu saçlarına sürüyor. Bunu uzun zamandır yapıyor.

Gümleğimi alıyorum ve sonra dereye giderken onunkini yakalıyorum, burada ikisini de ıslatıyorum ve kir ve terin bir kısmını temizlemeye çalışıyorum.

İkimiz de kötü durumdayız ama yapabileceğimiz bir şey yok. İkimizin de yedek kıyafeti yok.

Gümlekleri temizlemeyi bitirdiğimde, arkamı döndüğümde Travis ateşin yanındaki kayanın üzerine oturmuş, düz kenarlı usturasıyla tıraş oluyor. "Bunu ayna olmadan da yapabiliyor musun?" Ona gerçekten merak ederek soruyorum.

"Eğer dikkatli olursam."

İlgiyle izliyorum. "Bir makasın var mı? Hazır bakım havasına girmişken saçını da düzeltmelisin."

Dudağı . "Hayır. Makasım yok. Ama tımar etmek , şu saç karmaşasını bıçağımla kesmeme izin vermelisin."

Nefes nefese kaldım ve elimi saçıma götürdüm. "Neden keseyim ki?"

"Çok fazla. Biri peşinizden gelirse, onlara tutunabilecekleri çok kolay bir şey vermiş olursunuz."

Saçımı ortadan ayırıyorum ve örmeye başlıyorum. "Sırf bu yüzden saçımı kestirmeyeceğim. Eğer biri beni yakalayabilirse, uzun saçlı olsam da olmasam da yakalayacaktır."

Omuz silkiyor ve usturayı çenesinin son birkaç çizgisinde gezdiriyor. Tıraş kremi olmadan bile henüz kendini kesmemiş.

Bu aptalca. Aptalca olduğunu biliyorum. Ama saçımı kesmek istemesi beni rahatsız ediyor.

Saçımı seviyorum. Hayatım boyunca uzundu. Herkes hep çok güzel olduğunu söyler.

Göğüslerim ve saçım. Görünüş açısından sahip olduğum tek şey bunlar.

Travis ona saç karmaşası dedi.

Örgülerimi yapmayı bitirdim. Külotum neredeyse kurumuştı, ayağa kalktım ve kotumu bıraktığım yere doğru yürüdüm. Havlumu bırakıyorum ve Travis daha itiraz eder gibi bir ses çıkaramadan kotumu bacaklarımın üzerinden yukarı çekiyorum.

Dün gece yaptığım gibi kot pantolonum ve atletimle uyuyacağım.

Gömleklerimiz ateşin yanında kuruyor. Karanlık ve sessizlikten başka bir şey yok.

bizi çevreliyor. Travis'in saçımı kesmek en ufak bir önemi bile yok.

Nemli havlusuyla yüzünü siliyor. "Hepsini aldım mı?"

Bana yeni tıraş edilmiş çenesini göstermek için çenesini kaldırdığında yaklaşıyorum.

Düşündüğümde daha yakışıklıymış. Bunu yüzüne fark ettim. Dün gözlerinin çelik grisi olduğunu sanıyordum, ama maviymiş. değişen ışıqla değişen gri. Çenesinin güçlü çizgisini ve elmacık kemiklerinin keskin hatlarını seviyorum.

Gömlek giymiyor ve bu da hoşuma gitti.

Şimdi ona yakınım. Yeni temizlenmiş olmama rağmen Travis'in kokusunu hâlâ . Sadece iki gün sonra bile bana tanıdık geliyor.

Karnımın altında beklenmedik bir sıcaklık kıvrımı oluşuyor.

"Eee?" Travis'in sesi huysuz geliyor. Yüzünü ovuşturuyor, başıboş kıllar olup olmadığını kontrol ediyor.

Geri çekiliyorum, yanaklarımın tekrar kızardığını hissediyorum. "Görünüşe göre hepsini almışsın.

Nasıl uyumalıyız?"

Sorunun muğlaklığına ve bağlantısızlığına rağmen Travis ne sorduğumu anlıyor. "Jeep'in arkasında bir uyku tulumu var. Sadece bir tane, ama burada ikimiz de aynı anda uyuyamayız. Nöbet tutmalıyız."

"Bu mantıklı. Sırayla uyuyabiliriz." Uyku tulumunu almaya gidiyorum ve bunu yaparken aslında iyi hissettiğimi fark ediyorum.

Midemde yemek var. Bolca su içtim. Biraz temizim. Hala diş macunu tadı alıyorum. Travis sinir bozucu olabilir ama sürüngen değil. Ve uyumaya hazırlanıyorum.

Uyku tulumunu ateşin yanına, Travis'in kayanın üzerinde oturduğu yere çok yakın bir yere sererken mırıldandığımın farkında değilim.

"O da ne?" diye sorar aniden. "Ne neymiş?"

"Bu şarkı. Tanıdık geliyor."

Aklımda hangi şarkının olduğunu hatırlamak için birkaç nota mırıldanmam gerekiyor. "Büyükanne'nin en sevdiği şarkıydı." Tereddüt ediyorum. Sonra ilk birkaç dizeyi söylüyorum.

*Sen benim vizyonum ol, ey kalbimin efendisi.
Senden başka hiçbir şey yok benim için.*

Sesim harika değil. Büyükanne'minki gibi değil. Ama bir melodiyi tutturabilirim ve şarkı söylerken çıkardığım ses rahatsız edici değil.

Ben konuşurken Travis'gözleri bana sabitleniyor.

"Biliyor musun?" Garip bir şekilde kendimden utanarak soruyorum.

"Evet. Büyükanne'nin bazen kilisede söylerdi. Şarkı söylemesini hep sevmişimdir."

Ben de hep sevmişimdir.

Bir an için onu o kadar çok özleyorum ki gözlerim yanıyor.

Öldüğünde ağlamadım. Ağlayamazdım. İnsan ruhunda yerleşik bir savunma mekanizması vardır. Kaybın o kadar büyük olduğu bir noktaya gelirsiniz ki, bir şey öldüğünde acı çeken parçanız basitçe . Uyuşursunuz.

Son dört yılda milyarlarca insanın ölmüş olmasının ne anlama geldiğini bile idrak edemiyorum.

Neredeyse sevdiğim herkes öldü.

Büyükannemin sadece birkaç gün önce öldüğünü.
Bunu sindiremiyorum. Göğsümde bir ağırlık gibi oturuyor ama beni ağlatmıyor.
Öyle işte.
"Şarkının tamamını biliyor musun?" Travis sert sesiyle düşüncelerimi soruyor.

"Evet."
Sanki bekliyormuş gibi duraksıyor. Sonra, "Eee?"
Yumuşak bir attım. Sonra uyku tulumunun üzerinde dizlerimin üzerine oturarak tüm şarkıyı onun için söylüyorum.

Yıllardır şarkı söylemedim. Garip bir şey. Duygusal.
İşim bittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum ve Travis hiçbir şey söylemiyor.

Yine de dinliyordu. Dinlediğini söyleyebilirim.
Sonunda kendimi kurtarıyorum. Bir ağacın arkasına işemek için kalkıyorum, sonra son kuru havluyu yastık olarak katlıyorum ve uyku tulumuna girip uzanıyorum. "Gecenin yarısında uyuyacağım. Sadece senin zamanın geldiğinde beni uyandır.
dön."

Homurdanıyor.
Doğrudum ve göz göze geldik. "Bütün gece ayakta kalamazsın. Senin de uyumaya ihtiyacın var. Sıra bana geldiğinde beni uyandıracağına söz ver."

Bana sabırsız bir bakış atıyor ve sözsüz bir ses daha çıkarıyor.
"Homurdanmak söz vermek değildir. Bana söz ver."
"Kahretsin kızım, çok inatçısın. Tamam. Söz veriyorum."
Zaferimden memnun bir şekilde başımı sallıyorum ve uyku tulumuna uzanıyorum.

Kalın ve sıcak ve güçlü bir Travis kokusu var. Zemin sert ve pütürlü ama uyuyabilecek kadar rahatım.

Ateşin çıtırtısını seviyorum. Travis'in ihtiyacım olduğunda uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakın oturmasını seviyorum. Bir kez olsun, her hareket ettiğimde terimin kokusunu almıyor olmak hoşuma gidiyor.

Sırt üstü uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve geceyi dinliyorum.
Bir dakika sonra ateşin ve derenin ötesinde ne duyduğumu fark ediyorum.
Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bugs!"

kayıyor. "Ne, şimdi mi?" "Bugs. Dinleyin.
Onları duyuyor musun?"
"Evet. Fazla bir şey değil. Ama bir şey var. Cırcır böcekleri. Katididler."

"Onları duymayalı uzun zaman oldu." Gökyüzüne doğru gülümsüyorum. "Çocukken hatırlıyorum, yaz geceleri o kadar gürültülü olurlardı ki kulaklarımı kapatmak isterdim."

"Evet."

"Belki de bilim insanları haklıydı. Belki de gezegen eninde sonunda geri dönecek. Bunun birkaç yıl alacağını ama gerçekleşeceğini söylediler. Belki de dünya yeniden hayata döner."

"Belki."

Turuncu ateş ışığında yüzüne bakmak için başımı çeviriyorum. Beni izliyor. Gülümsemiyor ama ilk kez huysuz da görünmüyor.

"Belki yaşlandığımızda yine kampa gideriz ve orman yemyeşil olur, böceklerle, kuşlarla ve yaratıklarla dolar. Tavşanlar. Sincaplar. Rakunlar. Possumlar."

"Ve geyik," diye mırıldanıyor Travis kalın bir sesle.

"Ve geyikler. Eskiden etrafta o kadar çok olurlardı ki mahallemizin her yerinde dolaşırlardı. Arka verandamıza kadar gelir ve büyükannemin hostalarını yerlerdi." Kıkırdıyorum. "Çok kızardı. Sabahları gizlice dışarı çıkar ve onlara elma atardım."

"Onları beslememeliydim."

"Bunu biliyorum." Ona kaşlarını çatıyorum ama hiç . "Ama çok sevimliydiler, elmaları kemiriyorlardı." Uyku tulumuna, ateşin sıcaklığına ve gecenin karanlığına sarılmış halde derin derin nefes alıyorum. "Şu böcekleri dinleyin. Onları bir daha hiç duymayacağımı sanıyordum."

İkimiz de uzun süre dinliyoruz. Birkaç dakika sonra, Travis'in ne yaptığını görmek için başımı düzeltiyorum ve onu benden uzaklaşırken yakalıyorum.

Ne düşündüğünü merak

ediyorum. Bunu asla

bilemeyeceğim.

İnsanları içeri alan bir adam değil.

"Tekrar söyle."

Açık sözlülüğü beni şaşırtıyor ve gözlerim tekrar yüzüne kayıyor. İfadesi okunmuyor ama şimdi bakışlarımla buluşuyor.

"Tekrar söyle," diyor, sesi neredeyse bir yalvarışa dönüşüyor.

Ben de öyle yapıyorum. Yukarıdaki karanlığa bakarak uzanırken şarkıyı tekrar söylüyorum

Ben.

Sesimin açık havadaki tınısında garip bir ürkütücülük var. A Eski, tanıdık kelimelerin dokunaklılığı. Son satırlarda sesim birkaç kez kesiliyor.

*Kendi kalbi, her ne olursa olsun. Hala
benim vizyonum ol, ey her şeyin hükümdarı.*

Ben sözümü bitirdikten sonra ikimiz de konuşmuyoruz, bu yüzden sesim havada kalıyor ve gecenin diğer seslerine karışıyor.

Çocukken bu şarkıyı söylediğimde nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Bazen içimde bir varlığın yükseldiğini, kalktığını, gerildiğini hissederdim, sanki ruhum cennete doğru uzanıyormuş gibi.

Artık kelimelere inanmıyorum. Artık bizimle ilgilenen bir Tanrı'ya güvenmiyorum. Kimsenin güvendiğini düşünemiyorum.

Büyükannemin en sevdiği şarkı hâlâ güzel olabilir ama artık bir anlamı yok. Olanlardan sonra değil.

Ya da belki.

Belki şimdi daha da anlamlı.

Dünyanın sonunda bir inanç ilahisi.

Bir daha dönmek üzere gittiğini sandığım böceklerin yumuşak korosuyla uykuya dalıyorum.

Birinin beni omzumdan hafifçe sarstığını hissedene kadar
UYANMIYORUM.

"Sıra bende mi?" Nerede olduğumu ve neler olduğunu hemen anladığım için mırıldanıyorum.

"Evet. Eğer iyi hissediyorsan." Travis bana doğru eğiliyor. Kamp ateşinin ışığında onu görebiliyorum. Hâlâ tişört giymiyor.

"Kendimi iyi hissediyorum." Uyku tulumundan beceriksizce çıkıyorum ve kendimi onun oturduğu kayanın üzerine bırakıyorum. Yerde yudumluyor olması gereken yarı sarhoş bir şişe su vardı, bu yüzden birkaç tane almak için uzandım.

yutkunarak tamamen uyanmaya çalışıyordu.

Karanlığa doğru yürüyor. İşemek için sanırım. Sonra geri dönüp uyku tulumunun üzerine uzanıyor, tüfeğini ve bıçağını ulaşabileceği bir mesafeye yerleştirdikten sonra tulumun fermuarını açıyor ve üst katını gevşekçe bırakıyor

kendi karşısında.

Gerektiğinde hızla ayağa için fermuarlı olmak istemediğini varsayıyorum.

"Arada bir ateşi dürt ki sönmesin." Başını yastık olarak kullandığım havlunun üzerine koydu. "Asla derin uyumam, bu yüzden bir sorun çıkarsa hemen uyanırım."

"Tamam. İyi olacağım. Biraz uyu."

Başka bir şey söylemiyoruz. Travis gözlerini kapatıyor. Nefes alış veriş bir dakikadan kısa bir sürede düzeliyor ve çoktan uyuduğuna eminim.

Gece uzun, Travis'in düzenli nefes alışları ve kendi düşüncelerim dışında bana eşlik edecek hiçbir şey yok.

Kendimi uyurken onu izlerken buluyorum.

Boynunda bir yara izi var; yaklaşık bir santim uzunluğunda, sol kulağından aşağıya doğru iniyor. Saçları birkaç kıvrımla kurumuş ve ön tarafında bir tutam var.

Kollarından biri uyku üstünde duruyor ve ön kolundaki kıllar ateşin ışığında parlıyor.

Horlamıyor ama yüksek sesle nefes alıyor. Garip bir şekilde güven verici.

Büyükannem ve büyükbabam on altıncı yaş günümde bana dört yaşında bir araba almışlardı. Şanzımanı bozuktu, bu yüzden normal bakımın yanı sıra tamir için de düzenli olarak Travis'in garajına götürmem gerekiyordu.

Gecenin sessizliğinde otururken, o zamanlar Travis'le olan etkileşimlerimle ilgili her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyorum.

Onun hakkında fazla düşünmemiştim. Evli olduğunu biliyordum. Evli olduğunu biliyordum. onu yakışıklı ya da ilginç biri olarak görmedim. Her zaman etrafına yayılan duman kokusundan hoşlanmıyordum.

O sadece arabamı tamir eden bir adamdı, benim için Yerel bakkaldaki kasap ya da çöpümüzü toplayan adamlar.

Garajının yanındaki küçük ofis her zaman dağınıktı, masa yıllanmış gibi görünen evraklarla kaplıydı. Her zaman bir termos kahvesi olurdu. Ve bir rafta Virginia Tech şapkası dururdu. Yanında çerçeveli bir bebek fotoğrafı olduğunu hatırlıyorum.

Kızı, Grace, sanırım.

Bir keresinde arabamı almaya gittiğimde telefonla konuşuyordu. Konuşmayı bitirirken bana özür dileyen bir hareket yaptı.

Arayan kişiye ne söylediğini neden hatırladığımdan emin değilim. O zamanlar benim için o kadar da ilginç değildi. Ama ormanın ortasında bir kayanın üzerinde otururken ve o ayaklarımın dibinde uyurken söylediklerinin çoğunu hatırlıyorum.

Gitmeliyim, Cheryl. Evet. ... Evet, biliyorum. ....Bunun hakkında konuşabiliriz

bu gece. ... Üzgün olduğumu söyledim. Bunu biliyorum, ama bunu yapmayan sensin.

mutlu.....Bu konuda hiçbir şey yapamam.

Konuşmasını bitirdiğinde bana döndü ve ofisin uzak köşesine doğru yürüdü. Yine de onu duyabiliyordum.

Bu doğru değil. Ben asla böyle bir şey yapmadım- Cheryl, dur. Ben gidemem.

tüm bunlara. Bir müşterim var.

Ondan sonra telefonu kapattı. Büyükbabamın ona ödemem için verdiği çeki ona uzattım ve sonra arabama binip uzaklaştım. Onun hakkında hiçbir şey düşünmedim.

tekrar konuşmaya.

En çılgın rüyalarımdaya bile aynı adama kadar yakın oturacağıma inanmazdım. Uyurken onu dinleyeceğimi. İç çamaşırını merak edeceğimi.

Dünyada sahip olduğum tek şey o olacaktı.

Şimdi fark ediyorum ki o telefon görüşmesinde muhtemelen karısıyla kavga ediyordu. Adı Cheryl'di. Dün bahsetmişti. Onun hakkında hala bir şey bilmiyorum ama belli ki onu hala seviyor.

Kızının güvenliği için duyduğu korku, kızının kaybı dışında onda gördüğüm tek gerçek duygu.

Birkaç saat boyunca hiç kıpırdamadan kayanın oturuyorum ve Travis'in başlattığı su şişesini bitiriyorum. Sonunda işlemek için kalkmam gerekiyor.

Geri döndüğümde Travis hâlâ uyuyordu ama sanki bilinçsizce bir şeylerin farklı olduğunu hissetmiş gibi hafifçe sallanıyordu.

Kendimi tekrar kayanın üzerine bırakıyorum ve ellerinden biri ayağıma doğru . Parmakları bileğimi hafifçe sarıyor.

Yüzünü kontrol ettim ama hâlâ uyuyordu.

Ayağımı çekmiyorum. Gecenin geri kalanında bileğimi tuttu.

• • • •

SONRAKİ İKİ GÜN rahatsız edici bir monotonluk içinde geçti. Patikadan çıkıp yola geri dönmeyi başarıyoruz ama sonra günün geri kalanını benzin arayarak geçiriyoruz.

Sonunda izole bir kulübenin park edilmiş eski bir pikapta birkaç galon buluyoruz ve Travis kulübenin yeterince güvenli olmadığını düşündüğü için geceyi orada, küçük bir karyolada sırayla uyuyarak geçiriyoruz.

Ertesi gün daha korunaklı kasabalarla karşılaştık, bu yüzden ayrılmak zorunda kaldık.

tekrar yola çıktık. O gece dışarıda kamp kuruyoruz ama ilk akşamki arkadaşça değil.

Travis homurdanmalara ve sessiz bakışlara geri çekildi. İkiz yataklardaki o ilk gece gibi hissediyorum. Dere kenarındaki o uzun akşam gibi değil.

Yine sıkıca kilitlendi.

Çok saçma ama onu özlüyorum.

Nihayet beşinci günün sabahında Kentucky'ye geçiyoruz.

Benzinimiz yine azaldığı için haritaya bakıyoruz ve yoldan çok uzak olmayan küçük bir kasabaya gidiyoruz. İçimiz rahatladı, terk edilmişti. Ana cadde tamamen yağmalanmış, ama biz yol üzerindeki mahalleleri araştırıyoruz.

Evlerin daha iyi durumda olduğu dış mahalleler.

Kırılmış gibi görünmeyen bir tane buluyoruz ve bir araba görmek için müstakil garaja bakıyoruz.

"Evet!" Geri adım atarken gülümsüyorum. "Eminim depoda benzin vardır." "Öyle umalım."

Travis yan kapıyı tekmeleyerek açtı. Arabada benzin var. Jeep'i dolduruyoruz ve garajdaki rafta bir benzin bidonu buluyoruz, böylece yanımıza almak için onu da dolduruyoruz.

"Hazır buradayken evi de kontrol edebiliriz," diyorum ve Travis başıyla onaylıyor.

Arka kapıyı tekmeliyor. İçerisi temiz. Kırık cam yok.

Mutfakta yan yana durup dolap kapaklarını açarken nefesimi tutuyorum.

Raflar yiyecek dolu.

Birçoğu uzun zaman önce bozuldu - tüm ekmekler, krakerler, granola barlar ve kurabiyeler - ama konserveler var.

Teneke kutu rafları.

"Aman Tanrım!" Nefes alıyorum, iki kutu yeşil fasulye çıkarıyorum ve arkalarında bir sıra konserve çorba görüyorum. "Aman Tanrım, şunlara bak!"

Travis homurdanıyor.

Neden başka bir şey beklediğimden emin değilim.

Lavabonun altında eski plastik market poşetleri buluyorum ve onları teneke kutularla doldurmaya başlıyorum. Travis başka bir poşet alıyor ve onu da tuz, biber, acı sos ve yan dolapta bulduğu Spam ve ton balığı konserveleriyle dolduruyor.

Çantalarımızı kırık kapının yanına bırakıp evin geri kalanını aramaya başladığımızda aptal gibi sırtıyorum.

Seyahat boyu şampuan ve saç kremi şişeleri buldum, otellerde kullanılan türden. Travis bir silah kasası bulur. Kasaya giremiyor, ama bir sonraki yanında bir çekmece dolusu cephaneye var, bazıları silahlarımıza uyacak. Bodrumda dört büyük sürahi kaynak suyu var.

Ebeveyn yatak odasında ise çekmeceler ve kıyafetlerle dolu bir dolap var.

İç çamaşırı çekmecesini karıştırırken kıkırdıyorum, bana uyacak gibi görünen birkaç çift yeni pamuklu külot buluyorum. Sütyenleri kontrol ediyorum, ama

Benim için çok küçükler ve zaten tekrar sütyen takmaya da pek hevesli değilim.

Hiçbir zaman çok rahat olmadılar.

Bir sonraki çekmecede erkek iç çamaşırları var. Bir çift gri boxer külotu silkeliyorum ve bedenini ölçmek için havaya kaldırıyorum.

Travis dolabın içinde elleri ve dizleri üzerinde, ayakkabıları karıştırıyor.

"Bunlar sana uyacak gibi görünüyor," diyorum. "Bunlardan bir çift ister misin?"

Travis doğruldu ve baktı. Belki hayal ama yüzü hafifçe kızarmış gibi görünüyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor ve gözlerini tekrar ayakkabılara dikeyor.

"Görünüşe göre

"Kadınların ayakkabıları sana büyük, erkeklerin ayakkabıları da bana küçük geliyor." "Doğal olarak. Ama en azından kıyafetlerimiz var. Erkek tişörtleri var.

ve kullanabileceğim birkaç gömlek."

"Çok fazla almayın. Her şey için yerimiz yok." Sesi dolap yüzünden biraz boğuk çıkıyor.

"Almayacağım. Bu kadının kotları zaten bana çok uzun, ama en azından birkaç yedek gömlek alabilirim." Şifonyerin en alt çekmecesinde eşofman ve pijama buluyorum. Travis için bir çift gri eşofman altı ve kendim için de kalın siyah bir tayt alıyorum.

Geceleri ya da kotlarımızı durularken üzerimize bir şeyler olması güzel olacak.

Travis'in arkamda durduğunu hissettiğimde güzel bir kırmızı ipek kaşkolu okşuyordum.

"Bunu almayacaksın, değil mi?"

"Hayır." İçimi çektim ve bulduklarımı toplamak için ayağa kalktım.

O kaşkolu istiyorum. O kadar çok istiyorum ki ağzım .

Ama hayatımda güzel iç çamaşırlarına yer yok.

Her şeyi cipe taşıyoruz ve bulduğumuz her şeyi sığdırmak için kargo bölümünü düzenlemek neredeyse yarım saatimizi alıyor.

Malzemelerimize eklediğimiz her şey için o kadar ki Travis son su şişesini yerine yerleştirirken ellerimi çırpıyorum.

Bana döndüğünde, yüz ifadesi hoşuma gitti. Gülümsemiyor. Hiç gülümsemez. Ama yüzü rahat ve gözlerinde bir parıltı var.

Kendimi nasıl hissettiğime uyuyor.

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve sarıldım.

Geri . En azından hemen değil. O benim gibi sert duruyor

Kollarını ona ve sonra elleri yavaşça yukarı kalkıp kaburgalarımın arkasına hafifçe dayanıyor.

Çekilmeden önce yüzümü gömleğine bir dakikalığına gömüyorum.

Bana bakıyor, gözleri çok mavi görünüyor. Ve ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru eğik.

Nefes nefese kaldım.

"Gülümsüyor musun?" "Ne?"

"Gerçekten gülümsüyor musun?"

"Tabii ki hayır." Ama dudakları neredeyse belli belirsiz bir şekilde yeniden seğiriyor.

Kıkırdıyorum ve ona tekrar sarılıyorum. Sadece kollarımı hızlıca sıkıyorum. "Evet, . İstedğin kadar huysuz ve sert davranabilirsin ama ben seni tanıyorum Travis Farrell. Ve yeni ganimetlerimiz için sen de en az benim kadar heyecanlısın."

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve beni araca doğru hafifçe itiyor. "Gitme zamanı."

• • • •

Kasabadan çıkarken eski bir Dollar General'in önünden geçiyoruz.

Cam ön kısım kırılmış ve iç kısım tamamen parçalanmış görünüyor, bu nedenle içeride işe yarar bir şey bulma şansı pek yok.

Ama kontrol etmemek aptallık olur. Travis kenara çeker.

"İçeri girip bir bakacağım," diyor. "Direksiyonun arkasına geç."

Sorgulamadan dediğini yapıyorum.

"Silahını hazırla," diyor, ifadesi ayık. "Eğer bir sorun görürseniz, uzaklaşın."

"Seni arkada bırakmayacağım!" Kelimeleri arkasından seslenmek zorunda kalıyorum çünkü çoktan parçalanmış vitrinin içinde kayboluyor.

Yolun aşağısından bir ses duyduğumda birkaç dakikadır oradaydı.

Bu bir motor değil, seslerin sesi.

Tabancamı elime alıyorum ama Travis'i tehlikede bırakıp gitmeme imkân yok. Başka seçeneğim yoksa tabii.

Bana ne söylediği umurumda değil. Bunu yapmayacağım.

Silahımı yaklaşan seslere doğrulttuğumda ilk gördüğüm şey bisikletli iki genç çocuk olunca rahatlıyorum.

Onları üç kadın ve iki erkek takip ediyor. Hepsi bisiklete biniyor.

Sanırım aracınız yoksa bisiklet yürümekten daha iyi.

Kadınlardan biri beni görünce "Bizim için endişelenmene gerek yok tatlım," diye sesleniyor. Elli yaşına yaklaşmış gibi görünüyor ve hoş bir gülümsemesi var. "Sadece buradan geçiyorduk."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. Silahımı indiriyorum ama elimi pozisyonumda tutuyorum. Silahımı çocuklara doğrultmak istemiyorum ama bu grubun göründükleri kadar zararsız olmama ihtimaline da hazırlıklı olmak istiyorum.

"Tek başına mısın?" diye soruyor aynı kadın, cipin yolcu koltuğunun durarak.

"Hayır."

"Bundan emin misin? Bizden dolayı tehlikede değilsiniz ve bir grup içinde daha güvende olursunuz." Adamlardan birine başını sallıyor - kirli sakallı ve omuz kılıfında silahı olan kır saçlı bir adam. "Jimmy'nin bir kadını yok. Sana çok iyi bakar."

Jimmy'ye hızlı bir bakış fırlatıyorum ve yüzümün ifadesinin değişmemesi için mücadele ediyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

"Bu kadar çabuk hayır dememelisin. Senin gibi güzel bir kızın bir erkeğe ihtiyacı var." "Benim bir erkeğim var," diyorum düşünmeden.

"Bir erkeği var." Ses benimkinin peşinden geliyor. Aşağıya. Gruffer. Daha yüksek sesle.

Travis.

Biz konuşurken eski dükkândan çıktı ve şimdi yanıma gelip elini omzuma koydu.

Önemli hissettiriyor. Sahiplenici. Sanki hak iddia ediyormuş gibi.

Göbeğimin altında, birkaç gün önce dere kenarında hatırladığım o sıkı ısı kıvrımını hissediyorum.

"Ben onun adamıyım," diyor Travis, sert ve korkutucu bir sesle. Tüfeğini omzuna dayamış durumda. Nişan almamış ya da yerinde değil ama açıkça görülebiliyor. "O yüzden hepiniz geri çekilin."

"Gücendirmek istemedik," diyor ilk kadın, şaşırmış ve biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama karşı koyacak gibi değil. "Bunun için üzgünüz. Yalnız olduğumu sanmıştık."

"O değil."

"Yine de teşekkürler," diyorum gülümseyerek, kimse sinirlenmeden bu konuşmayı bitirmek istiyorum. "Teklifin için minnettarım ama o bana çok iyi . Sana iyi şanslar."

"Sen de!" Grup yolda pedal çevirirken kadın ve adamlardan biri değil-el sallıyor.

Travis beni biraz dürterken kaşlarını çatıyor. Yolcu koltuğuna kayarak onun oturmasına ve cipi tekrar yola çekmesine izin veriyorum.

Motorcuları geçerken el sallıyorum ve Travis hızlanırken bir dakikadan kısa bir süre içinde gözden kayboluyorlar.

Bana ters ters bakarken gözleri kısıldı. "Birini görürsen uzaklaşmanı söylemiştim."

"Bana bir sorun çıkarsa uzaklaşmamı söylemiştiniz. Ve herhangi bir sorun yoktu. O insanlar zararsızdı."

"Bunu bilemezsin."

"Evet, . Yalnız olduğumu düşündüler ve teklifleri gerçekti." "Samimi mi?" Travis önümüzde uzanan yola bakarak alay ediyor.

"Evet, gerçek."

"Onlarla takılmak istedin mi?" Şimdi bana hızlı hızlı bakıyor.

"Tabii ki onlarla takılmak istemedim. Ama kötü bir niyetleri yoktu."

"Seni o yaşlı adamla aynı yatağa sokmak istediler!"

Hiddetli öfkesi beni garip bir şekilde titretiyor. Nedenini hiç bilmiyorum. Ama telaşlandığım için mümkün olan en alakasız şeyi söylüyorum. "Onun gerçekten yaşlı bir adam olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen kırklı yaşlarındadır."

"Ve sen kaç yaşındasın? Yirmi bir mi? Onu gerçekten becermek istiyor musun?"

"Tabii ki hayır! Senin sorunun ne? Sadece bir şey olmadığını söylüyorum. Bu konuda hırçınlaşmana ve sertleşmene gerek yok. Ben iyiydim."

"Tamam."

"İyiydim." "Bunu zaten söylemiştin."

". " Kendimi rahatlatıyorum ve tartışmayı bırakıyorum. Kendimi böyle keyifsiz hissetmem için hiçbir neden yok.

Travis'in omzumdaki elinin ağırlığını ve benim erkeğim olduğunu söylerkenki sesinin sertliğini hatırlamaktan hoşlanmam için hiçbir neden yok.

Bir süre konuşmadan araba sürdük.

Travis'in erkeğim olması fikrinden neden hoşlanmış olabileceğimi ve bunun benim hakkımda ne söyleyebileceğini düşünüyorum.

"Kızdın mı?" Travis birkaç dakika sonra sorar.

"Hayır."

"Böyle insanları korkutup en iyisi olduğunu düşündüm, böylece akıllarına bir şey gelmez."

"Anlıyorum. Kızgın değilim."

"Peki sorun ne?"

Eğer ben Travis'i daha iyi tanıyorsam, o da beni daha iyi tanıyordur.

"Hiçbir şey." Kelimeler çalışırken başımı sallıyorum. "Sadece kendimi garip hissediyorum."

"Ne yapar?"

"Bir erkeğe ihtiyacım olduğu fikri."

Ona şöyle bir bakıyorum ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak beni incelediğini görüyorum.

Açıklamaya çalışıyorum. "Biliyor musun, çok uzun zaman önce böyle bir şey aklıma bile . Bir kadının bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapabileceğine inanarak yetiştirildim. Bağımsız olabileceğimi bilmek için. İstersem yalnız yaşayabilirdim. Ya da istediğim kişiyle istediğim gibi yaşayabilirdim. Bir şekilde

Bana bakacak bir erkek olmadan güvensiz..." Boğazımı temizliyorum. "Yani bu... hala bazen garip hissettiriyor."

"O zamandan beri çok şey değişti."

"Biliyorum. Genelde bunu düşünmem bile, ama bazen aklıma geliyor. Ve... Bilmiyorum... Keşke kendimi yeniden bağımsız hissedebilsem. Keşke bu yeni dünyada kendimi bu kadar küçük ve çaresiz hissetmeseydim."

"Sen küçüksün."

Yüzümü ona döndüm. "Bunu biliyorum."

"Hayır. Yani mesele bu. Birkaç yıl önce hayat fiziksel boyutla ilgili değildi. Bir erkek olmadan da kendi başınızın çaresine bakabilirdiniz çünkü hayat hayatta kalmak için savaşmakla ilgili değildi. Ama şimdi hayatta kalma mücadelesine geri döndük. Tarihte olduğu gibi. Erkekler daha güçlü. Her biri değil ama genel olarak. Ve hayatınız için savaşırken bu bir fark yaratır. Bu Sende bir eksiklik olduğu için değil Layne. Sadece bir erkek kadar büyük değilsin."

Neden bilmiyorum ama bu sözler beni daha iyi hissettiriyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Travis ekliyor: "Erkekler daha güçlü olabilir ama biz de artık bağımsız değiliz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylediklerimde ciddiym. Erkekler kadınlar olmadan yapamaz, kadınlar da olmadan yapamaz. Birbirimize ihtiyacımız var." Boğazını temizliyor ve gözlerini kaçırıyor. "Benim sana ihtiyacım var. Senin bana ihtiyacın olduğu gibi."

"Öyle mi?"

"Sen olmasaydın bu hafta bu kadar iyi olur muydum sanıyorsun? Benim şeyleri düşünüyorsun. Yiyecek ve benzini olan evler bulmakta daha iyisin. Sen... sen her şeyi güzelleştiriyorsun. Sen olmasaydın devam bile edemeyebilirdim, özellikle de o mesaj olmasaydı. Sen beni..."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sana ne yapıyorum?" Travis'in yüzü söylediklerinden pişman olmuş gibi buruşuyor. "Hiçbir şey."

Ağzımı açıyorum ama aniden susan ifadesi sözlerimi geri almamı sağlıyor. Az önce bana daha önce hiç söylemediği kadar çok şey söyledi ve çok ileri gidip tekrar geri çekilmesini istemiyorum.

Benimle gerçekten konuşması daha çok hoşuma gidiyor.

Söylediğimiz her şeyi düşünüyorum. "Küçük olmam çaresiz olduğum anlamına gelmez."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." "Silahla ateş edebilirim ve bıçağımı kullanabilirim."

"Biliyorum."

"Seninle iyiydim. O ilk gün. Seni motorsikletimden uzaklaştırdım. İyiydim."

"İyi iş çıkardın." Sesi içten geliyor ama gözlerimle buluşmuyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ne söylemiyorsun?"

Ağzını açıyor ve daha önce benim yaptığım gibi tekrar kapatıyor. "Anlat bana." Sesim ısrarcı değil. Neredeyse yalvarıyor. "Ne yaptım ben? yanlış mı?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. İyi bir şey yaptın." Dudaklarını sıkıyor ve sonra şöyle diyor: "Çoğu insanı uzak tutardın. Ciddiyim. Ama isteseydim silahını alabilirdim."

"Ne? Hayır, !"

İtiraz etmiyor ama bana şüpheli bir bakış fırlatıyor.

"Ciddi misin? Onu benden alabilir miydin?" Sözünden bir an bile şüphe etmedim. Bu adam bir konuda bana yalan söylemezdi. "İyi yaptığımı sanıyordum. Geri çekildin."

"İyi iş çıkardın. Dediğim gibi, çoğu insanı kendinden uzak tutabilirdin."

"Ama sen değil? Eğer beni yakalamak isteseydin, ." İçimi çektim ve hafifçe çöktüm. "Neyi yanlış yaptım?"

"Sen silaha güvendin. Eğer inancınız bir silahsa, o zaman kendinizi her zaman savunamazsınız."

Sözler doğrudu ve uzun süre onları düşündüm. Sonunda soruyorum, "Bana öğretecek misin? Daha iyisini yapmayı? Küçük olduğumu biliyorum ama kendimi çaresiz hissetmek istemiyorum. Bana gösterir misin?"

Travis başını çeviriyor ve hem bakışları hem de çenesi yumuşuyor. "Evet, evet. Evet, sana yardım edeceğim."

• • • •

Çok fazla yiyeceğimiz olduğu için gün ortasında öğle yemeği için veriyoruz. Ormanın kapattığı ve yolu görmediğimiz küçük bir açıklık bulduk ve konserve armut ve ton balığı yedik.

Travis daha sonra ağaçlara doğru yürüyor ve bir süre ortadan kayboluyor, yüzden işlemekten fazlasını yaptığını varsayıyorum. malzemelerimizi yeniden düzenleyerek oyalanıyorum.

Birkaç dakika sonra yaklaştığını duydum. Arkamdan kokusunu alıyorum. Bölmeyi kapatıp sıradan bir şey söylemek üzereydim ki bir elin saç örgülerimi kavradığını hissettim.

Bir el beni geriye doğru çekmek için saçlarımı kullandığında nefes alıyorum ama tepki veremiyorum ve sonra bir kol arkamdan yılan gibi dolanıyor, sırtım birinin ön tarafına bastırılana kadar .

O kadar hızlı oluyor ki dehşete düşüyorum. Sızlanıyorum ve tutuşla savaşıyorum. Kurtulamıyorum.

Bu Travis. Travis olduğunu *biliyorum*. Onu göremiyorum ama kokusu etrafımı sarıyor.

Anlık paniğim öfkeye dönüşüyor. "Ne oluyor Travis?" "Kendini korumana yardım etmemi istediğini söylemiştin." Sesi çakıllı ve tam kulağımın dibinde.

". Ama bunu böyle mi yapıyorsun? Bana küçük bir uyarıda bulunmak istemedin mi?"

"Hayır. İlk dersin her zaman olmak."

Kıpırdanıyorum ama gitmeme izin vermiyor. Beni vücudunun ön tarafına doğru demir bir tutuşla hapsetti. "Ama o *sendin*. Seninleyken tetikte olmam düşünmemiştim."

"Ya ben olmasaydım? Ya arkandan gelen başka biriye?"

"Sen olduğunu biliyordum."

"Hayır, . Emin değilim." "Evet, eminim. alabiliyordum."

"Herkes benim gibi kokuyor. Artık kimsenin deodorantı yok." Ses tonu şimdi farklı, sanki şaşırmış gibi, sanki bir şeyler düşünüyormuş gibi.

"Bunu biliyorum. Ama herkes aynı şekilde kokmaz. Senin kokunu tanıyorum. Sen bana ulaşmadan çok önce kokunu almıştım." Sebepsiz yere bu itiraftan utandım. "Sen olduğunu biliyordum. Tetikte olmam gerektiğini düşünmedim."

"Tamam." Sesi tuhaftı. Kalın ama normal sertliğinde değil. "Bu konuda sana güveniyorum. Ama diyelim ki biri seni gafil avladı ve bu yakaladı. Ne yaparsın?"

Biz konuşurken tutuşu gevşedi ama şimdi tekrar sıkılaştı. Bir eliyle saç örgülerimi tutuyor, diğer eliyle de kollarımı iki yanıma sıkıştırıp bedenimi onunkine hapsediyor.

Ona karşı çırpınıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. Buna karşılık, örgülerimi bırakıyor ve iki kolunu da etrafıma sararak beni daha da sıkı tutuyor.

Sertçe kıvraniyorum.

İşe yaramıyor.

Bacaklarına tekme atmaya çalışıyorum ama ayak parmağına basmaktan fazlasını yapamıyorum. Homurdanıyor ama gitmeme izin vermiyor.

Dirseğimi geri savurmaya çalışıyorum ama hasar vermek için yeterli kaldıraçla temas ettiremiyorum.

Kapana

kısıldım.

Beni

yakaladı.

Benden çok daha büyük.

O kadar sinirliyim ki sızlanıyorum ve . "Bana yardım et. Lütfen."

"Vücudunun hangi kısmını hareket ettirebiliyorsun?"

Bir dakika düşündüm. "Ayaklarım." "Başka

ne var?"

Parmaklarımı oynatıyorum ama kollarım sıkıştığı için vücuduna .

"Başka ne var?" Sesi hâlâ kulağımda, nefesi saçlarıma değiyor.

İçgüdüsel olarak ona doğru dönüyorum. "Oh. Başım. Başımı oynatabiliyorum." Başımı öne eğdim ve omzuna doğru sertçe savurdum.

"Ah! Sanırım bu beni senden daha çok incitti."

Yumuşak bir çıkarır. "Evet. Bu tür bir kafa atmayı tavsiye etmem. Ama kafanı başka nasıl hareket ettirebilirsin ki?"

Boynumu büküyorum ve ağzım gömleğine değene kadar başımı çeviriyorum. Aklıma bir fikir gelince donup kalıyorum.

"İşte bu," diye mırıldanıyor. "Yap

." "Açı doğru değil."

"O zaman doğru olanı yap."

Başımı yeterince çevirene kadar kıvranıyor ve kıpırdanıyorum. Sonra ağzımı açıyorum ve dişlerimi onun ulaşabildiğim tek yeri olan üst kolunun etine geçiriyorum.

ama pozisyonumu koruyorum. "Yap şunu,"

diye mırıldanıyor.

Tereddüt ediyorum. Bu Travis ve onu incitmek istemiyorum.

"Yap ." Vücudu sert ve sıcak ve bunun verdiği his olması gerekenden daha fazla hoşuma gidiyor. "Yap şunu kızım. Ve aynı zamanda ayağıma bas.

Ayak parmağımda değil. Bileğime doğru. Yapabildiğin kadar sert. Mecbur kalana kadar gitmene izin vermeyeceğim. *Yap şunu.*"

Ben yaparım. Ayağına basıyorum ve aynı anda üst kolunu ısırıyorum.

Yüksek sesle ofluyor, demek ki acıyor. Kollarını bırakmıyor ama gevşetiyor. Kendimi onun elinden çekip alıyorum ve aynı anda bıçağımı kınından çıkararak etrafımda dönüyorum.

Tam karnına doğrultuyorum.

"Güzel." Yüzü kızarmış ve hafifçe öne eğilmiş, gözlerinde neredeyse vahşi bir bakış var. "Gerçekten iyi."

Heyecan ve güçle doluyorum. O ne zaman izliyorum tekrar üzerime geliyor. Birkaç kez elinden kurtulmayı başardım ama sonra sola doğru çalım atıp beni kandırıyor, bileğimi öyle sert ve ani bir şekilde kavırıyor ki bıçak çimlere düşüyor.

Tekrar aşağıya inmek için çabalıyorum, ama ben ona ulaşmadan beni yakalıyor ve bir bez bebekmişim gibi beni göğsüne doğru çekiyor. Hemen kıvranmaya başlıyorum ve onu tekrar ısırmak için başımı çeviriyorum ama bu sefer beni boğarak tutuyor, kolu boynuma dolanıyor. Dişlerim koluna eskisinden daha yakın ama başımı hareket ettirmeme izin vermiyor.

Canımı acıtacak kadar sert olmasa da boynuma baskı karşısında nefes nefese kalıp sızlanıyorum. Moraracak kadar bile sert değil.

Beni kapana kısılmaya yetecek kadar sert.

"Travis," diye nefes nefese kaldım.

"Ne taşıyabilirsin?" Kulağıma gelen sesi o kadar kalın ki zar zor anlaşılabilir. Düşük bir hırıltıdan fazlası değil.

Ayağımı kaldırıp tekrar üzerine basmaya başlıyorum, ama diğer kolunu kalçalarım dolayarak bacaklarımı ona sabitliyor.

ateş gibi yanıyor. Sert, sağlam ve kanımı zonklatacak şekilde canlı.

"Ne taşıyabilirsin?" diye tekrar sorar.

Kalçalarımı döndürüp geriye doğru itiyorum.

Yeni bir şey hissediyorum. Belime karşı.

Karnımın altında bir ısı patlamasını tetikliyor. Zar zor algılayabildiğim derin bir basınç sarmalı. Artık kanımdan daha fazlası zonkluyor.

Onun pençesinde çaresizce ama kaçmaya çalıştığımdan bile emin değilim.

"Lanet , kadın." Sesi gergin ve talepkâr. "Böyle kıvrınmayı bırak. Ne yapabiliyorsun?"

Kollarım. Beni boynumdan ve kalçalarımın tuttuğu için birden kollarımı hareket ettirebildiğimi fark ediyorum. Bir dirseğimi yan tarafına saplıyorum.

Homurdanıyor ve sarsılıyor. Daha önce yaptığım gibi kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu sefer kaçamıyorum.

Dengemi kaybediyorum. Ya da belki o kaybeder. İkimiz de çimlerin üzerine yuvarlanıyoruz.

Yüzüstü düşünüyorum, beni kendimi yakalıyorum. Üstümde bitiyor, ağırlığı sırtıma baskı yapıyor.

İkimiz de nefes nefese kaldık. Ellerini iki koyarak ağırlığının bir kısmını alıyor.

Bacaklarımın arasındaki titreşim her zamankinden daha güçlü ve vücuduma başka türlü asla düşünemeyeceğim şeyler yaptırıyor. Kalçalarımı, popom kotundaki çıkıntıyı bulana kadar kaldırıyorum. Boğazımdan garip bir ses çıkararak kendimi ona sürtüyorum.

Travis sözsüz şekilde boğuluyor ve kendini üzerimden çekerek yanımdaki çimlerin üzerine yığılıyor.

döndüğümde oturur pozisyona geçiyor ve bana dünyanın en acımasız bakışını atıyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Özür dilerim." Kendimi toparlamaya çalışarak yüzümü ovuşturuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum ve vücudumdaki her hücre onun için geriliyor, ona ulaşmaya çalışıyor, bir şeyler olması için can atıyor. "Özür dilerim. Ben..."

"Bunu yapamazsın."

"Özür diledim. Düşünemedim." Yutkunuyorum ve alev alev yanan yanaklarımdan birini avucumla kapatıyorum. "Ben... Fark etmemiştim..."

"Neyi fark etmedin? Erkek olduğumu mu?" Gergin, kızgın ve en az benim kadar kızarmış.

"Elbette senin bir erkek olduğunu biliyorum. Ama erkeklerin hepsi farklıdır. Hepsi isteyecek değil... isteyecek değil..." Hala nefesimi tutmaya çalışarak sözümü kestim.

Hâlâ kendimi ona doğru sürünmekten ve vücudunun her yerine sürtünmekten alıkoymaya çalışıyorum. "Benim hakkımda bu şekilde düşündüğünü fark etmemiştim."

İkimiz de ağır ağır nefes alarak uzun bir süre boyunca kalın havanın ve ölü otların üzerinden birbirimize bakıyoruz.

"Özür dilerim," diye mırıldandım yine. "Seni kızdırmaya çalışmıyordum." Cevap vermiyor.

"Bana kızgın mısın?"

Uzun, boğuk bir nefes verir. "Hayır. Sorun değil. Olur böyle şeyler. Önemli bir şey değil."

Umarım bunu kastetmiştir ama kastettiğinden emin değilim.

Birçok insan -hem erkekler hem de kadınlar- seksin ciddi bir şey olduğunu düşünmez. Sadece zaman geçirmek için yapılan bir şey olabilir. Hızlıca kafayı bulmak için. Korunmak için takas edilecek bir şey olabilir. Bir manipölasyon aracı. Bir meta.

Ama seks Travis için bir şey ifade ediyor. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu gelişigüzel yapmıyor. Yoksa herhangi bir ipucundan bu kadar rahatsız olmazdı.

Ve sırf ona karşı mantıksız bir çekim geliştirdiğim için aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum.

Bunu riske atmayacağım.

Kendini ayağa kaldırırken hafifçe inleyerek, "Gitsek iyi olacak," diyor.

Ben de ayağa kalktım. "Tekrar özür dilerim. Ve bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Başını sallıyor, gülümseme seğirmesi yok. "İyi iş çıkardın. Daha sonra sana biraz daha öğretebilirim."

Onun sözleri beni rahatlatıyor.

Belki de her şeyi mahvetmemişimdir.

• • • •

Bir kasabanın eteklerine öğleden sonra geç oluyor.

Yol yatağı harap olmuş. Yol boyunca uzanan çatlaklar var, bazıları neredeyse bir ayak genişliğinde. Onları geçmek için yoldan çok zorundayız.

"Ne oldu böyle?" Hasara bakarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Depremler sanırım. Başka ne bir yolu bu kadar kötü bozabilir ki?"

"bir şey yok. Vay canına. Gerçekten korkunç olmalılar. Şu eve bak."

Ev tamamen dümdüz olmuş.

"Bu bölgede deprem olduğunu bilmiyordum," diyorum.

Yola geri dönmek için hasarın etrafında manevralar yapıyor. "Çarpışmadan sonra sanki tüm dünya yerinden oynamış gibi."

"Evet. Öyle oldu."

Kısa süre sonra, buldozerlerle yıkılmış gibi görünen bir fast-food restoranının bulunduğu bir benzin istasyonu ve yanında bir eczane görüyoruz.

Eczanenin önü tamamen kendi üzerine çökmüş.

"Depremler bu dükkânı da yıkmış olmalı. Bunun nedeni yağmalama değil."

"Hayır." Park yerine çeker. "Kontrol değer olabilir. Depremle yıkıldıysa, içinde hâlâ bir şeyler olabilir."

"Evet! Bir göz atalım. İlaç bile olabilir."

Arabayı arkaya sürdü ve cipi park etti. Binanın etrafında dolaşıp içeri girmek için güvenli bir yol arıyoruz. Çok geçmeden mağazanın ön tarafında bulunan malların tamamen çalınmış olduğu anlaşılıyor. Kırık camların altında bir şişe ketçap buluyorum ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başımı sallayarak Travis'e gösteriyorum.

"Bütün yiyecekler muhtemelen ön taraftaydı," diye mırıldandı.

"Evet. Ama eczane arka tarafta olurdu. Ve reçetesiz satılan şeyler. Eğer arka bölüme girebilirsek, işe yarar bir şeyler bulabiliriz."

Biraz zaman alıyor ama Travis sonunda içecekleri ve diğer soğuk şeyleri tutmak için kullanılan büyük soğutuculu raflardan birini hareket ettirerek içeri giriyor. Öne doğru düşmüş, çatının çökmüş bir bölümüne yaslanmış. İnanılmaz derecede ağır olmalı ama Travis onu itmeyi başarıyor. binanın arkasına erişim.

Travis geçmek için başını eğmeye başlar, sonra durur. "Burada kalsan iyi olur. Bina sağlam olmayabilir."

Sonra, sanki konuşmanın sonu gelmiş gibi, açtığı delikten içeri girmek için eğiliyor.

Gıcırđıyorum ve onu durdurmak için gömleğinin arkasından bir avuç tutuyorum. "Olmaz öyle şey!

Burada öylece durup en iyisini umacak değılim. Eğer benim için çok tehlikeliyse, sizin için de çok tehlikelidir."

Yüzü buruşuyor. Belli ki sinirlenmiş.

"Ciddiyim," diyorum ona. "Bir şişe aspirin için hayatını riske atmana izin vermeyeceğim."

Yüzündeki teslimiyeti görüyorum. "Kahretsin, çok inatçısın." Ancak ses tonunda herhangi bir sıcaklık yok, bu yüzden bana kızgın olmadığını biliyorum. "Görünüşe göre Sanırım yeterince güvenli. Hadi o zaman."

Girişte onu takip ediyorum, binanın üzerimize çökecekmiş gibi görünmemesi beni rahatlatıyor. Rafların çoğı devrilmiş, mallar yığınlar halinde yere dökülmüş.

Ama bir şeyler var. Her türlü şey.

"Aman Tanrım! Şuna bak!" Dağılık reçetesiz ilaçları karıştırıyorum.

"İhtiyacımız olan bazı şeyleri bul, ama çok fazla alma. Yerimiz yok."

Bir midye kadar mutluyum, mide ilacı, öksürük şurubu, daha fazla ibuprofen ve ilk yardım malzemeleri topluyorum. Travis rafları kaldırıyor ve Binanın en arkasındaki duvar parçaları.

"Eczane bölümüne pek giremiyorum," diyor. "Sanırım reçeteli ilaca ihtiyacımız yok zaten."

"Aklıma gelen bir şey yok. Bırak kalsın. Çaresiz biri gelirse, onu çıkarmaya çalışabilir."

Dükkânın diğer tarafına geçiyor, devrilmiş raflara bakıyor ve ara sıra eğilip bir şeyler alıyor.

"Sabun aldım," diye . Bir dakika sonra da "Ve biraz daha güneş kremi."

diye ekliyor. Bir paket dudak kremi almak için eğildiğimde kıkırđıyorum.

"Bunlardan herhangi birine ihtiyacın var mı?"

Doğrulup Travis'in elinde ne olduğuna bakıyorum. Bir kutu tampon.

Gözlerime bakmıyor.

"Bilmiyorum," diyorum durduğu yere doğru yürürken. "Aylardır regl olmuyorum. Kötü beslenme ve diğer şeyler yüzünden,

Sanırım. Ama küçük bir paket varsa, her ihtimale karşı onu alabilirim."
Küçük bir tampon kutusu görüyorum ve ona uzanıyorum.

Travis'in yüzüne bir kez daha bakıyorum ve ona acıyorum. "Şurada bazı aletler ve ev malzemeleri gördüm. Onlara bir göz atabilirsin."

tampon kutusunu ısıracakmış gibi bırakıp mağazanın ortasına doğru ilerlerken gizlice gülümsüyorum.

Hiç beklemediğim bir şekilde bazı konularda oldukça sevimli bir şekilde utangaç.

"Hiç deodorant , değil mi?" Seslendim.

Homurdanıyor.

Baktım. "Bu evet homurtusu muydu yoksa hayır homurtusu muydu?"

"Hayır. Hiç görmedim." Kaşlarını çatıyor. "Bir dahaki sefere su bulduğumuzda tekrar yıkanırım."

Boş boş bakıyorum.

"Yani o da kötü kokmuyorum. Görünüşe göre kokumu kilometrelerce öteden alabiliyorsun."

"Oh!" diye usulca gülüyorum. "Millerce değil. Ve ben senin için konuşmuyordum. Kendim için konuşuyordum."

Kaşlarını çatması şaşkın bir ifadeye dönüşüyor. "Deodoranta ihtiyacın yok." "Uh."

"Çok güzel kokuyorsun." Arkasını döner ve yerdeki bir yığını araştırır.

Bir dakika boyunca garip bir zevk ve inançsızlık karışımıyla sırtına ve poposuna bakıyorum.

Güzel kokmuyorum. Deodorant kullanmadan günlerce sıcakta kalmış biri gibi kokuyorum.

Ama belki de benim onun kokusunu düşündüğüm gibi o da benim kokumu düşünüyordur. Mevcut ama gerçekten nahoş değil. Tanıdık. İliklerime kadar işleyen bir sahiplenme içgüdüsünü tetikliyor.

Deodorant için endişelenmenin bir anlamı yok zaten. Bulsam bile çok uzun süre dayanmazdı ve sonra yine kokmaya başlardım.

Bir yığın kadın hijyen ürününün üzerinden geçiyorum ve neredeyse bir kutu prezervatifi tekmeliyordum.

Ona bakıyorum.

Neredeyse uzanıp alıyordum. Seks yapmak istiyorum.

Travis'le seks yapmak istiyorum.

Daha önceki güreş maçımız bunu bana çok açık bir şekilde gösterdi. Gerçekten hoşuma giderdi.

Daha önce hiç seks yapmadım.

Dünya boka sardığında sadece on altı yaşındaydım ve o zamandan beri sadece bir erkek arkadaşım oldu. Eğer şansımız olsaydı Peter ve ben oraya varabilirdik ama o üçüncü aşamayı geçemedi. öldü.

Ve o zamandan beri kimse olmadı. Teklif almadığımdan değil. Çok teklif aldım. Ve tekliflerin çok ötesine geçen birçok ilerleme. Ama hiçbir zaman bir erkeğe sadece tutunmak, güvende kalmak, bir erkeğe sahip olmak için bağlanmak istemedim.

Travis farklı.

Onunla seks yapmak istiyorum çünkü seks yapmak istiyorum. Onunla.

Bana karşı asla bir şey yapmayacağını açıkça belirtti. Ama bugün erken saatlerde benden en azından biraz etkilendiğini keşfettim.

Yani belki seks bir olasılıktır.

Neredeyse prezervatif alacağım.

Ama benim yok.

Şu anda Travis'le aramız iyi gidiyor ve sinyalleri yanlış okuyarak bunu mahvetmek istemiyorum.

Belki de ereksiyonu sadece bir ereksiyondur. Bu beni benim için istediği anlamına gelmez.

Ve ayrıca.

Şu anda seksten çok daha önemli şeylerimiz var.

Değer verdiğimiz tüm insanlar tehlikede. Onları kurtaracak kadar kısa sürede Fort Knox'a ulaşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Gitmeye hazırlanırken prezervatifleri yere bırakıyorum.

"İyi misin?" Travis yerden aldığı plastik bir torbayı sallıyor ve bulduklarımızı içine koymaya başlıyor.

"Evet." Ona gülümsedim. "Ben ." Ben iyiyim.

Seks şu anda bir öncelik değil. Ve ironinin acı bir şekilde eğlenceli olması önemli değil.

Dünyanın sonunda bir bakire.

Eczaneden çıktığımızda yağmur yağıyordu.

Asteroid çarpmasından sonraki yıl, dünyanın yarısı asit yağmurundan muzdaripti. ABD'de hiç bu kadar çok yağmadı ama yağmur çocukluğumdaki gibi hissettirmiyor. Temiz. Ferahlatıcı. Doğal.

Gökyüzü ve hava gibi, yağmur da artık... kirli hissettiriyor.

Tenime çarpan damlalar kadar iğrenç değil ama de araca doğru koşuyorum. Üst kısım bizi biraz koruyor ama cipin yanları açık ve rüzgâr yağmuru içeri üflüyor.

"Lanet ." Yüzümdeki nemi silip ellerime bakıyorum, is ve kir bulaşmamış olması içimi rahatlatıyor.

Yağmur kesinlikle daha iyi oluyor. En azından artık seni kirletmiyor.

"Zaten hava kararmak üzere." Travis gömleğiyle yüzünü siler. "Bir ev bulalım ve geceyi burada bitirelim."

"Bana uyar. Sadece fazla hasar görmemiş bir tane bulmamız gerekiyor."

Yerleşim bölgelerine ulaşana kadar şehrin ticari kısmından geçiyoruz. Evlerin çoğu depremlerden dolayı yıkılmış, ama sonunda düzgün bir mahalleye rastlıyoruz.

Yağmurdan sıırılsıklam oldum ve titremeye başladım. Travis selden zarar görmüş beş altı evin önünden geçerken kaşlarımı çatıyorum. depremler ama yaşanabilir gibi görünüyorlar.

"Bunların nesi var?"

Başını eğmiş, yağmurun ve hızla yaklaşan karanlığın içinden bakıyor. "Eğer bulabilirsek daha güvenli yer arıyoruz. gece boyunca uyuyabilirsin."

Göğsümde garip bir gerginlik hissediyorum. Ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor.

Bana birkaç gergin bakış fırlattı. "Ne?" Cevap vermeyince daha sert bir şekilde "Ne?" diye sordu.

Boğazımı temizliyorum. "Bir şey yok. Şuradaki tepeyi deneyin. Orası harika bir manzaraya sahip, bu yüzden muhtemelen orada daha büyük evler inşa edilmiştir."

Travis arabayı gösterdiğim yöne doğru sürdü ve ölmekte olan çam ağaçlarıyla çevrili iki katlı bir ev bulduk. Bulduğumuz en az hasar görmüş evdi.

Şimdiye kadar. Bitişik garajın önüne geldiğinde Jeep'i park eder, iner, garajın yanına yürür ve oradaki pencereden bakar.

"Şimdi ne oldu?" Az önceki düşünceliğine verdiğim tepki, sırlı sıklam ve bitkin olduğum için kızgınlığa dönüşerek soruyorum.

"Hiçbir şey. Garajda araba yok." "Şu anda benzine ihtiyacımız yok."

"Bunu biliyorum. Burada kal. Sürücü tarafına geç."

İniltimi saklamaya çalışmıyorum. ", Travis. Bu evi alabilir miyiz?"

"Evet. Burada bekleyeceğiz. Burada bekleyeceğiz. Bir dakikaya geliyorum."

Ben daha itiraz evin arka tarafında kayboldu.

Oturup Travis'in iğrenç alışkanlıkları hakkında söylenmek için bir dakikadan biraz fazla zamanım var.

Sonra önümdeki garaj kapısı açılıyor, kapıyı kaldırırken vücudu yavaşça beliriyor.

Garaja girmem için bana el sallıyor.

"Oh." Cipi garaja sürdüm, park ettim ve kapattım.

"Bu şekilde yağmurdan ve gözden uzak olacak." Travis bana yardım etmek için .

"Zeki." İltifatım biraz isteksiz ama içten. Hafifçe homurdanıyor.

Yağmurdan uzakta olduğumuz için, gece için ihtiyacımız olan malzemeleri seçip alabiliyoruz.

Belli ki ev sahipleri ayrılmadan önce toparlanmak için biraz zaman bulmuşlar. Yiyecek ya da kişisel eşya yok ama mobilyalar ve mutfak malzemelerinin çoğu hâlâ orada. İkinci kattaki üç yatak odasına

"İki yataklı yok," diyorum ıslak saçlarımdan yüzüme nem damlarken. Yürürken ayakkabılarım sıkıyor.

"Kahretsin."

"İki oda kullanabiliriz sanırım. Belki-"

"Olmaz. Aynı odada olmalıyız ki kapıyı kapatabileyim. Sadece birini seç. Hangisi olduğu önemli değil."

Sayvanlı yatağı ve pencerenin altında dekoratif bir şezlongu olan geniş bir oda olan ana odaya giriyorum. "Bunun gerçekten büyük bir yatağı var, böylece ikimiz de uyuyabiliriz."

Travis'in kaşlarını çatmış olduğunu görmek için ona bakıyorum.

"Travis, sorun değil. Artık yatağı paylaşmak kimin umurunda ki? Dışarıda kamp yaparken bundan daha yakın uyuyoruz. O rahatsız şezlongda uyumana izin vermeyeceğim, o yüzden ya kocaman yatağı paylaşırız ya da yine sırayla uyuruz."

Homurdanıyor ama ben bunu kabullenme olarak anlıyorum, bu yüzden kucak dolusu malzememin yere düşmesine izin .

Odanın çevresini dolaşıyor ve bir şey fark ettiğimde dolabın ve bitişikteki banyonun kapısını açıyor.

"Travis, bak."

Güzel bir tuğla şömineye baktığım yere geliyor. Yanında da küçük bir odun yığını , belli ki bu evin sahiplerinin burada uyuduğu zamanlardan kalma.

"Sence bu odun hala iyi mi?"

Yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Muhtemelen. Kuru olduğu sürece yanacaktır."

"ateş yakabilir miyiz?" Oda soğuk değil ama çok ıslak olduğum için titriyorum. "Bütün gece değil. Sadece ısınmamıza yetecek kadar çorba."

Travis tereddüt ediyor, gözleri yüzümden ocağa kayıyor. "Sanırım sorun olmaz. Karanlıkta ve yağmurda kimse dumanı göremez. Temiz olduğundan emin olmak için önce şömineyi kontrol edeyim. Ve küçük bir tane olmalı. Ve çorba ısınır ısınmaz sönmesine izin vereceğiz."

Ona sırtıyorum. "Anlaştık."

Bu gelişmeden memnun bir şekilde çantama gidip uzun bir tişört ve bugün evden aldığım taytı çıkarıyorum. Hiç düşünmeden ıslak kot pantolonumu çıkarıp yerine taytımı giyiyorum.

Travis'e bakıyorum. Beni izliyordu ama şimdi arkasını dönüyor ve ıslak tişörtünden bir avuç alıp başının üzerinden çıkarıyor.

Utanmanın ötesinde, ondan uzaklaşıyorum ve aynı şeyi kendi gömleğime ve atletime yapıyorum, onları kuru gömlekle değiştiriyorum.

Üstümüzü değiştirdikten sonra ıslak giysilerimizi banyodaki duşa asıyorum, böylece gece boyunca kuruyacaklar. Döndüğümde Travis'in bacayı çoktan kontrol ettiğini ve sadece bir kütük kullanarak küçük bir ateş yaktığını görüyorum.

Bugün erken saatlerde güzel bir sebzeli et çorbası bulduk. Konserve değil, içinde büyük et ve sebze parçaları olan daha kalın bir çorba. İki konserve açıp tenceremize koydum, Travis de kadar ateşte tut.

O bunu yaparken ben de aşağıya koşup mutfaktan iki kase ve kaşık alıyorum, böylece tencereden yemek zorunda kalmıyoruz.

Yemeğimizi yerde, sönmekte olan ateşin önünde yiyoruz. Çorba kalın, sıcak ve büyük et parçalarıyla dolu.

Uzun zamandır yediğim en iyi yemekti.

Bitirdiğimizde sıcak ve memnunum. Yağmur çatıya sürekli vuruyor. Temiz ve rahat kıyafetler giyiyorum. Kendimi tok hissediyorum.

Ateş ışığında Travis'e gülümsüyorum ve o neredeyse bana gülümsüyor.

"Henüz kapıya barikat kurmayın," diyorum. "Yatmadan önce tekrar tuvalete gitmem gerekecek."

"Evet. Ben de içiyorum. Her zamankinden daha fazla su içiyorum."

"Sanırım bu iyi bir şey." Ayağa kalktım, gerindim ve aniden kendimi bilinçli hissettim. Travis'in gözleri üzerimde ama ifadeyi okuyamıyorum.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından yatağa uzanıp tavana bakıyorum, tok bir midenin tadını çıkarıyor ve Travis'in ne düşündüğünü merak etmemeye çalışıyorum.

Çıtırtı duyduğumda, bakmak için doğruluyorum.

Elinde plastik bir poşet içinde bir şey var. "Bunları eczanede buldum. Bir deneyebiliriz diye düşündüm." Yanımdaki yatağa birkaç parlak renkli paket atmak için yürüdü.

Nefesim kesildi ve ellerimi birbirine

kenetledim. Şeker.

Candy!

Yatağa oturuyor ve bana mahcup bir bakış fırlatıyor. "Çikolata dört yıl sonra iyi olmayacaktı, bu yüzden diğer şeylere takıldım. Bahse girerim bazıları sonsuza dek sürer."

Bir paket Skittles'ı yırtıp açarken kıkırdıyorum ve küçük renkli disklerin çakıl taşları gibi yorganın üzerindeki bir yığının içine düşmesine izin veriyorum. İkimiz de birer tane alıyoruz ve şekeri ağzımıza atmadan önce birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, çiğnerken geriye doğru düşüyorum. "Bu çok iyi." Travis homurdanıyor.

Birkaç daha alıp çiğniyorum, tatlı tadın verdiği haz beni yıkıyor.

Yine inlemiş olabilirim. Ama beni kim suçlayabilir ki?

Tatlı yemeyeli uzun zaman olmuştu.

Travis bir paket jelibon açar ve bir tane yer ama çiğnerken yüzünü buruşturur. "Tadı güzel ama gerçekten sert. Pek iyi dayanmadılar."

Jelibon paketini yırtıp açıyorum ve bir tanesini deniyorum. "Mmm. Bunlar güzel. Belki olması gerekenden biraz daha çiğnenebilir ama yine de güzel. Ve eminim lolipoplar da sert olmaları gerektiği için iyidir. Onları saklamalıyız, sonsuza kadar dayanırlar. Böylece her gün küçük bir ikramımız olabilir."

Travis başını sallıyor, biraz daha çiğniyor.

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, birlikte yatağa yayılıyor. Sonunda "Cadılar Bayramı gibi" dedim.

Travis'e bakıyorum ve başını bana doğru çevirdiğini, gözlerinin yüzümde olduğunu görüyorum.

"Aynı his," diye açıklıyorum. "Ağzınızdaki o tatlı tat ve midenizdeki biraz fazla tat. "Ve büyük bir şey almanın heyecanı

Bir kerede bir yığın ikram. Anlıyor

musun?" "Evet. Aynen öyle

hissettiriyor."

"Çocukken şaka mı şeker mi yapmaya gittin mi?"

"Ah evet. Meadows'da çok büyük bir olaydı. Herkes giyinirdi ve ailelerimiz bizi o uzun, düz caddelere götürürdü.

Ördek göleti, tepelerde kilometrelerce yürüyüp inmeden düzinelerce evi aynı anda vurabileceğimiz yer." Ağzının kenarları, onun için gülümseme olarak geçen bir ifadeyle yukarı kalkıyor. "Yüzlerce çocuk olurduk, hepimiz aynı evlere giderdik. O mahalledeki fakir insanlar şeker için bir servet harcamış olmalı."

Kıkırdıyorum ve birkaç tane daha jelibon alıyorum. Onları çiğnemek biraz zaman alıyor. "Sanırım hâlâ yapıyorlardı. Büyükannem ve büyükbabamın sokağına çok gelirdi ama hiçbir zaman şaka mı şeker mi yapanların tüm gücüne sahip olamadılar. Ama birkaç tane sokaklar aşağı.. Vay canına. Cadılar Bayramı'nda tüm çocuklar dışarıdayken o yollarda araba kullanmak imkansızdı."

"Meadows'ta hiç şeker ya da şaka yapmaya gittin mi?"

"Hayır. Oraya taşındığımda on iki yaşındaydım ve ilk yıl kimseyi tanıımıyordum. Ondan sonra çok yaşlandım."

Travis yüzünü bana dönecek şekilde yan yatıyor. Loş ışıkta rahat, sıcak ve çok seksi görünüyor. "Bazen şeker almak için evime gelen gençler hatırlıyorum. Şeker mi şaka mı için çok yaşlılar."

"Biliyorum." Gülüyorum. "Bazıları utanmazdı. Ama ben hiç .

Gerçi yıl gittiğim kilisede Cadılar Bayramı partileri vardı. Onlara Hallelujah partileri diyorlardı, böylece hem tam anlamıyla Hristiyan olup hem de tüm şekerleri alabiliyorlardı."

Travis homurdanıyor ve bu sefer bunun bir kahkaha olduğunu anlıyorum. "O partileri bilirim. Ben de çocukken aynı kiliseye gidiyordum ve o zamanlar da vardı."

"Büyükanne min sana Pazar okulunda ders verdiğini mi söyledin?" "Öğretti. En iyi öğretmendi."

"Evet." Sevgi ve keder göğsümü sıkarken gülümsemem dokunaklı. "Gerçekten öyleydi."

Travis gözlerini tavana dikerek, "Grace'i o kiliseye götürseydin de büyükanne ona da öğretseydi," diyene kadar bir dakika sessizce çiğnedik. O Hallelujah partilerine gidebilirdi."

Kalbimdeki sıkışma daha da sıkılaşıyor, sertleşiyor. Başımı çeviriyorum ve Travis'in yüz hatlarının kısa bir süre için değiştiğini görüyorum.

Kızını benim büyükanne mi sevdiğim kadar seviyordu. Onu da kaybetti.

Çok uzun zaman önce değil.

Ben de kayıplar yüzünden ama Travis kadar değil. Kızının ölümü için yas tutabildi mi merak ediyorum.

Belki de yas tutma işini ölmeden önceki haftalarda yapmıştır. Belki de artık nasıl yas tutacağını bilmiyordur.

Dünya parçalandığında kaybolan şeylerden biri de bu.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir şey söylersem Travis'in geri çekilmesinden korkuyorum. Tekrar kilitlenecek ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Ben de elinin yorganın üzerinde durduğu yere uzandım. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve sıktım.

Geri sıkıyor, ama de çekilmiyor.

Elini bir dakikadan az tutuyorum. Sonra bırakıyorum ve daha fazla şeker alıyorum.

Geri çekilmesini istemiyorum, bu yüzden gerginliği kırmak için söyleyecek hafif bir şey arıyorum. "Sen çocukken Hallelujah partileri için çocukları İncil karakterleri gibi mi giydiriyorlardı?"

"Oh evet." Travis yine rahatlamış görünüyor. "Sadece bornoz giyebilmek için her yıl çoban olarak giderdim."

Bu görüntü ve onun kuru ses tonu karşısında çaresizce kıkırdıyorum. "Peki ya sen? Ne gibi giyindin?"

Tavana gülümsüyorum ve cevap vermeden önce Skittles'ımı yutuyorum. "Geçen sene gittiğimde Esther gibi giyinmişim. Büyükanne de eski bir şey vardı. Ne olduğunu bilmiyorum, bornoz ya da gecelik gibi bir şey. Gerçekten süslüydü - altın süslemeli yeşil kadife ve bu muhteşem boncuklar. Bir seyahatte almıştı.

Bir yerdeydi ve giyerken hiç görmedim. Ama aslında bana uyuyordu, bu yüzden onu başımın üzerinde parlak altın rengi bir kumaşla birlikte duvak olarak taktım. Saçlarımı yüzümün etrafında kıvırdım ve koyu renk göz kalemi ve ruj sürdüm."

"Eminim çok güzel görünüyorsunuzdur."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Muhteşemliğimle çok gurur duyuyordum." Usulca gülüyorum, gözlerim Travis'in rahatlamış yüzünden hiç ayrılmıyor. "Bilmiyorum benim

büyükannem ve büyükbabam düşünüyordu. Esther gibi giyinmeme izin vermek. On dört yaşındaydım ve haremdeki bir kadın gibi giyinip kiliseye gidiyordum. Ama o İncil'den biriydi, bu yüzden sorun olmamalıydı."

Travis de gülüyor. Gerçek bir kahkaha. Ve onu daha önce hiç görmediğim gibi gülümsüyor.

Yiyecek daha çok şekerimiz var.

Ve ben mutluyum.

O an için mutluyum.

• • • • •

Gecenin ortasında uyandım, sıcak, rahat Travis'in kokusuyla çevriliydim.

Daha gözlerimi açmadan ne olduğunu hemen anladım. Yatağa girdiğimizde ikimiz de yorganın altındaydık ama yatağın karşı tarafındaydık. Ama şimdi ona sarılmıştım.

Bana doğru yuvarlananın o olduğuna dair belli belirsiz bir umudum var ama gözlerimi açtığımda öyle olmadığını görebiliyorum. Yatağın onun tarafındayız. Yani sarılmak için yana kayan bendim.

Mışıl mışıl uyuyor, yavaş ve sesli nefes alıyor. Koltuk altı kılları alnımı gıdıklıyor.

Eğer uyandığında bu şekilde birbirimize dolanmış olduğumuzu fark ederse, bundan hiç hoşlanmayacaktır. Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde çekiliyorum.

Kolu bana sıkıca sarılıyor ve uykusunda mırıldanıyor.

O rahatlayana kadar kıpırdamadan yatıyorum ve sonra tekrar çekmeyi deniyorum. Bu sefer başarıyorum. Yatağın kendi tarafıma doğru yuvarlanıyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yan tarafıma kıvrılıyorum.

Burası o kadar sıcak ve rahat değil ama kalmam gereken yer burası.

• • • • •

Bir sonraki uyandığım da NEREDEYSE SABAH OLMUŞTU ve biz yine sarılıyorduk.

Travis beni kucaklıyor, vücudunun sert ve sıcak hatları sırtıma .

Gözlerimi açıyorum ve bu sefer yatağın benim tarafımda olduğunu fark ediyorum, bu da yuvarlanan kişinin o olduğu anlamına geliyor.

Başka bir şeyin bilincine varmadan önce bu sonuçla rahatlamak için sadece birkaç var.

Travis zordur.

Gerçekten zor.

Ereksiyonu kıcıma batıyor.

Onun için bulduğum eşofman altını giyiyor, yani sadece kotundaki bir şişkinlik değil. Bana doğru bastıran uzunluğunu hissedebiliyorum. Üzerimde ince, esnek bir tayttan başka bir şey yok, bu yüzden her şeyi hissedebiliyorum.

Her şeyi.

Ve bunu

sevdim.

Onun arkamdaki şekli, bacaklarımın arasındaki uyarılmanın sertleşmesine neden oluyor.

Bir koluyla beni kendine doğru tutuyor. Yüzü başımın hemen arkasında. Nefesi ensemdede ve kulağım da dolaşıyor. Kokusunu alabiliyorum. Onu hissedebiliyorum.

Vücudum tepki vermeye devam ediyor.

Uykusunda kayıyor, kıcıma doğru küçük bir hamle yapıyor.

Bu his karşısında bir zevk iniltisini ısırmak zorunda kalıyorum.

Ondan uzaklaşmam gerek. hissetmeme izin veremem. O uyurken olmaz. Çok nazikçe beni ona doğru tutan kolunu hareket ettirmeye çalışıyorum.

Mırıldanıyor ve beni daha sıkı kavrayarak tekrar popoma doğru itiyor.

Yanaklarım yanıyor ve nefes alışım düzensizleşiyor. Artık o kadar tahrik olmuş durumdayım ki bacaklarımın arasında acı verici, zonklayıcı bir ağrı var.

Uykusunun hafif olduğunu sanıyordum. Neden uyanıp ne yaptığının farkına varmıyor?

Bunu kastetmediğini biliyorum. Bu uykusunda verdiği istemsiz bir fiziksel tepki.

Ama de. Tahrik oldu ve bana doğru bastırdı. Bedenim aradaki farkı anlamıyor.

Yataktan yuvarlanabilmek için kolunu tekrar çekmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Biraz daha mırıldanıyor ve kelimeler olmasa bile, kaçma girişimlerime huysuzca itiraz ediyormuş gibi geliyor.

Ben biraz kıpırdanıyorum, o da kısık bir iniltiyle kalçalarını bana doğru sallıyor. Oh Tanrım. Çok iyi hissettiriyor.

Ve bu inanılmaz derecede yanlış.

Kolunu tekrar hareket ettirmeye çalışıyorum, o kadar nazıkçe değil ve tüm vücudu . Farkı hemen hissediyorum ve gözlerimi kapatıp bedenimi gevşetecek kadar aklım başıma geliyor.

Travis ne fark edince çok utanacak. Benim de uyanık olduğumu öğrenirse daha da kötü olur.

Hareketsizleşiyor, pozisyonunu koruyor. Yavaş ve derin nefes alıyorum ve gözlerimi kapalı tutuyorum.

Sonra kolu yavaşça belimden çekiliyor. Boğuk bir iniltiyle benden uzaklaşıyor. Sırtımın ve kığımın o olmadan bu kadar soğuk ve boş hissetmesi hoşuma gitmiyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Yatağın üzerindeki ağırlığın kaydığını ve Travis'in yumuşak bir inilti daha çıkardığını hissediyorum.

Yüzünün neye benzediğini bilmek için ölüyorum. Ne yaptığını. Ama dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

Bir dakika boyunca hiçbir şey duymadım. Sonra yerde ayak seslerini duyuyorum. Sonra bir kapı sesi.

Odadan çıkıyor olamaz. Hâlâ sandık tarafından barikatlanmış durumda. Önüne çektiği çekmeceler. Ama bu kesinlikle bir kapı sesiydi.

Banyoya. Banyoya girmiş olmalı. Kullanamaz. Tesisat çalışmıyor.

Orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tamamen hareketsiz kalıp dinliyorum.

Ve yakında yeni bir şey duyacağım.

Yumuşak, boğuk, zar zor fark ediliyor. Ama bir şey var.

Garip, ritmik bir tokat sesi.

Ne oluyor be?

Gözümü kırpiyorum ve dinlemeye devam ediyorum. banyodan geliyor ve kapalı kapı sesi iyi duymamı engelliyor.

Ama bu bir şey.

Orada ne yaptığını gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Tabii ki ne yaptığını biliyorum.
Yatakta gerçekten tahrik olmuştu. Şimdi onunla ilgileniyor.
Onu banyoda hayal ettikçe, otuz bir çekerken yüzünü hayal etmeye çalıştıkça kendi uyarılmışlığım kıvrılıp ısınıyor.
Bu özel bir şey. Bunu duymamalıyım. Ama elimde değil.
Ve vücudumu daha da fazla hissettiriyor.
Hiç düşünmeden elimi bel kemerimin altına soktum.
klitorisime ulaşana kadar tozluk. Hızlı, sert daireler çizerek ovuyorum, ağır nefesimi bir yastığa saklıyorum.
Travis'i duyabiliyorum. Hâlâ çalışıyor. Ben de öyle.
Nefes almakla inlemek arasında kısık, boğuk ses duyduğumda henüz oraya varmamıştım. Tokatlama durdu.
O odaya geri dönmeden önce boşalabilmek için hızlı ve sert bir şekilde yapıyorum.
noktam hızlı, sıcak bir şekilde geliyor ve vücudum gevşerken yastığa doğru nefes alıyorum.
Tam zamanında yetiştim. Banyo kapısının açıldığını duydum.
Vücudum orgazmdan dolayı sıcak ve rahatlamış durumda ve ne kadar kızardığımı görmemesi için yüzümü gizliyorum. Etrafta dolaştığını, çöpleri topladığını ve malzemelerimizi yeniden düzenlediğini duyabiliyorum. Sonra kumaş hışırtıları duyuyorum. Eşofmanlarını değiştiriyor olmalı.
Birkaç dakika sonra elini omzumda hissettim.
"Layne. Layne. Sabah oldu."
Burnumu çeker gibi bir ses çıkarıyorum ve gözlerimi açmak için yuvarlanıyorum. "Oh. Günaydın.
Merhaba."
"Merhaba." Gülümsemiyor, ama bu normal.
Ağırbaşlı görünüyor. Sakin ve doğal. banyoda ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim olmazdı.
Yorganın altında ne yaptığımı da bilmeyecek.
Sabahları hep sessiz oluruz, bu yüzden kalkıp kıyafetlerimi ve dün evden aldığım temiz iç çamaşırlarımı giyerken her şey normaldir. Bir kutu meyve kokteylini bölüşüyoruz-Travis bütün kirazları bana veriyor
-Sonra da rahatlamak ve toparlanmak için dışarı çıkıyoruz.
Benzinli bir araba bulana kadar yakındaki birkaç evi kontrol ediyoruz ve Jeep ile benzin bidonumuzu dolduruyoruz.

O zaman gidiyoruz.

• • • •

GÜN OLAYSIZ GEÇTİ. İşgal edilmiş herhangi bir kasabaya rastlamadık, ancak bölgedeki depremler nedeniyle yol çok tahrip olduğu için çok da iyi ilerleyemiyoruz. Sürekli yoldan çıkmak ve hendeklerin ve enkazların ötesinde bir yol bulmak zorunda kalıyoruz.

Travis gözlerimizi gaz için açık tutmamız gerektiğini söylediğinde öğleden sonra olmuştu ve çok geçmeden iki arabalık müstakil bir evi olan eski bir çiftlik evine rastladık.

Çok hasarlı görünmeyen bir garaj.

Garajda iki araba var; eski bir pikap ve bir sedan. Yakıt ikmali yapıyoruz ve bir ağacın arkasında tuvalete gidebilmek için bahçeye çıkıyorum.

Avlunun dibinde bir şey fark ettiğimde fermuarımı çekiyorum. "Hey, Travis!"

Bir duyuyorum, yani dinlediğini biliyorum.

"Aşağıda bir dere var. Suyun kaynatıp şişelerimizi dolduracak kadar temiz olup olmadığını görmek için kontrol etmeliyiz."

Boş şişelerimizi koyduğumuz plastik poşetle bana katılıyor ve dereye doğru yürüyoruz, ellerimizi birleştirip suyu kontrol etmek için eğiliyoruz.

"Oldukça iyi." Travis eline daha fazla su alıyor ve yüzüne sıçratıyor. Boş şişeleri dolduruyoruz. İçlerindeki suyu daha sonra ateş yakmak için vaktimiz olduğunda kaynatırız. Sonra Travis omzunun üzerinden uzanıp Tişörtünü -yeni biri, düz siyah bir crewneck- kafasına .

Dizlerinin üzerine çöküp yüzüne, kollarına ve göğsüne su sıçratmasını, koltuk altlarını ve ön kollarını ovmasını izliyorum.

"Bu iyi bir fikir." Gözlerimi çıplak göğsünden akan sudan ayırmak zorundayım. "Gidip sabun ve havlu getireyim ve gerçekten yıkanalım - eğer zamanımız olduğunu düşünüyorsan."

Travis doğruldu, ıslak bir yüz ve düşünceli bir ifadeyle beni izliyor. Önce gökyüzüne sonra da bana bakıyor. "Bugünlük bu kadar yeter. Gece burada kalabiliriz."

Sözleri karşısında duyduğum memnuniyeti gizlemeye çalışıyorum. "Gerçekten mi? Bu kadar erken mi? Hava kararmadan önce muhtemelen bir saat daha gidebiliriz."

Omuz silkiyor. "Evet, ama burası iyi bir ev. Daha sonra başka bir tane bulamayabilirim. Burada da dere var. Temizlenebiliriz ve sonra belki bir

burada ateş yakabiliriz. Şişelerimiz için su kaynatıp kendimize güzel bir akşam yemeği hazırlayabilir ve geceyi içeride geçirebiliriz."

Şimdi neredeyse kendime sarılıyorum. "Kulağa harika geliyor. Her şeyi aşağı taşımak yerine arabayı buraya getireceğim."

"Gidip alabilirim-"

" olmuşsun." Tepeye, cipi park ettiğimiz eve doğru koşmaya başlamıştım bile. "Ben bakarım."

"Silahını çıkar!" Travis arkamdan sesleniyor. Hatırlatma acil olmaktan ziyade otomatik -ikinci doğa- gibi geliyor. Kendine yine su sıçratıyor.

Yavaşladım ve dediğini yaptım. Araç evin önünde, derenin tamamen dışında park edilmiş durumda. Saatlerdir başka birini görmedik ama aptalca davranmak için bir neden yok.

Ben aptalım.

Jeep'e ulaştığımda gülümsüyor ve kendi kendime mırıldanıyorum. Banyo yapmayı, ateşin başında oturmayı ve Travis'le yemek yemeyi düşünüyorum. Belki sonunda peynirli makarna yapabiliriz.

Artık şampuanım var. Saçımı gerçekten yıkayabilirim.

arkasına geçip silahımı yolcu koltuğuna bıraktım.

Sonra arka kapağı daha önce açık bıraktığımızı fark ettim ve kapatmak için dışarı çıktım.

"Buraya bak. Sana bir kızın konuştuğunu duyduğumu söylemiştim." Ses arkamdan geliyor. Erkek sesi. Sert. Tanıdık değil.

Dönüyorum ve iki kirli, sakallı adamın yaklaştığını görüyorum.

Nereden hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce buralarda değillerdi.

Ama şimdi buradalar. Benden sadece birkaç metre uzaktalar.

İçgüdüsel olarak kılıfıma uzanıyorum ama boş olduğu için onun yerine bıçağımı alıyorum. "Geri çekil," diye mırıldanıyorum, sesim panikten kısılıyor.

Düşman erkeklerle uğraşmaya alışkınım ama bu ikisi beni şaşırttı. Zihinsel olarak hazır değilim. O kadar şaşırdım ve korktum ki zar zor nefes alabiliyorum.

Daha önce konuşan kişi gülüyor. Kaba, çirkin bir ses. "O küçük bir savaşçı. Biraz ruhu olan bir kızı severim."

"Burada yalnız değilim," demeyi başarıyorum, onlar yaklaşırken geri çekiliyorum. "Ve bana dokunmaya çalışırsan seni öldürürüm."

Adam yine güler. "Bana yalnızmışsın gibi geldi. Sana eşlik edeceğim. Haftalardır am yemiyorum. Ne istiyorsun?"

ne dersin, Hank?"

Hank ikinci adam ve henüz konuştuğunu duymadım. Arkadaşına şüpheyle .
"Bilmiyorum. Eğer istemiyorsa-"

"Duymadın mı? Dünyanın çivisi çıktı artık. Artık bir kaltağın isteyip istememesi önemli değil."

Beni cipin arkasına sıkıştırdılar, iki yanımda da birer kişi var. Travis çok uzakta değil. Bana yardım edeceğini biliyorum. Ona izin vermek için bağırmaya çalışıyorum.

Ona ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Boğazım o kadar kapalı ki gıcırtilı bir sestten fazlasını çıkaramıyorum.

İlk adamın kıkırdamasına neden olur.

Tekrar deniyorum ama başarılı olamıyorum. Korkunç bir şey. Korkunç.
Bir ses bile çıkaramıyorum.

Bir şeyler yapmam lazım. Şimdi. Çığlık atamadığım için Hank'e doğru koşuyorum ve bıçağımla kolunu kesiyorum.

Uluyor ve geriye doğru tökezliyor, ben de silahımı bıraktığım yolcu koltuğuna doğru koşuyorum.

İlk adam yetişip arkamdan yakalamadan önce neredeyse ona ulaşmıştım.

"Alınan , değil mi?" Nefesi korkunç, omzumun üzerinden geçiyor.

"ama dostum. Bırak onu. O bunu istemiyor ve ben de burada kan kaybediyorum."

"İstese de de alacak." Ellerinden biri gömleğimin altını karıştırıyor.

Boğazımdaki tıkanıklık açılıyor ve sonunda çığlık atabiliyorum.

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı ki belirli hareketleri zar zor takip edebiliyorum. Beni hapseden kollarına karşı umutsuzca kıvraniyorum. Beni daha iyi kontrol edebilmek için kollarından birini boynuma doğru kaldırıyor.

Ön kolu artık yeterince yakın.

Dişlerimi geçirebildiğim kadar sert geçiriyorum, tutuşuna karşı çılgınca direniyorum. Kan çekiyorum.

Öfkeyle bağırıyor ve beni serbest bırakıyor ama ben bir yumruk savuruyor. Tam isabet etseydi, beni bayıltabilirdi, ama sadece yüzümün yan tarafına bakıyor. Yine de acıtıyor. Ve beni o kadar sarsıyor ki düşünüyorum.

Bunu yaparken bile, silahıma uzanıyorum.

Sonra başka bir ses geliyor. Tanımadığım bir ses. Bir hırıltı gibi. Vahşi bir hayvan gibi.

Ama öyle değil.

Ben Travis.

Koşar adımlarla ilerliyor ve bana saldıran adama öyle bir çarpıyor ki adam birkaç metre geriye uçuyor.

Hızlı ve çirkin bir kavga oldu. Kan çanağına dönmüş gözlerimle zar zor görebiliyorum. Travis diğer adamın üstünde. İlk başta sadece ellerini kullanıyor ama sonra diğer adam bir bıçak çekiyor ve kesiyor. Bir şekilde Travis bıçağı ondan alıyor.

Sonra kan var. Çok fazla kan.

Travis av bıçağını adamın boynunun yan tarafına sapladı. Adam saniyeler içinde öldü.

Travis ayağa kalkar ve tüfeğini yerden alıp omzuna kaldırır ve Hank'e doğrultur.

Hank şaşkın şaşkın izliyordu ama şimdi iki elini birden kaldırıp bir adım geri çekildi. "Ben değildim. Ben değildim!"

"Değildi," diye mırıldanıyorum yerden. "değildi. Diğer adama durmasını söyledi."

Travis silahı adamın kafasının üstüne ateşler. Ses, sessiz öğleden sonra içinde yüksek sesle çatırdıyor. "Koşmaya başla. *Hemen* koşmaya başla."

Hank , onu bıçakladığım kolundan hala kan akıyor ve koşuyor. Durmuyor ve arkasına bakmıyor.

Travis görüş alanından çıkana kadar bekledi. Sonra silahını indirdi ve geldi. Diz çöktü ve vücudumu nazikçe açmaya çalıştı. "Kahretsin. Kahretsin, Layne. İyi misin?"

Ona öyle olduğumu söylemeye çalışıyorum, ama bu bir sızlanma olarak çıkıyor.

Boğazından sözsüz bir ses çıkarıyor, yüzü kısa bir süreliğine buruşuyor.

Başım çarpıyor ve darbeden sarsılıyorum ama gerçek bir hasar olmadığını söyleyebilirim. Boğazımı tekrar çalıştırmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Başımın yan tarafında adamın bana vurduğu yeri inceliyor. "Kanıyor mu?"

Travis dudağını ısırır. "Sadece birazcık."

"Yıkanmak istiyorum. Her tarafı ter içinde... her tarafı ter içinde..."

Travis bir şeyler mırıldanıyor ve ayağa kalkıp bana yardım ediyor. Dizlerimin bağı çözüldüğünde beni kollarından tutup kaldırıyor ve cipin yolcu koltuğuna taşıyor. Silahımı yoldan çekmek için uzandım.

-Neden orada bırakmıştım ki? -ve beni yavaşça koltuğa yerleştirdi.

Bizi dereye kadar götürdü ve sonra inip beni kıyıya taşıdı.

Yürüyeblirim. Yürüyebleceğimi biliyorum.

Şu anda onunla tartışacak gücüm yok.

Sabun ve havlu için eşyalarımızı karıştırıyor ve sonra yere çöküyor. Suyu alıp yüzüme çarpmak için eğilmeye başlamıştım bile.

Her türlü mahcubiyetin ötesindeyim. Sadece o korkunç adamın kokusunu ve terini üzerimden atmak istiyorum. Gömleğimi çıkarıp yere atıyorum ve göğsüme ve kollarıma su sıçratıyorum.

Travis'in bana sabunu alıp köpürtüyorum ve duruluyorum, adamın kokusunu duymayana kadar cildimi ovalıyorum. Yüzümü nemli havluya gömüp bir dakika boyunca silkeliyorum ve sonunda gerginliği üzerimden atıyorum.

Travis kalkıyor ve neden bilmiyorum ama döndüğünde elinde başka bir havlu var. Bir tarafını suya daldırıyor ve sonra sırtımı silmek için kullanıyor. Aynı bölgeyi sabunlayıp havluyla temizlerken ben biraz daha titriyorum.

Elleri çok dikkatli. Çok yumuşak.

"İhtiyacın var mı..." Sesi sanki nasıl unutmuş gibi çatlıyor.

Havluyu indiriyorum ve kot pantolonuma doğru eliyle işaret ettiğini görüyorum. "Hayır. Orama dokunmadı."

Bunu yüzünde görebiliyorum.

Saç örgümden kaçan saçlarımı taramak için uzanıyor ama sonra elini tekrar kucağına bırakıyor. "Ben... ben ilgilenebilir miyim... Sana nereden vurdu?"

Sözsüzce başımı sallıyorum ve ayağa kalkıp antiseptik merhem ve bandajlarla geri dönmesini izliyorum.

Kanı nazikçe temizliyor ve ardından büyük bir bandaj uyguluyor. "Çok büyük bir kesik değil," diye mırıldanıyor. "Çoğunlukla çürük olacak."

Adamın yumruğunun değdiği yer hâlâ ağrıyor. Çok daha kötü olabilirdi.

Titrememi durduramıyorum. Midem bulanıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Yüzü tekrar buruşuyor.

"Bunun için. Ve geldiğin için."

"Daha erken gelmeliydim. Özür dilerim. Çok uzun sürdüğünü biliyordum. Gelmeliydim..." Üzgün olduğunda aksanı daha da güçleniyor.

"Tam zamanında geldin. Teşekkür . Aptal olan benim. değildim. I _."

"Aptal değildin. Yanlış bir şey yapmadın. O yaptı. Her şey onu." Sesi yine sert ve neredeyse öfkeli, ama saçlarını yüzünden geriye doğru nazikçe okşuyor.

"Aptallık ettim. Gardımı böyle düşürmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Silahımı indirdim. Ben... Eğleniyordum. Ve silahımı indirdim."

"Bu senin hatan değildi. hakkın var. Hepsi onun suçuydu."

Titrememi durdurmak için kollarımı karnıma doluyorum. "Bana öğrettiklerini hatırladım. Onu çok sert ısırdım. Onun elinden kurtuldum. tutun."

"Gerçekten iyiydin. Çok iyiydin."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Yüzünden bir damla yaş akıyor. Düşüğünü hissediyorum.

Travis boğazından çaresiz bir ses çıkarıyor. Eli dışarı çıkıyor ve bana dokunmadan tekrar aşağı iniyor. Bir şey yapmak istediğini ama ne yapacağını bilmediğini biliyorum.

Hâlâ dere kenarında kambur duruyorum. Gömleksiz. Nemli havlumu göğsümün önünde tutuyorum. "Çantamdan diğer gömleği alabilir misin? Mavi olan. bir tane?"

Hemen ayağa kalktı ve bana getirdi. Giydiğimde Travis ayağa kalkıp bana bakıyor. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

Başımı salladım. "Şimdi olmaz. Sakıncası yoksa... bu gece başka bir yere gidebilir miyiz? Burada kalmak istemiyorum."

Adamın cesedi hâlâ evin yakınındaki kana bulanmış toprakta yatıyor. Arkadaşları olması muhtemel. Ya Hank olanları onlara anlatırsa?

"Elbette yapabiliriz." Travis ayağa kalkmama yardım ediyor, eşyalarımızı topluyor ve bizi dereden, çiftlik evinden uzağa götürüyor.

Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta küçük bir grup terk edilmiş ev daha buluyoruz. Çoğu depremden zarar gördüğü için yıkılmış ama bir tanesi sağlam. İki katlı, yani bizim ihtiyaçlarımıza uygun.

Eşyalarımızı alıp üst kata çıkarken hiç konuşmuyoruz. Hiç düşünmeden büyük yatak odasına giriyorum ve Travis de beni takip ediyor.

"Aç mısın?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum ve yatağa giriyorum. Bunun üzerinde güzel bir yorgan var.

Küflü ama rahatsız edici değil.

Yorganın altına girip yan tarafıma kıvrılıyorum.

Travis durup bir dakika boyunca beni izliyor, yüzü duygularını kontrol etmeye çalıştığını gösteren bir şekilde dönüyor.

Silahını temizlerken bir protein çubuğu yiyor. Sonra kapıya bir gardirop la barikat kuruyor ve yanımdaki yatağa giriyor.

Onunla yüzleşmek için yuvarlandım.

Gözleri arıyor ve çok nazık. "Bir şey yapabilir miyim?" "Ben iyiyim."

"Öyle misin?"

"Ben iyi olacağım."

"Yapacağını biliyorum." Boğazını temizliyor. "... istiyorsun..."

"Neye?"

"Seni tutuyorum. Ya da başka bir şey."

Hiç aklıma gelmezdi ama tam da bunu yapmasını istiyorum. Sessizce başımı salladım.

O yana kayıyor ve ben de diğer tarafıma dönüyorum, böylece arkamda kaşıklayabiliyor. Kolu beni gevşekçe sarıyor ve ben onun gücüne, sıcaklığına geri çekiliyorum.

Tekrar titremeye başladım.

Saçlarımı, omzumu okşuyor. "Daha hızlı gelmeliydim," diye mırıldanıyor. "Çok özür dilerim, Layne."

"Yeterince hızlı geldin. Senin de hatan değildi." Hatırlıyorum da Travis'in bana daha önce söylediği sözler. Tekrar ediyorum. "O yaptı. Hepsi ."

Travis'in nefesi gevşek saçlarımı savuruyor. Eli ön kolumun etrafında usulca kapanıyor. Vücudunun uzunluğu benimkine baskı yapıyor ve onun kokusuyla çevriliyim.

Bu şekilde kendimi

güvende

hissediyorum. Daha

iyi hissetmeye

başladım. Titremeyi

bırakıyorum.

Şu anda bana verdiği şeyin kişisel olmadığını biliyorum. O insanlarla ilgilenen bir adam ve sahip olduğu tek kişi benim.

Benim için hâlâ bir anlamı var.

Her zaman güçlü olmak olmadığım bu küçük alan.

Ailem öldüğünden beri hayatın zor olduğunu biliyordum ve dört yıldır bundan daha da kötü olduğunu biliyorum. Acımasız. Acımasız. Bu alır

ve nadiren geri verir. Bu yüzden bunu bulmayı hiç beklemiyordum.

Dünyanın sonunda rahatlık.

Gözlerimi kapatıyorum ve Travis uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda oda aydınlıktı. Bu alışılmadık bir durum.

-Normalde hala karanlık olurdu.

Gözlerimi kırıştırıp , gün ve konusunda kafam karışıyor. Travis burada. Kokusunu alabiliyorum. Doğrulduğumda onu pencerenin yanındaki döşemeli bir sandalyede otururken buluyorum.

Şiir kitabımı okuyor ama uyandığımı fark edince bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Beni neden ? Bir süre önce yola çıkmalıydık."

Ayağa kalkarken omuz silkiyor. "Önemli değil. Gerisi işine yarar diye düşündüm."

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtmak için yana kayıyorum, sonra yanımdaki yorganı okşuyorum.

Yanıma gelip oturuyor ve belli belirsiz sinir bozucu sessiz bir dikkatle beni izliyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye tekrar soruyor, bu sefer sesi daha yumuşak.

"Ben iyiyim. Morluk biraz acıyor ama bir şey değil. Ben gerçekten iyiyim. Erkeklerin daha önce üzerimde bir şeyler denemediğini mi sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama seni her yerinden yakaladı. Sana vurdu. Seni yere serdiğini gördüm. Yapabilirdi-" Yüzü gayet sakin ama aksanı o kadar kalın ki boş midem burkuluyor. Hâlâ gerçekten üzgün.

"O yapmadı. Ben iyiyim. Yere düştüm ama şimdi tekrar ayağa kalktım. Tekrar ayağa kalkmam uzun sürse bile, bana kırık mıyım gibi davranmanızı istemem."

Yüzünde söylediklerimi kabul ettiğini görüyorum. Çenesi gevşiyor. "Tamam."

"Yani bütün gün uyumama ya da sizin düşündüğünüz gibi bir şeye ihtiyacım yok. Yola geri dönmek istiyorum. O yola çıkmadan önce Fort Knox'a gitmeliyiz. yapar."

"Önce bir şeyler yemelisin. Proteinli bir şeyler. Dün gece akşam yemeğini atladın. Zaten geç başladık, hadi ateş yakalım.

"Dışarı çık ve bir şeyler ısıt."

Tereddüt ediyorum. Açlıktan ölüyorum ama geride kalıyoruz. Travis ekliyor, "Ben de açlıktan ölüyorum."

"Tamam. Ama başka bir şey yapmadan önce aşağıya inmeliyim. Pantolonuma işlemek üzereyim." Kapıya doğru ilerliyorum ama fark ettiğimde duraklıyorum.

Travis benimle geliyor.

"Tek başına gitmiyorsun," diyor. "Hiçbir yere. Artık gitmiyorum. Daha önce seni rahat bırakmaya çalışıyordum. Saygılı olmaya. Kalabalık etmemeye. Ama artık bu sona erdi. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Nefesimi bırakıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Tamam ama ben tuvalete gittiğimde sırtını dönüyorsun. İşte burada çizgiyi çekiyorum."

"Anlaştık."

• • • •

GÜN O KADAR DA KÖTÜ DEĞİL. Dünden sonra kendimi daha iyi hissediyorum ve Travis'in dikkati bana karşı koyabileceğim, direnebileceğim bir şey verdiği için yardımcı oluyor.

Beni koruma çabalarına karşı koyacağımdan değil. Daha önce çok rahatlamıştık ve ikimiz de bunun farkındaydık. Ama Travis'in zarar gördüğümü ya da zayıf olduğumu düşünmediğinden emin olmak beni güçlü olmaya teşvik ediyor.

Gün kendime güvenim yerine geliyor. Zaten kötü bir ana takılıp kalamayacak kadar çok şey oldu.

Günün sonunda kendimi neredeyse yeniden normal hissediyorum.

Geç başladığımızdan ve depremden dolayı çok uzağa gidemedik. manevra yapmak ve bitmek bilmeyen benzin arayışı. Hava kararmaya başladığında, sadece otuz mil daha gitmiştik.

Tüm hasar nedeniyle yoldan tamamen ayrılmak zorunda kaldık, bu yüzden gece kamp yapmak için ormanda bir yer bulduk. Travis bana bazı pratik kendini savunma hareketleri gösteriyor ve tüfeğini nasıl kullanacağımı öğretiyor, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Vardiyam için beni uyandıracağına söz verdirdikten sonra önce uyumama izin veriyor.

Beni . Ve gecenin yarısından çok daha fazlasını şüpheleniyorsam da kanıtım yok. Herhangi bir saatim yok.

Travis ayaklarımın uyurken ben sırtımı bir ağaca dayamış, silahım yanımda hazır bir şekilde oturuyorum. Bir ara, birkaç gece önce yaptığı gibi ayak bileğime tutunmak için uzanıyor.

çekilmiyorum.

Ertesi sabah hava her daha serindir. Daha taze.

Bir şekilde. Çocukluğumdan hatırladığım şeylere daha yakın. Bir kutu şeftaliyi paylaşırken derin nefesler alıyorum. Daha sonra uyku tulumunu sararken kendi kendime mırıldanıyorum.

Mırıldandığımın farkında değilim. Bilinçsizce yapıyorum.

Ama Travis'i bana bakarken yakalayınca fark ettim.

"Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Sadece... sen başka bir şeysin."

Aslında neden bahsettiğinden emin değilim ama yüzünden bunun bir iltifat olduğunu anlayabiliyorum.

Ona gülümsüyorum ve o da neredeyse bana gülümsüyor.

Gün bir öncekiyle aynı şekilde geçiyor. Yavaş ilerleme. Bazı zararsız gezginler dışında karşılaşma yok.

Öğleden sonra, iyi büyüklükte bir dere gördük ve su şişelerimizi doldurup temizlenebilmemiz için bir süre durmamızın sorun olup olmadığını sordum.

Travis, iki tarafı kayalıklarla çevrili iyi ve تنها bir yer bulana kadar etrafı keşfetmek için biraz zaman harcıyor. Sonra boş su şişelerimizi, havlularımızı, sabunlarımızı ve otel şampuanlarımızı alıp

Dere kıyısında.

Suyun kalitesini kontrol ettikten sonra önce su şişelerini dolduruyoruz. (Güvende olmak için daha sonra kaynatabiliriz.) Sonra atletimi çıkarıyorum ve geçen gün yaptığım gibi atlet ve külotumla temizlenmeye karar veriyorum. İçindeki su

Derenin derinliği bir metreden fazla. İşe yarayacaktır.

Tüfeğini omzuna gevşekçe dayayarak durduğunda, "Sen de yıkanıyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

"Elbette. Ama aynı anda değil. Burası gerçekten sessiz ama riske girmeyeceğim."

Bunu tartışmadan kabul ediyorum ve kot pantolonumun fermuarını açıyorum. "Sonuna kadar giriyorum. Hâlâ saçımı yıkama fırsatı bulamadım ve gerçekten yıkamak istiyorum."

"Sorun değil."

Ben soyunup suya girerken arkasını dönmüyor ama bana da bakmıyor. Gözleri etrafımızı tarıyor, duruşu gergin.

ve duruluyorum. Sonra örgülerimi çıkarıp ve köpürtüyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki şampuanı durularken zevkle inliyorum.

Travis gözlerimdeki suyu temizlerken beni izliyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Saçını yıkamanın ne kadar büyük bir zevk olduğunu hiç fark etmemiştim."

Sadece homurdanıyor.

Çok fazla oyalanarak Travis'in sabrını sınamak istemediğim için tekrar kıyıya tırmanıp . Havlumu sarıyorum, sabitlemek için kolumun altına sıkıştırıyorum ve sonra silahıma uzanıyorum.

"Giysilerimi giymeden önce biraz kurulanmam gerekiyor, o yüzden neden şimdi gidip yıkanmıyorsun?"

Tartışmıyor. Tüfeğini yere bıraktı ve derenin kenarına doğru ilerledi. Onun için bulduğum gri boxer külotuna kadar kıyafetlerini çıkarırken ben de onun yaptığı gibi nöbet tutuyorum. Ovalıyor ve şampuanlıyor daha çabuk. Açık havada böyle olmaktan hoşlanmadığını biliyorum.

Sürekli ona bakmamaya çalışıyorum ama gözlerimi ayırmak çok zor. Islandığında, iç çamaşırının pamuğu yapışıyor. Vücudunun her çizgisini görebiliyorum. Uyluklarının güçlü sütunları. Kıçının sıkı kıvrımları. Kollarının ve omuzlarının sert hatları.

Vücudu çekici olmanın ötesinde. Güçlü. Yaşıyor.

İçimden bir ses susadığımda suya doğru yöneldiğim gibi ona doğru yöneliyor.

Ben daha ne hissettiğimi tam olarak anlayamadan o bankta kurulanıyor.

"Saçımı taramam için zamanımız var mı?" Ona soruyorum.

Kısa bir süre tereddüt eder. "Elbette." Havlusunu beline sarar ve silahını eline alır.

Üzerine oturacak bir kaya buluyorum ve ıslak saçlarımdaki karışıklıkları taramaya başlıyorum.

Travis gergin bir şekilde bekler, üzerinde sadece bir havlu ve tüfeğiyle son derece seksi görünmektedir.

Hızlı çalışıyorum ve Travis döndüğünde bir şey fark ettiğimde saçımı taramıştım. "Yaralanmışsın!" Ayağa kalkıyorum, hareket ederken havlum aşağı kayıyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ne?"

"Yaralanmışsın. O adam seni bıçağıyla yaraladı. Neden bana söylemedin?"

Yan tarafına, derisinde yeniden kanamaya başlayan yaraya bakar - muhtemelen yıkarken olmuştur. "Önemli bir şey değil. Farkına bile varmadım."

"Seni yakaladığını fark etmemiştim. Üzerinde oynama bile yapmamışsın." "Bir şey olmadığını söyledim." Oldukça huysuz görünüyor. Neredeyse bir

Rahatlama. Tekrar kendisi olduğu anlamına geliyor.

"Eğer ilgilenmezsek enfeksiyon kapacak. Ne kadar aptal olabilirsin ki?" Havlumu kaybetmeye devam ediyorum, bu yüzden onu bırakıp kotuma uzanıyorum. Külotum neredeyse kurumuştur zaten.

Travis'in gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra başını başka yöne çeviriyor.

Kot pantolonumu giydikten sonra cipe doğru yürüyorum ve ilk yardım malzemelerimizi alıyorum.

Travis kaşlarını çatar. "Sana söyledim-"

"Biliyorum. Biliyorum. *Bir şey değil.*" Ona ters ters baktım. "Bir şey olmasa da tamir edeceğim."

Daha fazla itiraz etmiyor, ama ben kesiği dikkatlice temizlerken, antiseptik merhem sürerken ve üzerine iki bandaj koyarken vücudu gergin. Havlusu araya giriyor, ben de belinden çözüyorum. Elinde gevşekçe tutuyor. İç çamaşırı hâlâ üzerinde, yani çıplak gibi değil.

Bandajları yerine bastırırken, birden ne kadar yakınımnda durduğumun farkına varıyorum. Onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Çoğunlukla temiz olan kokusunu alabiliyorum. Vücudu sıkı ve sert. Ama gerçek, erkek ve hemen yanımda.

Parmaklarımı bandajlardan yukarı kaydırıp yan tarafını okşuyorum ve hızlı nefes alışını duyuyorum.

Yüzüne bakıyorum ve gözlerinin yüzümden göğsüme kadar üzerimde gezindiğini görüyorum. Saçlarım dağınık. Atletim hâlâ hafif nemli.

Normalde bir şekilde arzulandığımı hissediyorum. Mavi-gri gözleri açlığa benzer bir şeyle sıcak.

Vücuduna bakıyorum. Boxerının kumaşı yırtılmış. Sertleşmiş.

Bacaklarımın arasında bir zonklama uyanıyor.

Hızlanan nefes alış verişlerimiz dışında ikimiz de sessiziz. Gözleri göğüslerimde oyalanıyor. Sımsıkı saran üstümün altında gevşemişler. Aşağı baktığımda meme uçlarımla gözle görülür şekilde sıkılaştığını fark ediyorum.

Sanki onları hissedebiliyorum. Meme uçlarımla. Gömleğime sürtünüyorlar. Diğer her şeyim gibi Travis'e doğru geriliyorlar.

Sonra aniden boğuk bir ses çıkarıyor ve dramatik bir sarsıntıyla başını başka yöne çeviriyor. Kıpırmızı kesilmişti. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Birkaç derin nefes alıyorum ve tekrar kasıklarına bakıyorum. Nemli pamuğun altından ereksiyonu açıkça görülüyor. Bu bana duyduklarımı düşündürüyor

birkaç gün önce o evin banyosunda mastürbasyon yaparken gördüm. Yumuşak ritmik tokatlar. Sonunda inlemesi.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum neredeyse titriyorum. "yok," demeyi başarıyorum.

"demek istemedim."

"Biliyorum. Üzgün olmana gerek yok."

Nefesimi tutarak bekliyorum. Parmaklarım titriyor, bu yüzden ellerimi yumruk yapıyorum.

"Gitmeliyiz." Travis garip bir şekilde benden uzaklaşıyor. "Hava kararmadan önce bir iki saat daha geçirebiliriz."

Nefesimi bıraktım. "Tamam. Ben hazırım."

• • • •

İki saat sonra geceyi geçirecek bir ev

Büyük, birkaç dönümlük araziyle çevrili. Açık hava mutfağı ve yerleşik bir ateş çukuru ile güzel, dekoratif kaldırım taşlarından oluşan bir verandası var. Depremde biraz hasar görmüş ama çok aşırı değil. Ve ev, Travis'e güvenliğimiz konusunda daha iyi hissettirdiğini bildiğim, çevreye iyi bir bakış açısı sağlayan bir tepenin üzerinde.

Ateş çukuru mükemmel. Küçük bir ateş yakarız ve su kaynatırız. makarna ve peynir paketi. Süt ya da tereyağımız yok elbette ama sadece suyla da idare ediyor. Bir kutu biftek ve sosla birlikte yiyoruz. Kutunun üzerindeki etikette öyle yazıyor. Biftek ve sos. Gerçek et olup olmadığından emin değilim ama tadı güzel, tanıdık. Peynirli makarna da öyle.

Dişlerimizi fırçalıyoruz ve üst kattaki yatak odasına çıkmadan önce banyoya gidiyoruz.

Travis kapıya bir şifoniyerle barikat kurarken, ben atletimi çıkarmadan tozluklarımı giyiyorum.

Ondan sonra rahatlıyor. Bunu duruşundan, ifadesinden anlayabiliyorum.

Temiz bir gömlek ve eşofmanlarını giydiğinde kararımı vermişim.

Yatağın ayak ucuna oturuyorum ve ona baktığımı görünce duraksıyor.

"Sorun nedir?" "Hiçbir

şey."

"İyi hissediyor

musun?" "Evet.

İyiyim."

Kaşları birbirine çarpıyor ve yanıma oturuyor, ağırlığı yatağı kaydırıyor.

"Yorgun değil misin?"

"Çok fazla değil."

Duraksıyor, ruh halimi açıklamak için yüzümü inceliyor. "Senin için bir şey yapabilir miyim?"

"Evet."

"Ne?"

Ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bunu yapmak istiyorum ama çok garip, çok riskli geliyor.

"Ne oldu Layne? Benden istediğin her şeyi ." Yüz ifadesi samimi. Ciddi gibi görünüyor.

"Korkmaktan ve çaresiz hissetmekten yoruldum." "Sana daha fazla hareket öğretmemi ister misin?"

"Evet, ama şimdi değil. Demek istediğim bu değil. Hep hissetmekten yoruldum. Yıllardır böyle hissediyorum. Sanki hiçbir şeyin kontrolü bende değilmiş gibi. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum. Bunu değiştirmek için bir şeyler yapmak istiyorum."

Hâlâ neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. "Ne yapmak istiyorsun?"

Sertçe yutkunuyorum. "Farklı bir şey hissetmek istiyorum. Bir şeyler hissetmek istiyorum... iyi."

Yanımda kıpırdamadan duruyor. Kirpikleri bile titremiyor.

Artık sonuna kadar bu işin içindeyim, geri dönüşü yok. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir ama durmayacağım. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemiyorum Travis. Hiç sormazdım bile. Ama sanki... şimdi iki kez... sanki... sanki yapmak istiyor gibiydin. Benimle birlikte. Ben de düşündüm ki..."

"İstiyorsun..." Sesi yumuşak ve gırtlaktan geliyor.

"Seks yapmak. Seninle. Evet. ." Kucağımda bükülen ellerime bakıyorum. "Eğer istersen."

"Neden?"

Tek bir kelimenin kırık şaşkınlığıyla başımı kaldırıyorum. "Sana söyledim. Hissetmek istiyorum... farklı bir şey. İyi bir şey. Kendimi kontrol altında hissetmek istiyorum."

"Kendini daha kontrollü hissetmene yardımcı olabilirim-"

"Ama ben bunu yapmak istiyorum. Neden ? Neden ?" Gözleri kocaman ve hâlâ yüzümü arıyor. "Benimle mi?"

"Evet. Seninle. Senden hoşlanıyorum. Nasıl görüldüğünü seviyorum. Ve bunu yapmak istiyorum." Yüksek sesle, titrek bir nefes alıyorum. "Nasıl görüldüğümde hoşlanıyor musun?"

O kadar gergin neredeyse titriyor. "biliyorsun." "Ve sanki... şimdi iki kez... isteyebilirmişsin gibi geldi..."

"İki kereden fazla oldu." Gözleri benimkiler gibi aşağı .

Evin banyosunda mastürbasyon duyduğum an aklıma geldi. Elimi külotumun altına sokup okşayışım. Benim

Tüm vücudum ısı ile kızarıyor, hepsi bacaklarımın arasında yoğunlaşıyor.

Boğazımı çalıştırabildiğimde, "Tamam. Yani. İkimiz istiyoruz. Neden ki? Neden hep... çalışmak, acı çekmek, incinmek ve savaşmak zorundayız? Neden biz... neden iyi bir şey yaşayamıyoruz?"

Şimdi bana bakıyor ve yüzündeki gerginliği görüyorum. Baştan çıkarılmış. Karar veriyor. O da benim gibi istiyor.

Bu bana ayağa kalkacak kadar cesaret verdi. "Lütfen Travis. Ben istiyorum. Benden faydalanmış olmazsın. Kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum ve bu benim seçimim. Yani... istiyor musun?"

Soru uzun bir süre havada asılı kalır.

Sonra "Evet" diye mırıldanırken yüzünde bir şeyler titreşiyor.

Nefes alıyorum ve bırakıyorum. Yatağın ayak ucunda otururken yüzüm dönük olacak şekilde kayıyorum. "Şimdi senin için uygun mu?"

"Evet. Şimdi iyi." Yanakları hafifçe kızarmış ve sırtı sertleşmiş. Ona bir adım daha yaklaştığımda gözleri benden hiç ayrılmıyor.

Ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim ama sabit bakışları içimde vahşi bir şeyler yapıyor. Tozluklarımı dikkatlice çıkarmak için eğildim ve sonra sadece atletim ve beyaz pamuklu külotumla onun önünde duruyorum.

Bakışları hızla yukarı aşağı hareket ediyor ve sonra göğsüme dönüyor. Sonra kasıklarım. Gözlerinde bir sıcaklık parıltısı görüyorum ve bu beni rahatlatıyor.

Bunu gerçekten istiyor. Sadece temkinli. Çizgiyi aşmaktan korkuyor. Ama bunu istiyor.

Ben de öyle.

Dizleri bacaklarıma değene kadar bir adım daha yaklaşıyorum. Baş boynumun hizasında.

Uzaniyor ve hafifçe yanlarıma dokunuyor. Ellerini üstümün kumaşında hissediyorum. Göğüslerimin alt tarafını dürtünceye kadar yavaşça yukarı kaydırıyor. Parmakları, yıpranmış pamuğa karşı çıkıntı yapan meme uçlarımı nazikçe çimdiklemek için yukarı doğru hareket ederken ikimiz de ellerine bakıyoruz.

Duyguların çekilmesiyle nefesim kesildi.

Gözleri yüzüme dikildi. "Bundan emin misin?"

"Evet. Eminim. Lütfen. Dokun bana. Bir şeyler hissetmek istiyorum... iyi."

Üstümün alt kısmını iki eliyle tutuyor ve başımın üzerinden çekip çıkarıyor. Göğüslerim serbest kalıyor ve Travis onlara bakarken boğazından garip bir ses çıkarıyor.

Tekrar göğüslerime uzanıyor, bu sefer nasırlı teniyle benimkiler arasında hiçbir şey yok.

Ayaktan ayağa kayıyorum, bacaklarımın arasındaki o sıcaklık sarmalı yoğunlaşıyor. Vücudumu uzun süre bu şekilde inceliyor. Bana yumuşakça dokunuyor, Dikkatlice. Göğüslerimi. Karnıma. Kollarıma. Elleri nihayet göğsüme döndüğünde, meme uçlarımı başparmaklarının altında yuvarlıyor ve bir nefesle sırtımı onlara doğru eğiyorum.

Dizlerim titremeye başladı. Destek için omuzlarına tutunuyorum.

Popomu külotumun üzerinden kavırıyor ve beni bacaklarının arasına sığdırarak daha yakına çekiyor. Sonra meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, emiyor ve diliyle oynatıyor.

İnliyorum ve tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

Uyarılmamın titreşimi artık her yerde. Ayak parmaklarımdan gözlerime kadar hissediyorum. Daha önce de tahrik olmuşum ama hiç böyle hissetmemiştim. Dişleri meme ucumun üstündeki deriyi sıyırırken bir inilti daha çıkarıyorum.

Beni ağzından bırakıyor ve yüzümü inceleyecek kadar geri çekiliyor.

"Travis," diye fısıldıyorum.

"Beğendin mi?"

"Evet." Yüzüm yanıyor, başım uğulduyor ve kalçalarımın arası zonkluyor. "Ben..."

"Güzel." Diğer göğsümü emmek için tekrar öne eğiliyor ve bu sefer ellerinden biri popomdan aşağı kayıyor. Kalçamın arkasını sıkıyor ve parmakları yavaş yavaş bacaklarımın arasındaki yarığa girip külotumun kumaşını fırçalayana kadar sıkmaya devam ediyor.

İslandım. Birden fark ettim. O bile hissedebilir.

Kalçalarım parmaklarının hissine karşı gıcırdamaya başladığında utanç verici bir ses çıkarıyorum.

"Hoşuna gidiyor," diye mırıldanıyor, göğüs ucumu hızlıca çekiştirirken belli belirsiz şaşırmış görünüyor.

"Evet. Evet, istiyorum." Nefes nefeseyim, terlemeye başladım ve ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, düşmemek için onun omuzlarına yaslanıyorum.

Bana tekrar bakmak için geri çekiliyor. "Bunu istiyorsun."

"Sana söylemiştim."

İfadesinde sonunda kabul ettiğini, bunun gerçekten istediğim bir şey olduğuna inandığını belli eden bir şey oluyor.

"Şimdi benim için uzanmaya ne dersin?" Beni rahatlatıyor ve tişörtünü başından çıkarmak için ayağa kalkıyor. Beni ilk gördüğünden beri tahrik olmuştu.

ama Şimdi tamamen ereksiyon halinde, bol eŐofmanlarının altında uzunluğu ve çevresi açıkça görülebiliyor.

Yorganı ve üst çarşafı indirmek için adım atıyorum ve yatakta uzanıyorum, örtüleri tekmeleyerek yoldan çekiyorum.

Sadece külotumun içinde kendimi çıplak hissediyorum. Aceleci bakışları üzerimde gezinirken savunmasızım. İhtiyaçtan ağrıyor ve hareketsiz kalmakta zorlanıyorum.

Kalçalarını oynatıyorum ve parmaklarımı çarşafın içine sokuyorum.

Travis yanımdaki yatağa geçiyor, üzerinde hâlâ eŐofmanları var. Çok uzun saçları dağınık, tıraş olması gerekiyor ve yine Travis gibi kokmaya başladı. Hayatımda gördüğüm en seksi Şey.

Bir kolunun üzerine oturuyor ve diğer eliyle göğüslerimi biraz daha okşuyor, parmak uçlarını göğüslerimin kıvrımlarında aşağı yukarı gezdiriyor ve sırayla meme uçlarına dokunuyor.

Her dokunuŐunda nefesim kesiliyor ve göğsümü parmaklarına doğru kaldırıyorum.

Sonra neredeyse kıvranana kadar ağzıyla benimle alay ediyor. Yüzü karnımı okşamak için alçalırken sözsüz yakarıŐlar mırıldanıyorum.

İki elimle saçlarını kavrıyorum. "Travis!"

"Hmm." Göbeğimin ortasını yalayarak beni Şaşırtıyor ve sonunda göğüslerimden birini ağzına alıyor.

Aciliyet beni bunaltırken guruldama sesi çıkarıyorum. "Travis, lütfen!"

"Şimdi benim için bacaklarını aç."

Kalçalarını zonklayan ağrının etrafında sıkıyordum, ama söylediği gibi yapıyorum. O kadar ıslağım ki, kalçamdaki nemli noktayı görebileceğini biliyorum.

gözleri kasıklarına doğru inerken.

O bana bakarken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. İki parmağıyla iç çamaŐırımın iç kısmında aşağı yukarı bir çizgi çiziyor. Sonra farklı noktalardan daha sert dürtmeye başladı. Nem havuzunu buluyor. Külotumun içinden beni açıyor. Biraz daha hissediyor.

Klitorisimi bulmaya çalıştığını fark ediyorum. "Daha yükseğe," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını hafifçe hareket ettiriyor ve bastırıyor. Sarsılıyorum ve başımı savuruyorum. "Evet, işte."

Külotumun içinden klitorisimi daireler çizerek okşuyor.

İnliyorum ve bir Şeye tutunmak için kollarımı geriye doğru atıyorum. Herhangi bir Şey. Yatak başlığını buldum ve .

Nemli pamukla beni ovarken gözleri beni hiç bırakmıyor. Orgazm

olmaya başladığımda neredeyse hıçkırıyorum ama sonra duruyor.

"Bunu beğendin mi, Layne?" diye soruyor iç çamaşırımı aşağı bacaklarımdan çıkarırken.

"Evet, evet. Oh Tanrım, evet. Ben... Ben..."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Burada ölüyorum! Lütfen, hemen gelmem gerek."

"Seni boşaltacağım. Seni çok iyi boşaltacağım." Gözlerinde beni şaşırtan ve tüm bedenimin heyecanla kenetlenmesine neden olan sıcak bir vaat var.

"Yakında mı?"

"Yakında." Pozisyonunu yeniden ayarlıyor, bacaklarımdan birine binecek şekilde üzerime geliyor. Göğüslerimin arasına sokuluyor.

"Çok yüksektesin. Daha aşağıya inmeliisin."

Kıkırdıyor. Vücudu sarsılıyor ve hassaslaşmış tenime çarpıyor.

"Yapacağım. Biraz sabırlı ol."

"Sabır istemiyorum. Gelmek istiyorum."

Mırıldanırken sesi hafifçe değişiyor, "Çok hızlı gitmek istemiyorum. Senin için iyi olmasını istiyorum." Yine meme uçlarımdan birini emiyor.

Bana doğruyu söylediğini bilmek -bundan zevk almamı sağlamak için çok uğraşıyor olması- içimde farklı türde bir gerilim yaratıyor.

Bu duygudan.

Sırtını okşuyorum, sert, dalgalanan kaslarını hissetmekten zevk alıyorum ve sonra parmaklarımı tekrar saçlarına doluyorum.

Çok nazikçe onu aşağı doğru itiyorum.

Tekrar kıkırdıyor ve bu sefer elini kalçalarımın arasına kaydırıyor.

Şu anda külotumu giymiyorum, bu yüzden araştırdığında parmaklarını sıcak, ıslak etime karşı hissediyorum.

O alay edip okşarken bir sürü aptalca sızlanma sesi çıkarıyorum. Sonra bir parmağını içimde kaydırıyor, iç duvarlarımı hissedebilmek için çeviriyor.

"Benim için daha fazla açıl," diye mırıldanıyor kalın bir sesle, ben penetrasyonun etrafında sıkıştığımında.

Bacaklarımı ayırıyorum, bunu yaparken dizlerimi büküyorum. Parmağını geri çekiyor ve tekrar içeri kaydırmadan önce bir başkasıyla birleştiriyor.

Bu derin hisleri nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum. Tekrar yatak başlığını tutmak için uzanıyorum ve ayak parmaklarımı çarşafın içine kısıyorum.

Parmaklarını içime sokarken önce göğüslerimi sonra da karnımı okşuyor.

Vücudum onlara yapışıyor, etraflarında sıkışmaya çalışıyor. Pompalarken parmak uçlarıyla iç duvarlarımı ovuyor.

Şimdi sıcaktan terliyorum ve başımı sallıyorum. Çıkardığım çaresiz sesler dudağımı ısırıyorum.

Başı vücudumda aşağı doğru hareket ediyor. Saçları karnımı , kılları iç uyluğuma sürtünüyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan klitorisimi sertçe yalıyor.

Tamamen çözülüyorum, bedenim onun parmaklarında orgazm olurken zevkten .

"Bu gerçekten iyi," diye mırıldanıyor kalın kalın, göbek deliğime burnunu sokuyor ve parmaklarını sıkılaştıran kaslarıma doğru pompalamaya devam ediyor. "İstediğin buydu, değil mi? Şimdi gerçekten iyi hissediyorsun. Tıpkı söylediğin gibi."

Durmasını istemiyorum ve başparmağı klitorisime yaklaşıp masaj başladığında da durmuyor. Zevk tekrar yoğunlaştıkça sızlanıyorum ve çırpınıyorum ve kısa süre sonra ilkinin hemen ardından birkaç mini orgazmı vuruluyorum.

Parmakları hâlâ içimdeyken vücudumda ilerliyor ve göğsümden boğazıma uzanan bir çizgiyi ağzına alıyor. Orada zonklayan nabızı emiyor, devam eden kasılmalarıma karşı nazikçe bastırıyor.

Henüz ağzımı öpmemi. Öpmesini hiç beklemiyordum.

"Çok ıslanmışsın," diye , yüzünü göremesem de sesinde bir gülümseme var. "Elim sıırılsıklam oldu."

Kıkırdıyorum ve sonunda yatak başlığını bırakıyorum. İki elimle saçlarını çekiştiriyorum. Şimdi daha rahat ve ne yapacağından daha emin olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum.

Yaptığımız şey. "Onu oraya koyan sensin. Tıpkı bana söylediğin gibi kendimi iyi hissediyordum."

"Evet, öyleydin. Bakalım seni daha da iyi hissettirebilecek miyiz?"

"Yapıp yapamayacağım konusunda şüphelerim var-" Tiz bir çığlıkla sözümü kesiyorum.

Bacaklarımdan birini kaldırıp sırtına doladı.

Parmakları hâlâ içimde, şimdi farklı bir açıda. Ereksiyonunun diğer kalçama baskı yaptığını hissedebiliyorum ama üzerinde hâlâ eşofman altı var.

Beni parmaklarıyla beceriyor. Sadece pompalayıp sürtmüyor. Beni beceriyor. Elleriyle. Sert, hızlı ve acil.

Farklı hissettiriyor. Daha sert. Daha derin.

Kırık bir çığlık atıyorum ve tırnaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum. Yüzü hâlâ boğazımın kıvrımına gömülü.

olduğunu anlamadan boşalıyorum, bedenim titriyor ve topuğum çıplak sırtına sertçe saplanıyor.

"Şimdi daha da iyi hissediyorsun." Sesi alçak, kalın ve sarhoş edici. "Yapabileceğini söylemiştim. Bu gerçekten iyi. Gerçekten iyi hissediyorum."

Belki tekrar gelirim. Belki sadece uzun . Ama vücudumun bu şekilde hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Şimdiye kadar sadece hızlı, sıcak kendi klitorisimi ovaktan zevk alıyorum. Bu farklı bir şey. Vücudumu sarsıyor. İçimi dışına çıkarıyor.

Pompalayan eli nihayet yavaşladığında ikimiz de nefes nefese . Elini çekmeden önce beni nazikçe ovuyor.

"Şimdi ellerim daha da ıslak," diyor kuru sesle ve omzumu hafifçe ısıtıyor.

"Sana söylemiştim. Onu oraya koymak senin hatan. Şimdi senin elinden daha fazlasını yapmak istiyorum."

Boğazını temizliyor ve kollarını dikleştirerek kalkıyor. "Emin misin?"

Şaşkınlığımdan neredeyse boğuluyordum. "Evet, eminim. Bunu istiyorum. Ve senin de iyi hissetmeni istiyorum."

"Benim yok-"

"Biliyorum. Ama prezervatife ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Sana regl dönemimden bahsetmiştim. Yapabileceğimi sanmıyorum. Hamile kalmayacağım."

Doğurganlık, darbeden bu yana dramatik bir şekilde düştü. Bebekler nadiren oluyor. Eğer mucizevi bir şekilde hamile kalırsam, muhtemelen bunu insan ırkı için iyi bir şey olarak nitelendirir ve bununla başa çıkarım.

"Ben ." Travis'in yüzünde yine o dikkatli bakış var. "Sonunda. Kesin bir şey değil ama yardımı olur."

Başımı sallıyorum. Seks hakkında çok daha fazla şey biliyor, bu yüzden bu kısmı halledebileceğini varsayıyorum.

Eşofmanını çıkarmak için ayağa kalkıyor. Çıplak penisine bakıyorum - büyük, sert, teninin geri kalanından biraz daha koyu. Alnının etrafında ve yukarı doğru ince bir çizgi halinde göbeğine doğru uzanan kaba tüyleri var. Ereksiyonu zıplarken hareket ediyor.

Bir dakika boyunca bana baktı. Sonra yatağa uzanıyor, kalçalarını nazikçe ayırıyor ve dizlerinin üzerine çökerek kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Ona bakire olduğumu söylememek için asla bilinçli bir karar vermedim. Sadece söylemem.

Bu onun bana farklı davranmasını sağlar. Fikrini bile değiştirebilir. şu anki halini seviyorum. Değişmesini istemiyorum. Ya da durmasını.

Bana yaklaşıyor. Ereksiyonunu avucunun içine aldı ve Başından birkaç damla sıvı akıyor. Sonra kalçalarını kaldırmak için popomu tutuyor.

O bir eliyle kendini hizalayıp içeri iterken ben kendimi pozisyonda tutuyorum.

Çok sıkı. Gerçekten sıkı.

Yoğun. Ham. Bunaltıcı.

Vücudumda onun uzunluğu ve çevresi için yer varmış gibi hissetmiyorum, ama o derinleştikçe kanalım geriliyor.

Yüksek sesle nefes alıyorum, parmaklarımı çarşafın içine sokuyorum.

Travis'in bakışları yüzümden içime girdiği yere doğru kayıyor, sanki içime batışını izliyor. Vücudu gergin ve terliyor.

"Bu nasıl?" soruyor yavaşça itişini tamamladığında.

Boğazımdan garip bir ses çıkartıyorum ve kalçalarını döndürmeye çalışıyorum.

"Layne?" Kasıklarımızdan uzaklaşıp yüzüme odaklanıyor. "Bu seni incitiyor mu?"

"Hayır," diye . "Sadece... sadece sıkı. Sen... büyüksün."

"Öyle mi?" Sesi şaşırmış gibi. Hafifçe memnun. Sonra sesi değişiyor. "Senin için çok mu büyük?"

"Hayır. Bu iyi." Kalçalarını tekrar kaydırıyorum ve onun etrafında rahatladığımı fark ediyorum. Hâlâ dolu ve ham ve... Çok fazla. Ama o kadar da sıkı değil.

"Emin misin? Kendini gerçekten iyi hissetmiyorsan bunu yapmayacağız."

"" Başımı eğiyorum ve savuruyorum. Yine popomu avulayarak beni ayakta tutuyor ve ben sarkan bacaklarımla ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. "şimdi gerçekten iyi hissediyorum."

Rahatlıyor ve gözlerinin tekrar vücudumda gezinmesine izin veriyor. Utanmaza uzanmışım, kalçalarım elleri tarafından pozisyonda tutuluyor. Benimle ilgili görebileceği her şeyi görebiliyor.

Görünüşümü benziyor. Hem de çok.

Gözleri tekrar ısındı.

Sonra kalçaları hareket etmeye başlar. İlk başta yavaşça. Ritmik olarak. Dikkatli bir sallanma.

Onun uzunluğunun içimde hareket ettiğini hissettiğimde çaresizce inliyorum. Acıyor. Ama kötü bir şekilde değil.

"şimdi iyi hissediyor musun?"

Dudağımı ısıyorum ve çarşafa tutunmaya çalışıyorum. Vücudum onun hareketiyle titriyor. "Evet. Güzel. Çok iyi."

Beni tutuyor ve ritmi uzun süre sürdürüyor. Benim çıplak Göğüslerim sallanıyor. Gevşek saçlar nemli yüzüme yapışıyor. Yatak usulca gıcırıyor.

Ve seks yapıyorum.

Seks yapıyorum.

Bacaklarım rahatsız edici bir şekilde sallanıyor, ben de onları Travis'in kalçalarının arkasına asıyorum.

Hareketimize homurdanmaya başlıyor. Doğrudan merkezime giden kaba, ilkel bir ses. Kalçaları hızlanıyor, itişler daha kuvvetli hale geliyor.

Boynumu büküp inliyorum, boğazımdan şehvetli sese inanmakta güçlük çekiyorum.

"Siktir." Yüz hatları . Kontrolünü kaybediyor. Ritmi yoğunlaşıyor.

"Siktir. Uzan ve kendini ovala."

Kelimeler beni şaşırttı. Şok oldum, gerçekten. Ama hemen karşılık verdim. Tutunduğum çarşafı bırakıyorum ve elimi klitorisime götürüyorum. O beni sikerken ben de beceriksizce masaj yapıyorum.

Zevk sıkı sıkıya sarılırken miyavlayan bir ses çıkarıyorum.

" böyle. böyle. Devam et." Parmakları kıkımın yumuşak etini kazıyor. Vücudum onun itişlerine tepki olarak zıplıyor.

Vahşi hissettiriyor. İffetsiz. Yatağın sesi, göğüslerimin sallanması. Vücutlarımızın birbirine çarpması.

İtişleri sertleşip sarsıldıkça kendimi çılgınca ovuyorum. Zevkim sonunda serbest kaldığında haykırıyorum. Birkaç saniye boyunca kasılmalarım karşı itiyor ama sonra yüksek bir ünlemle benden çekiliyor.

Yatağa düşmeme izin veriyor ve karnımın üzerine geliyor, elini kullanarak kendini serbest bırakmak için sıkıyor.

Bulanık gözlerimden, bunu yaparken yüzünün buruştuğunu, ağzının sert bir iniltiyle açıldığını görebiliyorum.

Hala klitorisimi hafifçe ovuyorum, birkaç zevk artçı sarsıntısı hissediyorum. Yüzündeki ve vücudundaki tüm gerginliğin yumuşak bir doyumluğa dönüşmesini izlerken yüksek sesle nefes alıyorum.

Yanımdaki yatağa düşüyor, yüzü bana dönük.

Nefesimi tutmam uzun zaman alıyor. Kelimeleri oluşturabildiğimde, "Teşekkür... ederim. Teşekkür ederim."

"İyi hissettin mi?" Sesi benimki kadar boğuk ve hırıltılı bir şekilde nefes aldığını duyabiliyorum.

"Ah evet." Dönüp ona bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. "Sen de mi?"

"Her şeyden... iyi." Mavi-gri gözleri ayık. Ter damlıyor

Yüzünden aşağı.

Ciddiymiş.

Rahatlayarak iç çektim.

Bu bir hata değildi. İstedigimi yaptım ve bundan pişmanlık duymak zorunda değilim. Belki de -tehlike, kayıp ve korkunun ortasında bile-kendimiz için yapabileceğimiz bir şeyler vardır.

Sadece Travis ve ben.

Kendimizi iyi hissedebiliriz. En azından kısa bir süre için. Bir yabancının evinde. Barikatlı bir yatak odasının güvenliğinde.

Dünyanın sonunda ihtiyaç duyulan bir serbest bırakma.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bunu tekrar yapacağız.

Çarşafın üzerine çırılçıplak uzanıyoruz ve birkaç dakika kendimize geliyoruz. Nefes alışının yavaşladığını ve vücudunun biraz soğuduğunu duyuyorum.

Benimki de öyle.

Sonunda "Canın hala sigara istiyor mu?" diye sordum.

Şaşkın bir eğlenceyle hafifçe homurdanıyor. "Düşündüğüm kadar değil. Grace doğduğunda bırakmaya çalışıyordum. Günde bir ya da iki taneye kadar düştüm. Dışarıda, dumanın olmadığı bir yerde..."

Sözünü kesti ama ben ne dediğini biliyorum. Kızı için sigarayı bırakıyordu.

Ve şimdi kızı öldü.

"Daha sonra, etrafta sigara olsa bile sigara içmeyi düşünecek zamanım olmadı." Bir kolunu başının altında bana bakıyor. "Ama bir daha sigara içmek isteseydim, şimdi tam zamanı olurdu. zaman."

Gözlerindeki sıcak ısıltıya gülümsüyorum.

Gözleri vücudumda aşağılara doğru iniyor ve ayağa kalkıp iç çamaşırını çekiyor. "Bir havlu getireyim. kirlettim."

Üzerimi kirletti. Boşalması karnımın her tarafına sıçradı. Bununla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, bu yüzden bir havlu getirene kadar bekledim.

-daha önce asmıştık ama hâlâ biraz nemli- ve karnımı siliyor.

Eli yavaşlıyor ama . Gözlerime bakmıyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki." Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bu... az önce... İlk seferin miydi?"

Gerildim ve havluyu ittim. Bacaklarımın arasını kontrol ediyorum ama kanamış gibi görünmüyor. Doğruluyorum ve örtmek için çarşafı çekiyorum. "Sen... sen söyleyebilir misin?"

Cevap vermiyor. Hâlâ bana bakmıyor. "Ben... ben o kadar kötü müydüm?"

Gözleri havaya fırlar. "Hayır! Tabii ki . Sen... harikaydın. Ben sadece... merak ediyorum." Aksanı kalın ve kelimeleri tökezliyor.

Rahatlıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Şu mavi tişörtü uzatabilir misin?"

Ben külotumu tekrar giyerken o da tişörtü almak için ayağa kalkıyor. Tişörtü giy, yatağın kenarında ona yer açıyorum.

"Sormamalı mıydım?" Şimdi bana bakıyor, bu da bir şeydir.

"Sormak sorun değil. Sadece bu işte kötü olmak istemedim." "Kötü değildin. İyiydin."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Birkaç saniye alt dudağımı kemirdim. "Bu benim ilk seferimdi."

"Neden bana söylemedin?"

"Bilmiyorum. Biraz utandım. Ve bana farklı davranmanı istemedim."

"Sana karşı daha nazik olurdum. Sana daha dikkatli davranırdım. Eğer bilseydim."

"Yapacağını biliyorum. Bu yüzden sana söylemedim. Sadece dikkatli ve nazik olmanı istemedim. Bunu *hissetmeni* istedim."

"Peki ya sen?" Çekik bir bakışla gözlerimi tutuyor. "Evet.

Yaptım." Çarşafı karıştırıyorum. "Yaptın mı?"

"Evet. Ben de."

Her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum, bu yüzden yatmaya hazırlanıyoruz. Travis iki pencerenin ve barikatlı kapının güvenli olduğundan emin olmak için kontrol ederken ben örtüleri düzeltiyorum. Travis yanımdaki yatağa tırmandığında dışarısı ve odanın içi neredeyse tamamen karanlık.

İkimiz de sırt üstü, birbirimizden bir karış kadar uzanıyoruz. Ara sıra yer değiştirdiğini hissediyorum.

"Kadınların ilk seferde kanadığını sanırdım" demesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

Belki de bu sözler beni şaşırtmalıydı ama . "Bilmiyorum. Bazılarının var. Bazıları yapmaz."

"Peter'la hiç sonuna kadar gitmedin mi?"

Sarsılıyorum ve ona dönmek için yuvarlanıyorum. Karanlıkta onu göremiyorum ama önemli değil. "Peter'ı biliyor muydun?"

"Tabii. Peter Shepherd. Pat ve Rose'un oğlu. Bir süredir onunla birlikteydin, değil mi?"

"Evet. On yedi yaşımıdayken. Sadece bunu bilmene şaşırdım. O zamanlar birbirimizi tanımıyorduk bile."

"Evet, yaptık. Arabanı tamir ettim." Kelimeleri sanki apaçık bir gerçeği ifade ediyormuş gibi basitçe söylüyor.

Belki de öyledirler.

"Biliyorum. Ama biz hiç... Kiminle çıktığımı fark edeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Ürkütücü bir şey değildi. Sana sapıklık yapmıyordum. Sadece fark ettim. Peter'ın iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi." Tanıdık bir ağırla yutkunuyorum. Artık yıllar öncesine ait. Eskisi gibi canımı yakmıyor. "Hiçbir zaman sekse kadar varamadık. Yapabilirdik. Eminim yapardık. Ama fırsatımız olmadı."

Geri çekilmeden önce sadece birkaç saniyeliğine koluma dokunmak için uzanıyor. "Cesedini bulan grupla birlikteydim" demeden önce bir iki dakika sessizlik oldu.

"Öyle miydin?"

"Evet... Eğer yardımı , hızlı gitmiş gibi görünüyor."

Peter bir gün ava gitti ve bir daha geri dönmedi. Diğerlerinden bazıları Avcılar cesedini bulmuş ve vurulmuş gibi göründüğünü söylemişler. Kimse ne olduğunu öğrenemedi.

"Acı çekmediğine sevindim. Gerçekten çok tatlıydı." Titrek bir nefes alıyorum. "Belki de şu anki dünya için fazla tatlıydı."

"Evet. Belki de artık tatlılığa yer yoktur." Kelimeler sessiz odada asılı kaldı.

Bana söylediklerini takdir ettiğimi belirtmek için Travis'eline dokunuyorum ve sonra yuvarlanıp uyumaya çalışıyorum.

Söylediklerimizi düşünüyorum.

Ben tatlı değilim. Artık değilim. Dünya aynı kalsaydı belki olabilirdim ama böyle bir lüksüm yoktu. Hayatta kalmakla çok meşguldüm.

Travis de tatlı değil. Sert, ham, kaba ve güçlü. Tatlı değil.

Ama o iyi.

İyi olduğunu biliyorum.

Ve bize bırakılan bu hırpalanmış dünyada onun var olduğu gerçeği, belki benim de iyi olabileceğime inanmamı sağlıyor.

• • • •

İyi uyudum ve kendimi oldukça iyi hissederek uyandım. Sessizce uyanıp yola çıkmaya hazırlanırken Travis de biraz daha rahatlamış görünüyor.

Bu beni garip bir şekilde . Travis'in artık daha rahat olduğunu. Seksin gerginliğinin bir kısmını atmasına yardımcı olduğunu. Kendini daha iyi hissediyor.

Çünkü bizdeydi.

Bacaklarımın arasındaki acıyı, dün gece yaptıklarımızı seviyorum.

Yola yollar sessizdi. Bütün bu bölge tamamen terk edilmiş. Depremler yüzünden sanırım. Ama ben kendimi bırakmamaya çalışıyorum.

Yine de başımız belaya girebilir.

Daha önce rahatlamıştım ve iyi sonuçlanmamıştı.

Son birkaç gündür olduğu gibi yavaş ilerliyoruz, deprem hasarının en kötüsünün etrafındaki yolları bulmaya çalışıyoruz ve benzin arıyoruz. Günün ortasında bacaklarımızı esnetmek ve bir şeyler yemek için duruyoruz.

Travis cipi yoldan oldukça uzağa çeker, böylece yoldan geçebilecek kimseyi görmez. Yolun bir tarafında ölü otlaklar, diğer tarafında ise ormanlık alan var ve Travis aracı birkaç yarı ölü ağacın arkasına saklayabiliyor. Protein barları yiyoruz ve ağaçların arasında yürümek yolda yürümekten daha güvenli olduğu için bir süre ormanda yürüyoruz.

Birkaç dakika sonra bir şey fark ettim ve kolunu tuttum. "Travis, bak!"

Gözleri işaret ettiğim yeri takip ediyor.

Bu bir kardinal. Bir erkek. Parlak kırmızı ve bir dala tünemiş.

"Aman Tanrım, Travis!" Şimdi fısıldıyorum ve hâlâ kolunu tutuyorum.

Kuşu korkutup kaçırmak istemiyorum.

Birini görmeyeli çok uzun zaman oldu.

Travis'e bakıyorum ve dikkatinin altında yatan heyecanı görüyorum.

O da kuşu gördüğüne sevindi.

Kuş başka bir alçak dala tünemek için uçtuğunda, Travis'i de peşimden sürükleyerek onu takip ediyorum.

"Oh bak." Şimdi daha iyi görebiliyorum. "Şu meyveleri yiyor." "Mürver.

Yiyebileceği bir şey olduğuna inanamıyorum."

Yabani bitkiler geçmişte meyve üretecek kadar sağlıklı değildi birkaç yıldır. Ama akşamları böcek sesleri duyuyoruz. Ve şimdi bir kardinal var. Dallarda meyveler var.

Küçük kuşun temkinli bir şekilde birkaç çilek kapmasını ve onları yemek için daha yüksek bir dala çıkmasını izlerken gözlerim yanıyor.

Elim Travis'in ön koluna sıkıca sarılmış durumda. O da benim gibi hareketsiz duruyor.

Kuş birkaç çilek daha yiyor ama sonra bizi görüp uçup gidiyor.
"Mürver yiyebiliriz," diyor Travis normal bir sesle, çünkü kuş çoktan korkup kaçmıştır.
"Bunlar iyi mi?"
"Fena değil. Biraz keskin. Reçel veya turtalarda daha iyi tatlandırılırlar. Ama deneyebiliriz."
Oraya gidip dallardan birkaç çilek topluyoruz ve ağzımıza .
"Mmm. Fena değil."
Travis birkaç tane daha aldı ve yarısını bana verdi.
Taze meyve artık hayatımızın bir parçası değil.
"Hepsini yemeyelim," diyorum bir dakika sonra. "Birazını kuşlara bırakmalıyız. Umarım bir kardinalden daha fazlası vardır."
"Muhtemelen öyle. Gerisini onlara saklayacağız." Elinin tersiyle ağzını siliyor ve sonra avucunu kürek kemiklerimin arasına koyuyor. "Geri dönmeliyiz."
"Evet. Hazırım. Kuşu gördüğümüze sevindim."
"Ben de."

• • • •

Yalnız olmadığımızı fark ettiğimizde ormanı temizliyoruz.
Bir motor sesi duymalıydık. Ya da konuşan sesleri. Aracımızdan o kadar da uzakta değildik ve özellikle Travis'in kulakları çok keskindir.
Ama hiç motor yoktu. Hiç ses yoktu.
Yürüyerek ilerlediler. Sessizce. Amaçlı bir şekilde. SEAL'lar ya da eğitimli suikastçılar gibi.
Ormandan çıkar çıkmaz etrafımızı sardılar.
Ben silahımı hemen kılıfından çıkardım, Travis de tüfeğini omzuna dayamış ve nişan almış durumda.
Ancak, bizim ele alamayacağımız kadar çok sayıda var.
Bulunduğumuz yerden en az iki düzine görüyorum ve daha da fazla olması muhtemel.
Hepsi silahlı. Yüzleri gergin ve temkinli. Şu anda en az on silah bize doğrultulmuş durumda.
Hepsi kadın.

Panik dalgasının altında bu gerçek yatıyor.

Travis'in ne kadar güçlü ve yetenekli olduğu önemli değil. Etrafımızda savaşamayacağı kadar çok silah var.

Etrafımızı sarmak için düzgünce hareket eden yarım çemberden bir kadın öne çıktı. Uzun boylu, güçlü, siyah saçlı, koyu renk gözlü ve bronz tenli. "O tetiği çekmeden önce seni öldüreceğiz." Sesi kızgın değildi.

Kontrol tamamen onda.

Travis beni itti, böylece onun bedeni ile bir ağaç arasında sıkıştım. "Sizden önce ben birkaçınızı öldüreceğim."

Boştaki elimle gömleğini kavırıyorum, ancak silahımı hâlâ menzilimdeki kadınlardan birine doğrudultmuş durumdayım. Travis o kadar gergin ki içinin titrediğini hissedebiliyorum. Yüzünü göremiyorum ama görmeme de gerek yok.

Korkmuş.

Benim gibi o da bu işten savaşarak kurtulma umudumuz olmadığını biliyor. "Sadece bir atış yapacaksın. Doğru olsa iyi olur." Aynı kadın konuşuyor. Dar bir kot pantolon ve kolsuz bir bluz giyiyor, saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış. görebildiğim kadarıyla üç bıçak var.

"Bir aracımız var," diyor Travis, boğuk ve acil bir sesle. "Yolun biraz aşağısında. Benzin var. Yiyecek var. Erzak var. Alın. Hepsini al. Hiçbir şey istemiyoruz. sorun."

Kadın kaşlarını çatır. "Gördük. Bir erkeğin yardımına ihtiyacımız yok. *Onunla* konuşmak istiyorum."

Benden bahsediyor, aniden fark ettim.

Travis hareket ediyor, böylece vücudu beni hoparlörden tamamen koruyor. "Seninle konuşuyorum, kardeşim." Kadının sesi yüksek ve netti. kendinden emin. "Eğer istersen bu adamı öldürürüz. Onunla kalmak zorunda değilsin. Bizimle gelmek istersen seni güvende tutarız."

Elim şaşkınlıkla Travis'in sırtında düzleşiyor. "Onu öldürmeni istemiyorum. Lütfen öldürme."

"O zaman onu . Seni takip etmesini engelleriz. Ondan . Sadece söyle."

Birdenbire burada neler olduğunu, bu kadınların bana ne teklif ettiğini anladım.

Travis'i yoldan çekmeye çalışıyorum.

"Layne, yapma-" Bir koluyla beni arkasında tutmaya çalışıyor.

"Hayır, yok. Bana zarar vermeyecekler." Arkasından çıkıyorum ve konuşan kadınla yüzleşiyorum. "Öyle misin?"

"Hayır. Sana zarar vermeyeceğiz. Ama sen istersen ona zarar ." Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor ve mesaj açık.

"Ona zarar vermeni istemiyorum. Bana karşı hep iyi oldu."

"Biz de sana karşılıksız iyi davranacağız."

"Benden hiçbir şey talep etmedi. Hiç sormadı bile. Yemin ederim istemedi. O iyi bir adam."

Kadın Travis'le bana baktı. Çenesi hafifçe gevşedi. "Geriye iyi adam kaldığından emin değilim."

"Var. En azından bu."

Bir baktım, Travis beni izliyor. Gözlerinde anlamadığım derin bir şey var.

"Tamam." Kadın yanındaki kadınlara eliyle işaret ediyor ve hepsi silahlarını indiriyor.

Onlardan çok var. Kadın. Güçlü. Yetkin. Sert. Ben de öyle olmak istiyorum.

"Ben Maria," diyor kadın. "Hâlâ bizimle gelebilirsin. Adamına zarar vermeyeceğiz. Bizimle, onunla olduğundan çok daha güvende olacaksın."

Bunun doğru olduğunu açıkça görebiliyorum. Travis ne kadar güçlü olsun, o sadece bir adam. Burada neredeyse kırk kadın var - şimdi daha iyi bir bakış açısına sahip olduğumu görebiliyorum. Hepsi silahlı. Hepsi bir birim olarak birlikte çalışıyor. "Seninle gelebilir miyiz?"

Maria başını sallar. "Sen . O yapamaz." "Oh."

Travis'e dönüyorum. Tüfeğini indirmişti ve yüzü garip bir şekilde . Bana bir adım daha yaklaştı ve mırıldandı, "İstersen onlarla gidebilirsin Layne. Onlarla birlikte benden daha güvende olursun."

Kolunu tuttum. "Ama gidemem-"

"Önemli değil. Bana bir şey olmaz. İstersen sen onlarla devam et."

Maria'ya dönüp bakıyorum. Uzun boylu. Güzel. Bir savaşçı. Kontrol tamamen onda.

O istemediği sürece kimse ona dokunmayacak.

"Adamın iyi olacak," diyor kadın. "Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyor."

İyi olacağını biliyorum.

Ama daha güvende olma şansı bile onu terk istemiyorum.

"Hayır," dedim sonunda. "Teşekkür . Size gerçekten minnettarım. ."
Diğerlerine bakıyorum, hepsi beni izliyor. "Ama ben onunla kalacağım. Aynı kasabadanız. Şimdiye kadar iyi idare ettik."

Maria kararımı itirazsız kabul ettiğinde onu daha da çok seviyorum.
"Tamam o zaman. Sana iyi şanslar. Nereye gidiyorsun?"

"Fort Knox. Bu konuda bir şey duydun mu?"

"Hâlâ ordunun kontrolünde olduğunu söylüyorlar, eğer sığınak arıyorsanız denemeye değer olabilir." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor.
"Ama bu şekilde yollardan kaçınmanız gerekecek."

"Otoyollardan ve şehirlerarası yollardan uzak duruyoruz." Hâlâ konuşuyorum. Kararımı verdiğimden beri Travis ne kımıldadı ne de tek kelime etti.

"Bunların tehlikeli olduğunu biliyoruz."

"Sadece ana yollar değil. Burası ile Fort Knox arasında birkaç kötü grup var."

"Sürüler mi?"

"Sürmek için yeterince büyük değil. Ama yeterince büyük. İğrenç."

Travis'e bakıp sessiz bir soru yöneltiyorum. Başını salladığında Sözsüz bir yanıtla, üzerinde mesajın yazılı olduğu kanlı kağıt parçasını çıkarıp ona uzattım.

Okuyor ve kelimeler işlenirken vücudunun hareketsizleştiğini görüyorum. "Bunu nereden buldun?"

"Neredeyse ölmek üzere bir adamdan. Vuruldu. Uzun bir yol geri."

"Fort Bragg'ın düşmesi benim için yeni bir haber. Kötü haber. Bunu Fort Knox'a mı götürüyorsun?"

"Evet. Eğer yapabilirsek."

"Kurtların sürüldüğünü duymuştum. Özellikle kötüler. Ama onlar henüz bu yoldan geçmediler, ancak otoyolları takip ettikleri için daha doğrudan bir rota izleyebilirler."

"Onları Fort Knox'a kadar yenebileceğimizi umuyoruz."

"Yardım etmekten hoşlanan bazı insanlar tanıyorum. Bakalım mesajı iletecek başka insanlar bulabilecek miyiz, böylece her şey sana bağlı kalmayacak." Bunu söylemesine gerek yok ama Travis'le benim oraya canlı varma şansımızı hesapladığını biliyorum.

Gittiğimiz yöne doğru başını sallıyor. "Bir sonraki kasabaya varana kadar bir şey olmaz. Ama ondan sonra, yoldan uzak durun. Bırakın bir araç. Sadece ... Hayır, yollardan uzak dursanız iyi olur."

"Tamam. Teşekkürler. Geleceğiz." Travis'e bakıyorum ama o her zamanki donmuş. Elimi koluna atıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Teşekkür ederim. tekrar."

Maria başını sallıyor ve kadınlara bir işaret daha yapıyor. Hepsi yola doğru ilerliyor ve bizim gittiğimiz yönün tersine doğru yürümeye başlıyorlar. Hızlıca. Sessizce.

Maria gitmeden önce dönüp bana bir kez daha bakıyor. "Umarım erkeğin düşündüğün kadar iyidir."

Travis ve ben tüm kadınlar ortadan kaybolana kadar olduğumuz yerde duruyoruz.

Sonra onu çevirip gömleğinin gri kumaşını ellerimle sıkıyorum. "İyi misin?"

"Evet. Elbette."

"Tuhaf görünüyorsun."

Bir sisi dağıtır gibi başını sallıyor. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece şaşırdım. Neden onlarla gitmedin?"

"Ben istemedim."

"Evet, . Yüzünü gördüm. Bir parçan gördü."

"Ama geri kalan yapmadı. Seninle kalacağım."

"Neden?" Bu kelime, onunla neden seks yapmak istediğimi sorduğunda kullandığı boğuk şaşkınlıkla söylenmişti.

Omuz silkiyorum, garip bir şekilde kendimden utanıyorum.

"Bilmiyorum. Şimdiye dayanabildik, bu yüzden seni şimdi terk etmek doğru gelmedi."

"O haklıydı. Onlarla daha güvende olursun."

"Umurumda değil. Seninle yeterince güvendedeyim. Fort Knox'a gitmek istiyorum. Meadows'un geri kalanını bulmak istiyorum. Onlar tehlikede. Planladığımız şey buydu ve ben bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Neden ?" Birden aklıma midemi sıkıştıran bir şey geliyor. "Benimle gelmeni mi istiyordun? onları?"

"Ne? Neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü benimle uğraşmaya devam etmek kalmazdın. Yük sizin üzerinizden kalkacak."

Bana sertçe kaşlarını çatıyor. "Sen bir yük değilsin. Sana söylemiştim. Sen olmasaydın buraya kadar gelemezdim."

"Oh."

bakıyoruz.

"Yani onlarla gitmemi istemedin mi?"

"Hayır. İstemedim."

"Tamam. Güzel. Gitmek istemedim. Yani sorun yok." Hiçbir şey söylemiyor. Sadece ağır ağır nefes alıyor.

"İyiiz, değil mi?"

Sarsıntılı bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Biz iyiiz."

Cipimizi bıraktığımız yere doğru yürürken neden midemin bulandığından emin değilim.

Maria ve kadınlar onu alabilirdi. Soyup temizleyebilirlerdi.

. Bizim için bıraktılar. Onların bu dünyada olduklarını bilmek bana garip bir güvence veriyor. Onlara katılmamış olsam bile, orada olduklarını biliyorum.

Ama bu güvence bile çarpıntıları ortadan kaldırmıyor. Bu çarpınışlar tamamen Travis'le ilgili.

• • • •

Bir sonraki kasabaya varana kadar YOLDA KALIYORUZ ama sonra durup haritamızı inceleyerek gidebileceğimiz en iyi off-road rotasını buluyoruz.

Maria bize yollardan uzak durmamızı söylediğinde ona inanmamak için hiçbir nedenimiz yok. Şimdiye kadar herhangi bir sürüye ya da daha küçük ama de tehlikeli serseri gruplarına rastlamadığımız için şanslıydık.

Bunun bir nedeni de dikkatli olmamız. En kötü türden olanlar, daha fazla yiyecek, yakıt ve malzemenin bulunduğu şehirlere yakın durma eğilimindedir. kurtarmak. Ama aynı zamanda şanslıydık ve ikimiz de şansımızı zorlamak için bir neden görmüyoruz.

kalırsak daha uzun sürecek ama daha güvenliyse degecektir.

Öğleden sonra için rotamızı planlıyoruz. Bu bölge dağlık ve hâlâ ciddi depremlerin yaşandığı bölgelerdeyiz. Uzaktan kolayca görünmemek ormanlık kısımlara yakın durmaya karar veriyoruz.

Geceyi nerede geçireceğimize dair hiçbir fikrim yok.

Rotamıza yakın bir kasaba yok.

Kamp yapabiliriz. Dünyanın sonu olmaz. Ama bu bir daha seks yapamayacağımız anlamına geliyor.

Travis'in bizim güvende olduğumuzu hissetmezse asla seks yapacak kadar gardını indirmeyeceğinden eminim.

Kendime seksin önceliğimiz olamayacağını hatırlatıyorum. Bakış açımı o kadar kaybetmedim.

Tehlikeliyse geceyi bir kasabada geçiremeyiz.

Sadece seksi beklememiz gerekecek.

Yoldan ayrıldıktan sonra öğleden sonra olaysız geçiyor.

Travis "Muhtemelen bu gece kamp yapmamız gerekecek" dediğinde saat geç olmuş ve hava kararmaya başlamıştı.

"değil. Belki su şişelerimizi yeniden doldurmak için bir dere ya da başka bir şey bulabiliriz."

"Gözünüzü dört . Karanlık çökmeden biraz daha ilerleyebiliriz."

Doğru yöne gittiği ve orman tarafından korunmamızı sağladığı için bulduğumuz eski bir toprak yolda ilerliyor. Ağaçların arasından bakıyorum ama güneşin son ışıkları tepeler ve orman tarafından engellendiği için çok uzağı göremiyorum.

Yaklaşık on beş dakika sonra Travis'in koluna dokunmak için uzandım.

"Bak.

Yukarıda. Bu bir araba yolu mu? Belki bir kulübe falan vardır."

Bir araba yolu olup olmadığını bilmek mümkün değil, ancak eski yoldan kesinlikle bir sapak var.

Travis yavaşça yaklaşır ve sonra omuz silkip döner. "Bir kontrol edeyim ."

Toprak yol bizi tam da umduğum gibi bir kulübeye götürüyor. Kulübe küçük ve harap durumda ve belli ki boş.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Kontrol edebiliriz. Çok güvenli değil ama dışarıda uyumaktan daha iyi olur."

Kulübenin içi de dışı gibi yıpranmış. Hiçbir zaman banyosu ya da su tesisatı olmamış. Elektrik bile yokmuş. Ama kütük duvarlar kalın ve Travis'in kapıyı kapatmak için üzerinden geçebileceği eski bir sandık var.

Ancak içeriden kapatabileceği derme çatma ahşap kepenkler olduğunu görünce rahatlamaya başlar.

Pencereler. "İşler kötüye gittikten sonra birileri bir süre burada yaşamış olmalı. Yoksa neden bu kepenkleri yapsınlar ki?" Bir pencereyi kapatıyor ve onaylarcasına başını sallıyor. "Bu işe yarar. İkinci bir kat kadar iyi değil ama iş görür."

"Tamam, güzel. Yemek yiyene ve tuvalete gidene kadar bizi buraya kilitleme."

En önemli malzemelerimizi getiriyoruz - gece biri gelip cipi çalarsa diye - ve sonra sessiz bir gün geçiriyoruz.

konserve mısır, yeşil fasulye ve ton balığı. Hiçbiri sıcak değil çünkü Travis

yangın riskini göze almak istemiyor ama hepsini karıştırıp tuz, karabiber ve acı sosla tatlandırıyoruz, o yüzden çok da kötü olmuyor.

Sonra banyoya gidiyor, dişlerimizi fırçalıyor ve dışarıda yağmur suyu toplayan bir fiçıda biraz yıkanıyoruz.

"Bizi içeri kapattığım anda burası zifiri karanlık olacak." Travis diğer panjur üzerinde çalışıyor. "Şu mumlardan birkaçını yaksan iyi olur."

Bize barikat kurarken önerdiği gibi yapıyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra garip hissediyor. Karanlık. Kapalı. Etrafımızda duvarlardan ve mumların titremesinden başka bir şey yok.

Çift kişilik yatakta çıplak bir şilte var, ben de uyku tulumumuzu serdim. Birkaç gün önce birinden fazladan bir battaniye almıştık, onunla üstümüzü örtebiliriz.

Odanın ortasında duruyorum.

Travis gelip durdu. Oldukça sert kokuyordu.

Dünden beri yıkanamadık. Yüzü gölgelenmiş, yüz hatlarının açılarını daha keskin, daha güçlü hale getiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca.

Gömleğinin üzerinden göğsüne dokunuyorum. "Layne."

Adımı söylediğinde ne demek istediğinden emin değilim. Belki bir sorudur. Belki bir uyarı. Belki de bir rahatlama.

"Güvende miyiz?" Ben soruyorum.

Sadece kısa bir süre tereddüt ediyor. "Yeterince güvenli, sanırım." "Yeterince güvenli..."

"İstiyor musun?" Nefes alış veriş hızlandı. Bunu çok net duyabiliyorum.

Elimi çenesine doğru kaydırıyorum, sert kılların avucuma değdiğini hissediyorum. Bu his derin ve çiğ bir şeyi tetikliyor. "Evet. İstiyorum."

Dün gecenin benim ilk seferim olduğunu öğrendikten sonra belki ağırdan alır diye düşünüyordum. Belki biraz temkinli davranır diye düşündüm.

O değil.

Elini uzatıp beni kaldırıyor, böylece boynuna yapışmak zorunda kalıyorum. Beni eski yatağa taşıırken bacaklarım beline dolanıyor.

Yatak ince ve çok iyi kokmuyor. Bunu daha az umursayamazdım.

Beni yatağa yatırıyor ve kot pantolonumu çıkarıyor, aynı külotumu ve ayakkabılarımı da alıyor. O bunu yaparken ben de üstümü yere atıyorum.

Kısa sürede kendi kıyafetlerini çıkarıyor ve sonra tırmanıp boğazımdan göğüslerime doğru öpücükler konduruyor. Önce bir meme ucumu, sonra diğerini öperken kıvraniyorum ve bir bacağıma ortasına dolayarak topuğumu çıplak kıkına gömüyorum.

Daha yeni başlamış olmamıza rağmen onun için yanıyorum, zonkluyorum ve çıldırıyorum.

Titrek ışıktaki onu çok iyi göremiyorum ama bir şekilde onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Elleri ve ağzı açgözlü, özensiz. Ereksiyonu bacağımın iç kısmına baskı yapıyor.

Sırtını, kıkını, kalçalarını tırmalıyorum. Ulaştığım her yerini.

Sabrı tükenene kadar bir dakika göğüslerimle oynadı. Sonra iki parmağını sokacak kadar ayarlıyor. İslağım ve iç kaslarım penetrasyonun etrafında hevesle kenetleniyor.

"Siktir, Layne." Sesi boynum tarafından boğuluyor. Tenimde bir morluğu emiyor. "Sen şimdiye kadar hissettiğim en ateşli şeysin."

Bu iltifat karşısında tüm vücudum zevkle titriyor. Eğilip miyavlıyorum ve parmaklarını sürmeye çalışıyorum.

Onları hareket ettirmeye başladı. Beni onlarla sikiyor. Sert ve kaba. Sonra yüzünü indirdi ve dişleriyle meme ucumu çekiştirdi.

Zevkten hıçkırıyorum ve sonra zevk gelmeye devam ettikçe hıçkırmaya devam ediyorum. Ben orgazm olurken o da beni cesaretlendirmek için mırıldanıyor.

"Bu doğru. Gerçekten iyi. Benim için gel."

Sonunda rahatlamaya başladığımda nefes nefese kalıyorum. Parmaklarını bedenimden çıkarıyor ve loş ışıktaki parmaklarını ağzına götürüp emerek temizlediğini gördüğümde inliyorum.

İzlediğimi görüyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu sana iyi geldi mi?"

Kıkırdıyorum. "Öyle olduğunu elbette görebiliyordun."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece kontrol ediyordum. Seni bu kadar sert boşaltabileceğimi düşünmemiştim."

Gülümsemem hafifçe soluyor. "Neden olmasın? Seksi olabileceğimi düşünmedin mi?" "Elbette istedim. Yani seni boşaltmamı isteyeceğini düşünmemiştim."

"Sadece farklı bir erkek istersin diye düşündüm." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gerçek şu ki, o kesinlikle haklı.

En çılgın hayallerimde bile Travis gibi bir adamdan etkileneceğimi hayal edemezdim. Bana dokunmasına, beni becermesine, beni boşaltmasına izin vermek şöyle dursun.

az önce yaptığı gibi.

Bir yanıt beklediğini görebiliyorum, ben de ona bir yanıt veriyorum. "Şey, bütün bunları bilmiyorum. Tek bildiğim şu anda *seni* gerçekten istediğim."

"Yeterince iyi." Dizlerinin üzerine kalkıyor ve kalçalarını kaldırıp beni dün yaptığı gibi sikeceğini düşünüyorum. Ama sonra diyor ki, "Neden ellerinin ve dizlerinin üzerinde dönmüyorsun? Yeni bir şey dene."

Titriyorum ve dediğini yapıyorum, kığım bu şekilde çıplak ve . Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Pozisyonunu alıyor.

Beni izlerken gördü ve durakladı. "Beğenmezsen bana söyle." "Sana haber veririm."

Ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Eminim hoşuna *gidecektir*." "Kendini beğenmişlik yapma."

Kıkırdıyor. Normal homurtusu değil, gerçek bir kahkaha. Ve kığımın yanaklarını ayırıp parmaklarıyla girişime doğru ilerlerken gülümsemeye devam ediyor.

Ereksiyonunu alıyor ve yerine yerleştiriyor.

Sonra içime giriyor ve dünkü kadar dolu, sıkı ve sert.

Sadece bu pozisyonda daha fazla.

Aptalca bir sızlanma sesi çıkarıyorum ve altımızdaki uyku tulumunu umutsuzca kavıyorum.

Tamamen yerine oturana kadar birkaç kez gevşiyor sonra tekrar giriyor. Pozisyonumuzu korurken ikimiz de yüksek sesle

nefes alıyoruz. "Nasıl?" diye soruyor sonunda.

"İyi. Gerçekten iyi. Gerçekten hissediyorsun..." "Ne?"

"Büyük."

"Öyle mi?" Ses tonunda bir kez daha o şaşkın zevk notasını duyuyorum.

Gergin bir eğlenceyle ofluyorum. "Bunu söylemem hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Sence ben ne kadar büyüğüm?"

"Çok büyük." Popomu oynatarak ikimizi de inletiyorum. "Çok, çok büyük." Sonra farklı bir tonda ekliyorum. "Tıpkı egon gibi."

Keskin bir kahkaha patlamasıyla kendini tutuyor ve belli ki bu çaba kalçalarının sallanmasına neden oluyor. Kığıma birkaç kez vururken homurdanıyor ve ben de ortaya çıkan hisler karşısında inliyorum.

Bu onun kontrolünü kırmış gibi görünüyor. Hareket etmeye, kalçalarını pompalamaya ve kasıklarını kıcıma vurmaya başladı.

O kadar iyi hissettiriyor ki - dünden o kadar farklı ki - ağzımı kontrol edemiyorum. Duygular arttıkça ve derinleştikçe her türlü utanç verici sesi çıkarıyorum.

Dünkü kadar kendini tutamıyor gibi görünüyor. Ritmi zaten hızlı ve sert.

Ama hoşuma

gitti.

Çok

beğendim.

Dirseklerim bükülüyor ve üst bedenim aşağı düşüyor, başımı çevirmeden önce yüzümü uyku tulumuna gömüyorum. Travis pozisyon değiştiriyor, öne doğru eğiliyor, bir eliyle üstümden destek alıyor, diğer eliyle dağınık saç örgülerimi tutuyor ve beni sikerken onları tutuyor.

Yatak şiddetli hareketlerimizden dolayı gıcırıyor ve sızlanıyor. Kırılmasından korkuyorum.

Doruk noktam yükselmeye devam ettikçe klitorisim zonkluyor, ama bu pozisyonda ona ulaşmamın hiçbir yolu yok.

Zevk acı verici, neredeyse işkence gibi. Terden sıırıslıklam oldum. Travis ittikçe göğüslerim sallanıyor ve titriyor.

Orgazmım nihayet sona erene kadar uyku tulumuna yaslanıp hıçkırıyorum.

Sert ve dağınık boşalıyorum, titriyorum, ağlıyorum ve normalde utanç verici olacak şekilde salya akıtıyorum.

kenetlendiğimde Travis yüksek sesli bir ünlemle boğuluyor. Bir inilti ile kendini dışarı çekmeden önce birkaç sarsıntılı öğütme yapar.

Acı gibi geliyor. Tenime boşalana kadar ereksiyonunu sıkıyor ve sırtımın küçük vuruyor.

Karnımın üzerine , kendimi tutamıyordum. Travis dizlerinin üzerinde öylece duruyor, benim gibi çaresizce nefes alıp veriyordu.

Sonunda bir ayağa kalktı ve sırtıma boşaldığı yeri silmek için bir havlu aldı. Sonra yanımdaki yatağa düştü.

İkimizin de konuşabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekiyor. "Yani hoşuna gitti mi?" diye soruyor sonunda.

. "Ah, evet. Sanırım öyle diyebilirsin." "Kulağa öyle geliyordu."

"Az önce sen de bir sürü ses çıkarıyordun."

"Biliyorum." Titrek ışıkta bana yarım bir gülümseme veriyor. "Ben de çok beğendim."

"Güzel."

Bu iyi bir şey. Travis'in de bu ortaklıktan benim kadar faydalaniyor olması benim için önemli. Yatakta ve dışarıda.

Bana iki kez, o olmasaydı bu kadar ileri gidemeyeceğini söyledi.

Be

n. Umarım ciddidir.

Şu anda, havasız bir kulübenin karanlığında, kokuşmuş bir şiltenin üzerinde,

Kokusu ve vücut ısıyla çevrelenmişken, aldığım kadar verdiğimi de hissediyorum.

Bana doymuş gibi geliyor. Uykuya dalmak üzereymiş gibi. Uyumasını istiyorum.

Ona ihtiyacı olanı vermek istiyorum.

Sadece sekste değil, başka şeylerde de.

Dünyanın öbür ucunda bile olsa bir başkasıyla ilgilenmek önemli.

İçimde böyle bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum.

Ertesi sabah ağırlı ve sızılı uyandım.

Aslında, kendimi berbat hissediyorum.

Seks yapmanın bir insandan bu kadar çok şey götürebileceğini hiç fark etmemiştim. Gerçek şu ki, yataktan çıkmak istemiyorum.

Yatak o kadar da rahat değil. Yatak yaklaşık iki santim kalınlığında ve altımdaki uyku tulumu yapış yapış. Ama kendimi ayağa kaldırmak o kadar çaba gerektiriyor ki Travis kalkıp bagajı kapıdan uzaklaştırdıktan sonra bile orada yatmaya devam ediyorum.

Kıyafetlerini giyiyor, birkaç dakikalığına dışarı çıkıyor ve sonra pencereleri açmak ve dün gece kullandığımız eşyaları toplamak için geri geliyor.

Hala battaniyenin altında yan yatmış durumdayım.

Henüz bana bir şey söylememiş olsa da uyanık olduğumu biliyor. İşine devam ederken birkaç kez bana baktı.

Sonunda yatağın yanında durdu ve bana elini uzattı.

İnleyerek alıyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. "İyi hissetmiyor musun?" diye soruyor yüzüme bakarak. "İyiyim. Sadece yorgunum ve... Bilmiyorum."

Bir tişört ve iç çamaşırımla uyudum ve gözleri vücudumda aşağı doğru ilerlerken ifadesi değişiyor.

Bakışları sıcak bir şekilde değişmiyor. Daha ziyade acil bir şekilde.

Tişörtümün alt kısmını kaldırmak için aşağı uzanıyor, gözleri hâlâ alt bedenime odaklanmış durumda. "Layne?"

"Ne?" Dikkatini neyin dağıttığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Yatağın üzerindeki battaniyeyi yırtıyor ve üzerinde uyuduğumuz buruşuk uyku tulumuna bakıyor.

Bu sefer onu neyin sinirlendirdiğini görebiliyorum. Kan.

Uyku tulumunda kan var. Kendime bakıyorum ve kalçalarımın arasına kan bulaştığını görüyorum.

"Kanaman vardı!" Beni omuzlarımdan yakaladı. "Dün gece seni ben mi kanatmıştım? Canını yaktım mı?"

"Hayır! Tabii ki bana zarar vermedin." Sonunda gördüklerimi idrak ediyorum. Ve bu sabah neden bu kadar kötü hissettiğimi.

Aylar oldu.

Aylar ve aylar.

Neredeyse unutuluyordum.

"Lanet olsun!" Hayal kırıklığı üzerime çökerken gözlerimi kapatarak patladım. "Reglim başladı!"

Travis bir şey söylemiyor ama gözlerimi tam zamanında açtığımda yüzündeki rahatlama ve anlayışı görüyorum.

," diyorum tekrar, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

" bir şey değil, değil mi?" Gerçekten meraklı görünüyor. "Yoksa gerçekten zor zamanlar mı geçiriyorsun? Cheryl'in canı çok yanabilir."

"Normalde zor zamanlar geçirmem. Sadece ilk bir iki gün biraz kramp giriyor. Ama yine de. Bunca ayı onsuz geçirdim ve Şimdi geri dönmek mi? Biz bu sonsuz yolculuktayken mi? Birkaç hafta daha bekleyemez miydi?"

Bana tuhaf bir bakış fırlatıyor ama sesi yumuşak, "En azından eczanede bulduğumuz şeyi almışsın" diyor.

Çantamdaki tampon paketini hatırlayınca biraz canlanıyorum ve durumun ne kadar kötü olabileceğini fark ediyorum. "Bu doğru. Ve bol miktarda ibuprofenimiz var, yani kramplara iyi gelecektir. İyi ki önceden düşünmüşüz. Sanırım hamile olmadığımı da biliyoruz."

Travis yumuşak bir huff yapar.

Uyku tulumuna tekrar bakıyorum. "Ne dağınıklık. Bunun için üzgünüm. Neler olduğunu daha önce fark ."

"Uyuyordun." Uyku tulumunu yatağın üzerinden çeker. "Yıkanır."

• • • •

Günün büyük bölümünde takip ettiğimiz patikada kalıyoruz. Ormanın içinden geçiyor ve dağlar bazen dikleşiyor ama yollarda tehlikede olmaktan iyidir.

Her zamankinden daha az konuşuyoruz. Travis düşünceli bir ruh halinde görünüyor ve ben hiç iyi hissetmiyorum. Kramplarım hatırladığımdan daha kötü,

Belki de regl olmayalı çok uzun zaman geçtiği içindir. Öğle yemeğinde pek aç değilim ama Travis bana zorbalıkla yarım protein bar yediriyor. Kalanını ve kurutulmuş etin bir kısmını o yedi.

Öğleden sonra, takip ettiğimiz patika bir nehre karışıyor.

Bu gerçek bir nehir. Dere ya da akarsu değil.

Travis cipi park ederken "Kentucky Nehri olmalı," diyor ve ikimiz de geniş bir alana yayılan hareketli suya bakıyoruz. "Ben bir aptalım. Hâlâ burada olduğunu ve karşıya geçmek zorunda kalacağımızı neden fark etmedim bilmiyorum."

"Ben de bunu düşünmemiştim. Bir yol haritasına bakıyorduk, o yüzden yollara odaklanmıştık." Yol boyunca bir ileri bir geri bakıyorum. "Buradan geçmemiz mümkün değil."

"Hayır. Bir köprü bulmamız gerekecek."

"Bu bir yol demek."

"Biliyorum." Yüzü asık, benim hissettiklerimle örtüşüyor.

Sihirli bir şekilde karşıya geçebileceğimiz bir nokta bulacağımıza dair hayallerim yok.

Bu nehir. Geçilebilir noktalar olabilir, ama bulunduğumuz yere yakın bir yerde olacaklarının garantisi yok.

Travis de ben de bu dağlara çok benzeyen dağlardan geliyoruz. Bir nehrin milyonlarca yıl boyunca kayalardan kendine bir yer açması için gerektiğini biliyoruz. Bu nehrin yumuşak bir kıyısı yok. Her iki tarafı da neredeyse dikey düşüşlerle çevrili. Suyun içinden geçebilsek bile. araç o yokuşları tırmanacak.

"Sağ mı sol mu?" Travis bana bakarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Değil mi? İzler bu yöne gidiyor gibi görünüyor. Ama ben ne bilirim ki?"

"Sen de en az benim kadar biliyorsun." Sağa dönüyor ve nehre paralel gidiyor. Aslında bir patika yok. Sadece toprak ve yarı ölü ağaçlardan biraz kurtulmuş.

Otuz dakika boyunca araba kullanıyoruz ve ağaçlar, gökyüzü ve nehrin çamurlu suyu dışında hiçbir şey göremeyeceğimize dair umutsuzluğa kapılmaya başlıyorum.

Sonra uzakta bir şey görüyorum. "Bak!" İşaret ediyorum. "Bu eski bir köprü mü?"

"Bilmiyorum. Bu bir şey."

Gerçekten de eski bir köprü olduğunu görene kadar hızlanıyor.

Aynı zamanda artık tamamen geçilmez olduğunu da görüyoruz.

"Bu şey yüz olmalı," diye mırıldandı Travis, yüzü benim hayal kırıklığımı yansıtıyordu. "Bir zamanlar buradan bir yol geçmiş olmalı, ama şimdi çoğunlukla büyümüş."

Arkamızı işaret ediyor ve ben de toprak ve çakılları görüyorum. Bir yol vardı.

Uzun zaman önce. Bize yardım edemeyecek kadar uzun zaman önce.

Ben eski yola bakarken, Travis de köprüyü ve nehri inceliyordu. "Köprü için iyi bir yer seçmişsin."

Neden anlıyorum. Burada nehrin kenarındaki yamaçlar o kadar dik değil. Kayalık da değil, sadece çakıl, toprak ve yabani ot karışımı.

"Sence buradan geçebilir miyiz?" Bütün gün boyunca ilk kez neşelenerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Zor olabilir. Nehir burada çok derin görünmüyor. Ve sanırım bu yaşlı kız o kıyıları idare edebilir. Ama..."

Bitirmesini bekliyorum ama . "Emin değilsen, gerçek bir köprü bulana kadar devam edebiliriz. Bir yol üzerinde."

"Yeaah."

"Bu fikir hoşuna gitmedi mi?"

"Pek sayılmaz. Maria yollardan uzak durmamı söyledi. Ona inanıyorum. Köprüler de tehlikeli olabilir. Daha kötü insanlar onları boğulma noktası olarak kullanabilir."

Bunu düşünmemiştim bile ve bu fikir beni ürpertti. "Peki sizce hangisi daha az tehlikeli olur? Buradan geçmek mi yoksa bir köprü?"

Travis durduğumuzdan beri ilk kez dönüp bana bakıyor. "Bilmiyorum, Layne. Gerçekten bilmiyorum. İkisinin de riskleri var. Hangisini tercih edersin?"

"Dürüst olmak gerekirse, buradan geçmeyi denemeyi tercih ederim. Ama sen benden daha açık havacısın, o yüzden benden daha iyi bilirsin. Eğer gerçekten çok tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, sana güveniyorum."

Yüzünde bir şeyler titreyiyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki evet." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Elbette sana güveniyorum. Peki sence hangisini yapmalıyız?"

Uzun bir süre oturuyor ve düşündüğünü, karar vermeye çalıştığını görebiliyorum. Acı verici bir şekilde parçalanmış görünüyor. Sonunda mırıldandı, "Sadece seni güvende tutmak istiyorum."

Koluna nazıkçe dokunuyorum. "Beni güvende tuttun Travis. Beni güvende tut. Bunun hiçbir garantisi yok. Sadece elinden gelenin en iyisini seç."

"İçgüdülerin iyi ve buradan geçmek istiyorsun. Biraz istiyorum Burayı da geç." sallıyor, artık karar verdiğine göre ifadesi netleşiyor. "Öyleyse deneyelim."

"Tamam. Gidelim o zaman. Ben hazırım."

• • • •

HAZIR DEĞİLİM.

Asla hazır olamayacağım.

Bir daha asla böyle bir geçiş yapmak istemiyorum.

Suya inmek bile yeterince zor. Yokuş geçilebilir, ancak kayalar gevşek ve birkaç kez tekerlekler çekiş gücünü kaybedip kayıyor. Yanımdaki destek çubuğuna tutunuyorum ve ses çıkarmamak için dudakımı ısırıyorum.

Travis'in parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz ve dişleri o kadar sıkı ki neredeyse gıcırdadığını duyabiliyorum.

Sonunda aşağıya inmeyi başardık, ama sonra suya girmemiz gerekti.

Geçen yıl pek yağmur yağmadı, bu yüzden nehir çok alçak. Bu da tek kurtarıcı lütuf. Su ne kadar çamurlu olursa olsun, dibi .

bu kadar zor olmamalı gibi görünüyor. Görünen şey yanlış.

Su aracın üzerinde beklediğimden daha yükseğe çıkıyor ve bizi sert bir şekilde itiyor. Birkaç kez, sürüklenip gideceğiz diye korktum. Ve Nehrin dibinde kayalar var. Birkaç kez takıldık ve Travis bizi kurtarmak için ileri geri sallamak zorunda kaldı.

Sonunda uzak tarafa ulaştığımızda ikimiz de sıçrayan sudan ve terden sırlıslıklam olmuştuk.

Rahatladım.

Sanırım en kötüsü geride

kaldı. Hiçbir şey

bilmiyorum.

Travis biliyor. Rahatlamadı. Aslında, cipi karşı kıyıya sürmeye çalışırken vücudu her zamankinden daha sıkıdır.

Kuru zemine çıkıyoruz ama sonra eğim çok daha dikleşiyor. İlk denemede tekerlekler gevşek toprak ve çakıllara karşı çaresizce dönüyor, bu yüzden Travis geri çekiliyor ve tekrar denemek için daha fazla hızlanıyor.

Kayalar acı verici bir gıcırdama sesiyle her yere fırlıyor. Araç çekiş yapamıyor.

"Lanet olsun!" Travis'in sesi kayalık yamaçlarda yankılanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Kıpırdamadan oturuyorum ve bara yapışıyorum.

Üçüncü kez deniyor ve yine başarısız oluyor. Sonra cipi park eder.
"Buraya kay, Layne. Ben iteceğim."

"Ne? *İtecek* misin?"

"Evet. Başka türlü bu şeyi kaldıramayız. Mecbur kalmadıkça da bu işten vazgeçmek istemiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve ıslak zemine tırmandığında dediğini yapıyorum. Ama bu fikirden nefret ediyorum. Elbette Travis'in bu şeyin arkasında durması güvenli değil. Uçan kayalar parçalayacak. Ve yokuşun en dik kısmına çıkmaya başladığımızda Jeep'in onun üzerine doğru yuvarlanmayacağından da tam olarak emin değilim.

Ben tartışmam. Sadece pozisyon al ve bekle.

"Tamam," diyor arkamda durup ellerini kargo bölümünün arkasına genişçe . "Yavaşça başla ve sana söylediğimde biraz gaz ver."

"Pekala."

Ayağımı gaz pedalına koydum. Araba ilerlerken çaresizce titriyorum.

Travis benimle birlikte ilerliyor. Tam dik kısma yaklaşırken, "Şimdi!" diye bağırdı.

Ayağımı indiriyorum ve Jeep ileri atılıyor. Tekerleklerin dönmeye başladığını hissediyorum ama Travis arkada, bir hayvan gibi itiyor ve homurdanıyor. Toprak ve

Her yerde kayalar uçuşuyor ve ben onun için dehşete düşüyorum. Ama bir sarsıntıyla yokuşu hissediyorum ve sonra Jeep tekrar çekiş gücü buluyor.

Normal gidiyor.

Yüksek sesle tezahürat yapıyorum ve Travis'in zafer çığlıklarını duyuyorum. Çoğunlukla düz bir zemine ulaşana kadar duracak kadar aptal . Sonra arabayı park edip dışarı fırlıyorum ve Travis'i bulmak için geri koşuyorum.

biraktığım yerde duruyor, eğilmiş.

"Aman Tanrım, Travis, iyi misin?" sevinç kabarması korkuya dönüştü.

"Ben iyiyim." Doğrulurken yüzünü . "Bir iki kasımı incittim." "Kanaman var!"

Kan damlayan alnına dokunur. "Oh. Bu bir şey değil. Bir kaya parçasından olmalı."

"Buraya gel de onu edeyim."

Bana doğru tırmanmaya başlarken yüzünde tuhaf bir gülümseme beliriyor.
"Benim doktora ihtiyacım yok-" Alaycı sesi bir anda kesildi.

yüksek sesle haykırdı ve gevşek kayaların arasında yere düştü. "Travis!"

"Sakın benden sonra buraya geleyim deme." Çoktan ayağa kalktı. Onu hiç görmediğim kadar kaşlarını çatıyor. "Tek ihtiyacımız olan senin de bileğini burkman."

"Çok mu?" Tekrar bana doğru ilerleyişini izlerken endişeyle kendime sarılıyorum. Bu sefer topallayarak. "Bileğini mi burktun?"

" "

Yüzü solgun ve terden sırlıklam olmuş. İyi hareket edemiyor. Hepsi.

Endişeli haykırımlarımı bastırıyorum, çünkü üzüleceğimi biliyorum. onu daha da fazla. Bana ulaşana kadar beklemeyi başarıyorum. "İşte." Kolumu beline doladım. "Bana yaslan."

"Sana yaslanmama gerek yok. iyiyim dedim."

İyi değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Solgun yüzü ve gergin ifadesi herhangi bir gösterge ise bileği acıyor olmalı. Ve cipe doğru topallayarak giderken ağırlığının bir kısmını bana veriyor.

Sürücü tarafına doğru gitmeye başladı ama ben onu uzaklaştırdım. "Ben . Sağ ayağın yaralı, nasıl sürmeyi planlıyorsun?"

Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok.

Oturur, nefes nefese kalır ve gömleğiyle yüzünü siler.

Sonra ellerini aracın yüzeyine vuruyor. "Siktir!"

Patlaması için onu suçlamıyorum. Acı çekiyor olmalı ve çaresiz hissetmekten nefret ediyor.

Travis'in bileğinin burkulması ihtiyacımız olan son şey.

Arka taraftaki ilk yardım malzemelerimize gidip bir bandaj ve Alnı için antiseptik merhem ve eczaneden aldığımız bir kompresyon sargısı.

"İşte." Ayak bileğine ulaşabilmek için yolcu koltuğunun yanına çömelıyorum. "En azından sarayım. Bu biraz şişmesini önlemeye yardımcı olabilir."

Homurdanıyor ama ayakkabısını ve çorabını çıkarmama izin veriyor ve sonra bileğini sarıyor.

Şimdiden berbat görünüyor. Deli gibi şişecek.

"Keşke buzumuz olsaydı," diyorum. Herkesin ara sıra söylediği aptalca, beyhude yorumlardan biri.

Her şeyin daha iyi olduğu zamanları hatırlamak. Daha kolay.

"Her şey girecek." Şimdi kızgın değil. Ama çökmüş durumda ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

Alnındaki kanı temizledim ve kesiği sardım. Çok derin değil. Sadece çok kanıyor.

"Sana biraz ibuprofen getireyim. En azından ağrına iyi gelebilir."

Şişelerimizden birini aldım ve birkaç hap attım. Bir şişe suyla birlikte Travis'e veriyorum. Sonra kendim için birkaç hap daha döküp suyu ondan alıp kendim yutacağım.

"Hâlâ krampların var mı?" diye soruyor, gözleri yüzümde.

"Evet. O kadar da kötü değil. Tüm bu drama dağıttı."

Yumuşak bir homurtu çıkardı, ben de kendimi daha iyi hissettim.

"Geç oluyor," diyor Travis ben kargo bölümünü kapatırken ve sürücü koltuğuna geçti. "Gece için kamp yapacak bir yer aramalıyız."

"Sanırım bu gece yine bir kulübe bulacak kadar şanslı olamayacağız."

"Hiç . Burada hiçbir yerin ortasındayız. Böylesi daha iyi .

En azından ıssız bir yer daha güvenli."

"Biliyorum."

Başlarken dua ediyorum.

Yıllardır dua etmedim. Yıllardır. Ama nedense şimdi dua ediyorum.

Ve bu dua etmek için önemsiz bir şey. Çok da önemli bir şey değil.

Ama Travis yanımda garip bir şekilde yenilmiş hissediyor ve bu beni üzüyor. Geceyi geçirmek için gerçekten güvenli bir yere ihtiyacımız var.

• • • •

Aniden yavaşladığımda on beş dakikadır yoldaydık.

Travis homurdanıyor ve destek çubuğuna tutunuyor. "Sorun nedir?"

"Bak." Sağ tarafı gösteriyorum.

"Neye bakıyorum ben?" "Orada

başka bir patika var." "Yani?"

"Yani bir yere gidiyor gibi görünüyor."

Travis kaşlarını çatıyor, hâlâ terliyor ve her zamankinden daha huysuz görünüyor. "Bunu bilmenin imkanı yok."

"O zaman neden burada kapanıyor? Şuradaki tepeye çıkıyor. Bir yere gidiyor gibi görünüyor. Belki de dün bulduğumuz gibi bir kulübe ya da onun gibi bir şeydir."

"Belki de hiçbir şeydir. Manzara ya da başka bir şey. Buralarda rahat bir kulübe bulmak pek mümkün değil."

Sinirliyim ve yüzüm bunu belli ediyor. "Denemeye değer, değil mi?"

"Zaman kaybı."

Hızlanıyorum ve bulduğum yeni patikaya dönüyorum. "Zaman kaybı olduğunu söylemişim," diye homurdanıyor Travis.

"Ne dediğin umurumda değil. Ben sürüyorum ve sanırım bu iz bir yere gidiyor. Bence denemeye değer. O yüzden kapa çeneni ve sızlanmayı kes. Eğer

Kendini incittiğin için bir pislik gibi davranacaksan, orada oturup çeneni kapalı tutabilirsin."

Travis cevap vermiyor ve bir dakika sonra yüz ifadesini kontrol etmek için bakıyorum. Okuyamadım.

"Seni terslemek ," diyorum daha yumuşak bir ses tonuyla.

Yumuşakça homurdanıyor. "Bunu hak ettim. Pislik gibi davrandım. Özür dilerim."

Jeep'i patikada tutmaya odaklanmadan önce ona gülümsüyorum. Dar ve dik bir yol, çok sayıda viraj var ve ölü dallarla kaplı.

Başka bir araçla bunu başarabileceğimizden bile emin değilim.

"Bunun gerçekten bir yere gideceğini mi düşünüyorsun?"

Ona hızlı bir bakış attım. gözle görülür şekilde acı çekiyor ama huysuzlanmamak için çaba sarf ediyor. "Öyle hissettirmiyor mu?"

"Belki."

kuşkulu geliyor ama aldırmiyorum. Devam ediyorum ve ilk defa ısrarım ödüllendiriliyor.

Sonunda ağaçların arasından çıktık ve tepenin üstündeki geniş bir açıklığa .

Bu bir ev.

Çok tuhaf görünümlü bir ev, ama yine de bir ev.

"Ha! Sana söylemişim!" Evet, bunu yüksek sesle söyleyecek kadar aşağılık biriyim. Bunu hak ediyor.

"Burası da neresi?" Travis daha iyi görebilmek için aracın üst altından uzanarak soruyor.

"Bir eve benziyor, değil mi?"

de sorusunu anlayabiliyorum. Bina tuhaf.

Ev sadece tek katlıdır ve dış cephe boyasız ahşap kiremittir. Ancak çatı yansıtıcı panellerle kaplı ve bir sürü garip

bir tarafta ekipman. Tanıdığım tek şey endüstriyel boyutta bir propan tankına benzeyen şey.

"Çatıdaki güneş panelleri mi?" Hâlâ neye baktığınızı çalışarak soruyorum.

"Öyle görünüyor. Şu tarafa doğru sürün." Arka köşelerden birindeki mekanizmayı işaret ediyor.

Oraya gidiyorum ve Travis'in baktığını, değerlendirdiğini, parçaları bir araya getirdiğini görebiliyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor sonunda. "Güneş jeneratörü."

"Şaka yapıyorsun! ıssız bir yerde mi?"

"Ve şu arkadaki kesinlikle bir su kuyusu. Manuel bir pompaya benziyor ama evin içine girecek ayarlamış. Eminim burada akan bir su vardır."

Direksiyonu kavriyorum ve düzeneğe bakıyorum. "Kesinlikle tuhaf görünüyor."

"Muhtemelen ev yapımı bir iş. Bunu kim yaptıysa gerçekten de şebekeden uzakta yaşamak istemiş."

"Bu pek çok insan için geçerli."

"Elbette. Ama burayı kurmak yıllar almış olmalı. Çarpışmadan çok önce başlamış. Dikkatli olmak zorundayız. Böyle biri kaçıp gitmez. Burada olabilir. Ve ziyaretçi istemeyecektir. Bizi tekrar ön tarafa."

Dediğini yaptığımda Travis uzanıp kornaya birkaç kez vuruyor. Sonra seslendi, "Merhaba! Orada kimse var mı? Bela aramıyoruz. Sadece gece için güvenli bir yer. Gitmemizi istersen . Orada kimse var mı?"

Birkaç dakika bekliyoruz ama ne bir ses ne de bir hareket var. "İçeride kimsenin olduğunu sanmıyorum. Eğer evde biri olsaydı ya cevap ver ya da bize ateş et."

Travis kaşlarını çatıyor. "Belki." Birkaç kez daha kornaya basıyor. "*Orada kimse var mı?*"

"Bana boş görünüyor."

"Evet."

"Bizi tüm çevrenin etrafından dolaştıracam, böylece iyice bakabiliriz."

"İyi fikir."

Evin etrafında bir tur atıyoruz ve arka tarafta en az ev kadar boş görünen büyük bir atölye buluyoruz. Travis atölyenin bir penceresinden içeri bakıyor.

atölye. "Dur bakalım. Şurada. Bak."

İçeriye de görebilmek için neredeyse üzerine doğru eğildim.

Atölyenin zemininde, toprak zeminde yüzüstü yatan bir ceset var. Artık gerçek bir ceset değil.

Çoğunlukla parçalanmış, yırtık pırtık kıyafetler giyen bir iskelet.

"Sakin inme," diyor Travis. "Sadece kapıya yanaş. Ne olduğunu görmek istiyorum."

Birkaç adım gidiyorum ve o atölyenin kapısını deniyor. Kapı kilitli değil. Travis dışarı çıktı ve eğildi.

Cesedin yanında yatan bir av tüfeği fark ettim. "Kendini mi vurdu?"

"Kurşun deliği görmüyorum. Ya da kafatasında ve boynunda kırık kemikler.

Belki kalp krizi falan geçirmiştir."

"Muhtemelen bu evin sahibiydi. Zavallı adam. Hayatta kalmak için kendini hazırlamış. Felaket geldiğinde hazırlıklı olduğu için muhtemelen kendisiyle gurur duyuyordu. Sonra bir sabah gidip kalp krizi geçirdi."

Travis'in gözleri yüzümde alışılmadık derecede yumuşak. "Sence böyle mi oldu?"

"Değil mi?"

"Kesinlikle öyle görünüyor." Başını sallıyor. ". O zaman eve girmeyi denemeye değer, böylece geceyi geçirecek bir yerimiz olur."

Cipi, kırılması en kolay pencere gibi görünen yere olabildiğince yaklaşıyorum. Travis topallayarak geldi ve tüfeğinin kabzasını camın içine soktu.

Silahı geri sekince ikimizin de nefesi kesildi. Pencere hasar görmedi.

"Kahretsin," diye nefes alıyor Travis. "Bu pencereler güçlendirilmiş." "Hayatta kalmak için gerçekten hazırlıklıymış."

Travis geri çekilir ve evin yan tarafına bakar. "Mecbur kalmadıkça o kapıyı tekmelemekten nefret ediyorum, çünkü orada gerçekten güvende olurduk."

"Bekle! Ölmeden önce orada çalışıyorsa, eminim üzerinde bir anahtar vardı. Kontrol etmeliyiz."

Travis bana yine o düşkün bakışını atıyor. Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "İyi düşündün. Bizi geri götür, ben de kontrol edeyim."

Travis'in cipe dönmesini bekleyip "Kontrol *edeceğim*. Hepiniz yaralısınız ve her şeyiniz var."

Alaycı bir eğlenceyle homurdanıyor ve tartışmıyor.

Aslında anahtar aramak için ölü bir adamın kıyafetlerini karıştırmaktan hoşlanmıyorum.

Neyse ki artık sadece bir iskelet. Hâlâ sulu ve çürüyor olsaydı bunu yapabileceğimden emin değilim.

Anahtarı göğüs kafesinin altındaki bir iptе buldum. Boynuna takmış olmalı.

Ön kapıya geri dönüyoruz ve kapıyı anahtarla kolayca açıp Travis'in tüfeğini yerleştirerek içeri girmesine izin veriyorum. "İçeri giriyoruz! Evde kimse var mı?"

Kimse cevap vermiyor.

Ev küçük ve basit. Eski bir kanepе, bir koltuk, sandalyeli küçük bir masa ve odun sobasının bulunduğuş bir ana oda. Küçük, ayrı bir odada mutfak var. Bir tarafta da çift kişilik yataklı bir yatak odası ve bir banyo var.

Hiçbir odada kimse yok.

"Dışarıdaki sahibi olmalı," diye mırıldandı Travis. ev turumuzu tamamlayacağız. Bir kapı çerçevesine yaslanıyor. Bileğinin acıdığını biliyorum. "Bütün pencereler ve şş kapı güçlendirilmiş. Kilitlersek bu gece burada güvende oluruz."

"Güzel. Buranın bir güneş jeneratörü olduğunu söylemiştin. Sence hâlâ çalışıyor mudur?"

"Bilmiyorum. Olmaması için bir sebep yok. Kutuyu bulmama yardım et."

Paneli mutfağın arka duvarında buluyoruz. Travis bir dakika inceledi. "Görünüşe göre otomatik kapanma sistemi varmış. Dışarıdaki adam öleli en az altı ay olmuş olmalı, çünkü çoktan iskelete dönmüş. Belki daha da fazla. Otomatik olarak kapanmış olabilir. Belki tekrar açarsam."

Bir düğmeyi çeviriyor.

Bir vızıltı sesi duyulur ve birkaç ışık yanar.

Ellerimi çırpıyorum. "Güç! Gücümüz var! Buna inanamıyorum."

Travis de neredeyse gülümsüyor. "Adam ne yaptığını biliyordu. Eminim şşradaki propan tankı güneş jeneratörü için yedektir." Banyoya doğru bir bakış atıyor. "Bakalım suyla ne yapmış."

Banyo, bej fayanslar, küçük bir duşakabin, ayaklı bir lavabo ve garip görünümlü bir tuvalet ile mekanın geri kalanı kadar basittir.

Travis düzeneği inceler ve ardından lavabo musluğuna bağlı metal bir kolu pompalamaya başlar.

Su lavaboya akar.

Ellerimi tekrar çırpıyorum ve etrafta dans etmemeye çalışıyorum. "Akan su!

Bu adam harikaydı!"

"Oldukça zekiydi. Her şey manuel, yani su elektriğe ya da aküye değil. Hadi tuvaleti kontrol edelim."

Travis'in bunu anlaması bir dakika sürüyor ama sonunda bana depoyu doldurmak için bir kolu nasıl pompalayacağımı gösteriyor. Kapağı kaldırırken sırtıyor.

ve pompaladıkça suyun akışını izliyor. "Gördün mü? Gitmeden önce depoyu doldur ki sifonu çekebilesin. İşersen muhtemelen sadece yarım depoya ihtiyacın olur. Ama gerekirse sonuna kadar doldur..."

Sözünü bitirdiğinde kıkırdıyorum. "Eğer iki numaraya gidersen." Boğazını temizliyor. "Evet."

"Peki ya duş ne olacak?"

Travis kontrol eder ve sonunda bir kolu birkaç kez pompalar ve ardından duşun yanındaki duvara bağlı büyük bir kutunun üzerindeki düğmeyi çevirir. Bu

Sanki bir şey açılıyor gibi. "O da ne?"

Şimdi sınırsızca sırtıyor. Onu daha önce hiç görmediğim kadar. "Su ısıtıcı."

"Ne?"

"Su ısıtıcı. Isındığında sıcak su olacak."

"Aman Tanrım! Aman !" Kendime sarılıyorum, hafifçe eğiliyorum. "Yani bu gece sıcak duş alabilecek miyiz?"

"Neden olmasın?"

Bu noktada, şu anda olduğumdan daha fazla nasıl heyecanlanabileceğimi anlamıyorum.

• • • •

DAHA ÇOK HEYECANLANIYORUM.

Evin altında yiyecek dolu büyük bir kiler bulduk. Konserve yiyecekler. Kurutulmuş gıda. Yıllarca kullandığın hazırlık yiyecekleri. online sipariş verebilirsiniz.

Travis'in ayak bileği yüzünden merdivenden inmesine izin vermeyeceğim ama birkaç kutu dana yahnisi, raf ömrü yirmi beş yıl olan kapalı bir paket kraker, bir paket brownie karışımı (sadece su ekleyin) ve bir bir şişe bira.

Sevip sevmeyeceğimden bile emin olmadığım için sadece bir şişe getirdim.

"Travis!" Ayağa kalktığımda mutfakta durmuş dolapları açtığını görünce ona ters ters baktım. "Oturman ve bileğini kaldırman gerekiyor."

" değil."

"Hayır, öyle değil. Deli gibi şişiyor."

"Bir saat kadar bir şey fark etmez. Yemek yiyip duş aldıktan sonra dinlendireceğim."

İtiraz etmeye başlıyorum ama . Travis inatçı yüzünü takındı.

"Önce sen git duşunu al," dedi. "akşam yemeğini hazırlayayım, sonra da duşumu alırım. Duşlar arasında suyun tekrar ısınması için zamana ihtiyacımız olacak."

Tereddüt ediyorum ama o çoktan kutulardan birini açıyor.

Bugün huysuzdu ve hâlâ kramplarım var, o yüzden önce duş almayı hak ettiğimi düşündüm.

Su oldukça ılık ama kaynar derecede sıcak değil. Umurumda değil. O kadar iyi hissettiriyor ki, spreyin altında duruyorum ve duygularımla titriyorum.

Sıcak bir duş almayalı yıllar oldu.

Saçımı yıkar, vücudumu fırçalarım ve sonra orada durup keyfini çıkarırım.

o.

Usturam olsaydı, tıraş bile olabilirdim. Elektrikler kesildiğinden beri tıraş olmadım.

bitki düştü. Tanıdığım çoğu kadın da bilmiyor. Bu, diğer her şeyle birlikte kaybettiğimiz lükslerden biri.

O kadar da umurumda olmadığına karar verdim.

Pürüzsüz bacaklara ve çıplak koltuk altlarına sahip olmak güzeldi, ancak tıraş olmak her zaman acı vericiydi.

Travis kılları umursamıyor gibi görünüyor. Vücudumu olduğu seviyor gibi görünüyor.

Travis'in düz kenarlı tıraş bıçağını kullanmayı denemediğim sürece zaten tıraş bıçağım yok.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum.

Çoğunlukla kendimi gerçekten temiz hissettiğim için heyecanlıyım.

Su soğuyunca kapatıp dışarı çıkıyorum. Rafta katlanmış havlulardan birine sarınıyorum. Bütün giysilerim kirli ve onları giymek istemiyorum. Yatak odasındaki dolaba bakıyorum ve eskidiği için yumuşamış büyük ekose bir pamuklu gömlek buluyorum. Düğmelerini ilikliyorum ve kendime bakıyorum.

Neredeyse dizlerime kadar geliyor. Tek yapmam gereken kollarını kıvrırmak ve içinde iyi olacağım.

Travis'i mutfakta bulmaya giderken saçlarımı tarıyorum ve gevşek ve ıslak bırakıyorum. Tezgâha yaslanmış, küçük ocağın üzerindeki güveç tenceresini yavaşça karıştırıyor

"Güzel kokuyor!"

"Tadı da güzel." Bana bakmak için dönüyor ve hareketsizleşiyor. Gözlerinde bir şey ısınıyor.

Bilinçli bir şekilde kendime bakıyorum. "Dolapta buldum. En azından temizdi."

"Evet." Sesi boğuk.

"Neden bana bakıyorsun? Tamamen örtülüym." "Öyle olduğunu biliyorum. Önemli değil. Çok seksisin."

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi deviriyorum. Sonra yemek için tabakları getirdim.

Küçük yemek masasında yiyoruz. Ben birayı sevmiyorum, yüzden Travis hepsini içiyor. Güveç çok lezzetli ve krakerler gerçek bir ziyafet. Çıtır çıtır. Tuzlu. Ekmek gibi.

Uzun böyle bir şey yaşamamıştık.

Bitirdiğimizde brownieler de bitmişti. Hatırladığım brownie'lere benzemiyorlar ama çikolatalılar.

Çikolata.

Temizlenip dişlerimizi fırçalarken mutlu bir şaşkınlık içindeyim. Travis duş almak için banyoda kaldı.

Yapacak hiçbir şeyim yok. Memnunum, yorgunum, temizim ve doluyum. Ben de yatağa girip onu bekledim.

O da benim gibi uzun bir duş alıyor ve döndüğünde üzerinde sadece iç çamaşırı var. Komodinin üzerindeki lamba hariç tüm ışıkları kapattım ve kilitledim, böylece hemen yatağına gelebilir.

"Uzan ve bileğini tekrar sarayım," diyorum ona, yatakta dizlerimin üzerine çökerek. Ben duvar tarafındayım, Travis de yumuşak bir iniltiyle diğer tarafa uzanıyor. "Onunla çok fazla şey yaptın. Hiçbir zaman dinlenmezsen daha iyi olacak."

"Fazla seçeneğim yoktu." Sesi yorgun geliyor.

Benden bile daha yorgun.

Morarmış ve şişmiş ayak bileğini sarmak için aşağı iniyorum. "Başka seçeneğin vardı. Daha fazla iş yapmama izin verebilirdin. Dondurucuda buz kalıpları var. Onları doldurdum, böylece yarın buz koyabileceğiz. o."

"Kulağı hoş geliyor."

İşim bittiğinde onun yanındaki yorganın altına giriyorum ve Travis ışığı kapatıyor.

Temiz kokuyor. Travis gibi değil.

Yanına uzandım. Bir yanım ona sokulup sarılmak istiyor ama ilişkimiz hiç olmadı. Travis'in nasıl tepki vereceğinden emin değilim, bu yüzden riske girmiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Ne dedin? Oh, ben iyiyim. Hâlâ biraz kramp var ama çok kötü bir şey değil."

"Güzel." Devam etmeden önce bir dakika duraksıyor, "Birkaç gün burada kalmaya ne dersin?"

O kadar şaşırdım ki karanlıkta ona bakmak için başımı çevirdim.

"Ne?" "Yapmak zorunda değiliz. Ama ben sadece düşünüyordum.

Bileğimle. Olacak

bizi yolda güvende tutması zor. Bu yüzden tekrar yola çıkmadan önce burada biraz dinlenmemiz gerektiğini düşündüm."

Ağır nefes alıyorum. Neden olduğundan bile emin değilim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sence gecikmeyi göze alabilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Adamın ne zaman ayrıldığını ya da ne kadar hızlı gittiğini söylemenin bir yolu yok. Ama bizi güvende tutamazsam acele etmemin bir faydası olmaz. Bu bileğin iyileşmesi gerek."

"Oh. Evet. Bu çok mantıklı. Maria da mesajla birlikte gönderecek birilerini bulacağını söylemişti. Bizden daha şanslı olabilirler."

"Doğru. Yapmak zorunda değiliz," diyor tekrar. "Bu yolculuğun zaten sonsuz olduğunu düşündüğünü biliyorum, bu yüzden belki de geciktirmek istemezsin-"

"Benim için sorun değil," diye araya girdim, sesinde duyduğum bir şeyden hoşlanmamıştım. "Sorun değil. Birkaç gün burada kalabiliriz. Bileğini iyileştirmemiz gerek. Ve ikimiz de gerçekten çok yorgunuz. Burada kalabiliriz. Eminim bir iki gün ayırabiliriz. Sürüler geçtikleri her kasabayı durdurup yağmalıyor. Bu olmalı çok zaman alır."

Travis'in vücudu gevşiyor. "Tamam. Güzel. Hadi yapalım şunu."

Bir süre sessizlik içinde yatıyoruz.

Aklıma Travis'in seks yapmak isteyebileceği geliyor. Az önce gözlerinde o ateşli bakış vardı. Ama bana karşı bir hamle yapmadı. Bana dokunmadı bile. Şu anda rahatım ve terlemek istemiyorum.

Ayrıca kramplar seksi bir his yaratmaz.

Eğer birkaç gün burada kalacaksak, yarın seks için bolca vaktimiz olacak. Adet dönemimin onu ertelediğini varsayarsak.

Birkaç dakika sonra rastgele, "Televizyon izleyemeyecek olmamız çok kötü," diyorum.

"Ana odadaki bir rafta küçük bir tane gördüm, ama tek alacağımız şey tüydü.

Artık kablolu yayın ya da yayın yok."

"Evde hiç kitap bile görmedim. Bu adamın tek başına ne yaptığını merak ediyorum. Bu çok kötü. Okuyacak bir kitabım olsa fena olmazdı."

"Şiir kitabını okuyabilirsin."

"Biliyorum." Gülümsüyorum ve yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. "Zaten çoğunu ezberledim. Seni birkaç kez okurken gördüm. Ne düşünüyorsun?"

"Her şey ." Tavana bakıyor. "Bazıları iyiydi. Bazılarını anlayamadım. Nasıl oldu da onları bu kadar çok sevdin?"

"Bilmiyorum. Sadece biliyorum. Dokuzuncu sınıfta çok iyi bir İngilizce öğretmenim vardı. Bayan Jenson. Çok gençti, okulu bitireli bir ya da iki yıl olmuştu.

-Ve şiiri benim için canlandırdı. Sanırım beni onlara başlatan da bu oldu."

"Karisını öldüren adamla ilgili olanı sevdim."

O kitaptaki şiirleri düşünürken kaşlarımı çatıyorum. "'Annabel Lee' mi?"

"Hayır. Ben o adamın onun cesediyle yattığını sanıyordum." Sesi ciddi ve düşünceli geliyor, sanki gerçekten şiirleri anlamaya çalışıyor.

Kıkırdıyorum. "Evet. Sanırım o de öyle yapıyor."

"Bu şiirlerde çok ürpertici şeyler var. Kızın resmini yapan zengin adamdan bahsediyorum, ama onu öldüren de o. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ah, evet. "Son Düşesim. Yani onu öldürdüğünü mü anladın?"

"Elbette yaptı. Adam tam bir . Zengin, kalpsiz bir pislik. Yine de şiiri sevdim."

Bir hevesle karanlıkta şiiri okumaya başladım. O kadar sık yüksek sesle okudum ki kelimeler kolayca geliyor.

Travis dinliyor, en iyi cümleye geldiğimde eğlenerek ofluyor.

Asla eğilmemeyi seçiyorum.

Bitirdiğimde uzanıp koluma hafifçe vuruyor. "Annabel Lee'yi biliyor musun?"

Elbette biliyorum. Bunu yüksek sesle söylüyorum, akıldan çıkmayan kelimeler sessiz odada ritmik ve ürkütücü.

Bitirdiğimde uzun bir nefes verdi. ". Şiirler için gerçekten iyi bir sesin var. Onları yüksek sesle söylediğini duyana kadar pek sevmezdim."

"Teşekkür ." Bu iltifat karşısında neredeyse zevkten kıvrınamadım.

"En sevdiğin hangisi?"

"Bilmiyorum. Belki 'Lady of Shalott'?" "Şu

kuledeki kadın olan mı?" "Evet. İşte o."

"Neden öldüğünü anlayamadım. Ne oldu ki? Bir tekneye uzandı ve böyle nalları mı dikti?"

Gülümsemeden duramıyorum. "Evet. Hemen hemen. Sanırım aşktan falan ölmesi gerekiyordu."

"Bunu ezbere biliyor musun?" "Evet.

Evet, biliyorum."

Bunu da okumaya başlamadan önce bir dakika tereddüt ediyorum. Uzun biraz zaman alıyor ama dinlerken Travis'in vücudundaki gerginliği hissediyorum.

Gerçekten *dinliyor*.

Yarı ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor, bu yüzden Travis'in elini örtünün üstünden alıyorum. Onunla oynuyorum, hissediyorum ve başparmağımla avucunu ovuyorum.

Elini çekmiyor.

Bitirdiğimde "Bu gerçekten güzel" dedi. "Bana seni hatırlatıyor."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece ." Sesi utangaç geliyordu, ben de konuyu uzatmadım.

"Londra'ya gittiğimde Westminster Abbey'de Tennyson'ın mezarını gördüm. Browning'inkini de gördüm. Düşes şiirini o yazmıştı. Sevdiğim tüm şairlerin plakelerini orada bulmak beni çok heyecanlandırdı."

"Eminim öyledir. Ne zaman gittin?"

"On beş yaşındayken. Büyükbabam ve büyükbabam beni yaz boyunca yanlarına aldılar. Londra'ya, Paris'e ve Roma'ya gittik." Gerçeklik yüzüme çarptığında yutkunuyorum.

Bir darbe. Aniden gelen fiziksel bir darbe gibi. "Artık yoklar. Şehirler. Üçü de. İçlerindeki her şey. Sadece... gittiler."

Gözlerim yanıyor ve nedenini bilmiyorum. Artık kaybettiğim şeyler için ağlamıyorum.

Travis'eli benimkini tutacak şekilde hareket ediyor, parmaklarımız birbirine geçiyor. "Evet. Sanırım öyle."

Boğazım ağrıyor ama yine de konuşuyorum. "Şu anda dünyadan neyin gittiğini düşündüğünüzde bu korkunç bir şey. Eyfel Kulesi. Westminster

Abbey. Sistine Şapeli. Louvre'a gittiğimi hatırlıyorum.

Mona Lisa. Hepsi... .. sonsuza dek yok oldu."

Şimdi ağlıyorum ve artık hiç ağlamıyorum. Ama gözlerimden yaşlar süzülüyor ve bedenim titriyor.

Travis uzanıp beni kendine çekiyor ve kollarını bana doluyor. Konuşmadan bana sarıldı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum kendimi kontrol edebildiğimde. "Benim sorunum ne bilmiyorum. Onlar sadece şeyler. *Şeyler*. Milyarlarca insan öldü ve ben onlar için ağlayamıyorum. Bunun için neden ağladığımı bilmiyorum. Binalar için. *Şeyler* hakkında."

"Hayır." Travis'in sesi ve aksanı kalın. "İnsan olmayabilirler ama sadece da değiller. İçlerinde çok fazla anlam var. Tarih. Bilemiyorum. Doğruluk ve güzellik, tıpkı diğer şiirde olduğu gibi.

. ilgili kafa karıştırıcı olan. Sanatı iyi yapan şey her neyse."

"İnsanlık," diyorum, doğru kelimeyi birkaç damla gözyaşını daha siliyorum.

"İnsanlık." Travis kelimeyi test ediyor gibi görünüyor. "Evet. Bunun gibi bir şey. Bu şeylerin içinde çok fazla insanlık var. Onları kaybettiğimiz için ağlamaya değer."

Biraz daha ağlıyorum ve artık bu konuda kendimi suçlu hissetmiyorum. Duygularım geçene kadar yüzümü Travis'in sıcak, çıplak göğsüne gömüyorum.

"Keşke ben de insanlar için ağlayabilsem," diye fısıldıyorum karanlıkta. Travis saçlarımı nazikçe okşuyor. "Belki bir gün yaparsın. Ama anlıyorum. Ben de öyle hissediyorum. Bazen küçük şeyler için ağlamamız gerekir. çünkü büyük şeyler çok büyüktür."

Burnumu çekiyorum, gözlerimi çarşafı siliyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Hızlı ve sabit. Yaşıyor.

Ben tamamen rahatladığımda Travis mırıldandı, "Bahse girerim *Mona Lisa*."

"Ne?"

"*Mona Lisa* mı? bir tablo, değil mi? Hiç görmedim ama çok büyük . Çarpışmadan önce birkaç ayları vardı. Birisi onu saklamayı düşünmüş olmalı. Birisi ondan sorumlu olmalı. Öylece yanmasına izin vermezlerdi."

Sesinin ciddiyeti karşısında burnumu çekerek gülümsüyorum. "Oh. Evet, öyle. Muhtemelen öyledir."

"Eyfel Kulesi'ni kaybedebilirdik. Ve Sistine Şapeli'ni. Ve tüm şairlerinizin gömülü olduğu yeri. Ama biri *Mona Lisa*'yı kurtarmış olmalı."

"Evet. Evet." Çenesini öpmek için uzandım. "Eminim öyledir."

"Yaptıklarını biliyorum." Karanlıkta bana sokuluyor. "Belki bundan uzun zaman sonra, dünyayı olması gerektiği gibi inşa edecekler. Belki ben bile bir gün onu görmeye gidebilirim."

Ona sıkıca sarıldım. "Belki . Söylediklerin hoşuma gitti. Gerçek, güzellik ve diğer şeyler hakkında. Gerçekten zekiceydi."

Travis homurdanıyor. "Sanat hakkında daha önce hiç akıllıca bir şey söylemedim. Sadece o şiirleri okudum ve anlamaya çalıştım. Onları çok sevdiğin için."

Gülümsüyor gibi görünüyor.

Ben de gülümsüyorum.

Şimdi daha iyi hissediyorum. Göğsümdeki ağrı hafıfledi.

Belki garip, rastgele bir umut ama bana yardımcı oluyor. *Mona Lisa*'nın Avrupa'nın yıkımından kurtulmuş olabileceği umudu. Bundan onlarca yıl sonra, belki Travis'in onu görme şansı olur.

Neredeyse her şeyinizi kaybettiğinizde, bulduğunuz her yere umut götürürsünüz.

O.

Mona Lisa'nın kurtuluşu.

Dünyanın sonunda bir insanlık kıvılcımı.

Tabloyu saklamak için nereye koymuş olabileceklerini merak ederek uykuya daldım.

güvenli.

Uzun süre uyuduğumu ve saatin çok geç olduğunu BİLEREK UYANIYORUM. Perdeler kapalı olsa bile oda aydınlık ve gözlerimi açmamı bile zorlaştıran o bildik ağır yorgunluk yok üzerimde.

Tavana bakıyorum ve nerede olduğumu hatırlıyorum.

Başımı çevirdiğimde Travis'in yanımda mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum, ağzı hafifçe açık ve iki kolu da yorganın üstünde duruyor.

Ona bakacak şekilde yan dönüyorum, göğsünün nefes alıp verişiyile yavaşça inip kalkmasını ve bir elinin yorganın içinde yumruk oluşunu izliyorum.

Onu daha önce uyurken görmüştüm. Ormanda vardiyalı uyumamız gerektiğinde. Ama biz kamptayken hiç bu kadar derin uyumamıştı. Çoğu gece sadece birkaç saat dinlenebiliyor.

Ne kadar yorgun olduğunu, bu uyumaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hayal bile edemiyorum. Tuvalete gitmem lazım ama yataktan çıkmak istemiyorum. çünkü onu uyandırmaktan korkuyorum.

Bu yüzden yanıma kıvrılıp onu izliyorum ve ne kadar çişim geldiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Belki o da benim gibi doğal bir şekilde uyanıyor, belki de ona baktığımı hissediyor. Her iki durumda , birkaç dakika sonra kirpikleri titriyor ve yorganın altında hafifçe kayıyor.

"Layne," diye mırıldanıyor. Gözleri hâlâ açık değil.

"Evet. Buradayım."

"Layne!" Bu sefer ismim daha acil. Gözleri açıldı ve başı yastıktan kalktı.

"Ben buradayım." Çıplak göğsüne dokunmak için uzandım. "Buradayım,

Travis." Vücudu yumuşuyor ve bana gülümseyerek yastığa yaslanıyor.

"Günaydın."

"Günaydın. Geç uyuduk."

"Evet. Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyorum. On iki saat falan uyumuş olmalıyım." "Yorgunduk."

"Sanırım öyle." Uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltiyor.

Saçlarımı örmeden uyuduğum için saçlarım omuzlarıma ve yastığa dağılmış durumda. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Yeni . Bütün gece zar zor hareket ettim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Az önce sana iyi uyuduğumu söyledim." "Öyle demek istemedim."

Ne anlayana kadar kaşlarımı çatıyorum. "Oh. Evet. Hayır, ben iyiyim. Bu sabah çok kramp girmedi. Bileğin nasıl?"

"Ağrıyor. Çok kötü değil."

"Bana yalan mı söylüyorsun?" "Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü sende , erkeksi şey var. Güçlü ve yenilmez gibi davranmayı seviyorsun."

Mavi-gri gözleri her daha yumuşak ve sıcak. gerçekten çok seviyorum. Derken ağzı hafifçe yukarı doğru eğiliyor, "Belki de bu sadece bir rol değildir. Belki de tamamen güçlü ve yenilmezimdir."

"Sen güçlüsün." Parmak uçlarımla omzunun, pazusunun lezzetli hatlarını çiziyorum. "Ama zarar görmez değilsin. Unutma, dün bileğini burktun."

"Hatırlatma bana."

"Sana hatırlatacağım. Ve hatırlatmaya devam edeceğim. Bugün ağırdan almalısın ve ayağa kalkmamalısın. Hiçbir şey yapmayacaksın."

"Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey." Ona ciddi göstermek için başımı sertçe sallıyorum.

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor ama yüz ifadesi eğlenmekten çok daha fazlası. Sıcak ve gittikçe ısınıyor. "Küçük bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm."

"Ne gibi?" Bana aptal diyebilirsiniz ama bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok.

Gözleri daha da kızarır. "Oh."

"Eğer istersen. Dün gece kendini iyi hissetmediğin için sormak . Ama bu sabah daha iyi hissediyorsan..."

Karnımda çırpıntılar uyandı - şu anda fiziksel olmaktan çok duygusal. Elimi yorganın altına sokuyorum, göğsünü, karnını ve sonunda iç çamaşırının önünü hissediyorum.

Çok sert.

"Bu şekilde mi uyandın?" İnce pamuğun altında ereksiyonunun şeklini hissederken yarı gülerek yarı heyecanlanarak

"Oldukça fazla." Kalçaları altında huzursuzca hareket ediyor. "İstiyor musun?"

"Şu anda kramp girmiyor ama de... Biraz dağınık olabilirim."

"Bundan bana ne?"

Yataktan çıkabilmek için onun üzerine sürünürken kıkırdıyorum.

"Hemen döneceğim. Tuvalete gitmem ve birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Sonra bir şeyler yapabiliriz."

"Çok uzun sürmesin!"

koşup yapmam gerekeni yaparken kahkahalar ve heyecan hala devam ediyor.

Döndüğümde, gitmeye hazırım.

"Sanırım iyi olacağız," diyorum yatağa tırmanıp yorganı indirirken ve onun otururken. "Şu anda regl bölümünde pek bir şey yok." Kendini yukarı itmeye başladığında iki elimi göğsünde birleştiriyorum. "Huh-uh. Bileğini dinlendirmelisin."

"Bileğim iyi." Gözleri yüzümde ve vücudumda beni heyecanlandıran bir sıcaklık ve sahiplenmeyle geziniyor. Üzerimde hâlâ büyük boy erkek gömleği var ama Travis'in gördüğü şeyden hoşlandığı belli. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Şımartmak."

"Nasıl şımartılacaksın. Bu sefer ben üstte olabilirim." Büyük, secde halindeki bedenine bakıyorum ve sinirlerimin titrediğini hissediyorum. "En azından yapabileceğimi düşünüyorum. Bana biraz yardım etmen gerekebilir."

Gülümsemesi sevecen. Son derece heyecan verici şekilde hak sahibi. Sanki gördüğü şey onunmuş gibi. "İstediğin her yardımı alırsın."

Yüz ifadesinden sonra hafif endişem hemen kayboluyor. I

Ellerimi göğsünde aşağı yukarı kaydırıyor, sıkı kaslarını, kaba altın rengi saçlarını, meme uçlarının dokusunu hissediyorum. Ben onu okşarken o beni izliyor. I

Gergin karın kaslarına ve boxer külotunun bel bandının altında kaybolan saç izine doğru ilerliyorum.

Leğen kemiği hafifçe kalkıyor ve hareketin bilinçsiz olduğunu görebiliyorum.

Bir

Ellerimin konumuna içgüdüsel bir tepki. Avuç içlerimi ereksiyonunun şişkinliğini birkaç saniyeliğine karnına doğru geri götürmeden önce.

Ona alaycı bir gülümseme verdiğimde inliyor.

Eğiliyorum, dudaklarım dudaklarına doğru hareket ediyor, ta ki ne kadar hareketsiz olduğunu fark edene kadar -neredeyse donmuş- ve aniden ne yaptığımı fark ediyorum.

Beni dudaklarımdan öpmez. Asla. Yani

ben de onu öpemem.

Çenesinin yan tarafına küçük bir öpücük kondurarak hemen üstünü örtüyorum.

Sonra omzunu öpebilmek için yüzümü indiriyorum. Mouth the throbbing

boğazında nabız. Meme uçlarından birini öp. Daha temiz kokuyor

Dün gece yatmadan önce duş aldığı için normalden daha sıcaktı ama vücudu ısınıyor ve tanıdık Travis kokusunu alıyorum.

Bunu sevdim.

Kadınlık organlarıma çok garip bir şey yapıyor.

"Kahretsin Layne," diye mırıldanıyor, iki elini gevşek saçlarıma dolayarak. "Beni burada öldürüyorsun. Zaten gitmek için can atıyordum."

Seçtiği kelimelere kıkırdıyorum. "Şimdi bana bunu yaptığında nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Bu farklı." "Neden?"

"Çünkü öyle."

"Uh-huh."

Gözleri bir anda gülmekten tekrar seksiliğe dönüşüyor. "Gömleğini çıkar, Layne. Sonra biraz buraya gel ki seni hazırlayabildiğim kadar hazırlayabileyim.

Ben."

Sesinin sertliğine hemen tepki veriyorum. Tüm vücudum heyecan içinde geriliyor. Yavaşça gömleğimi çıkarıyorum ve sonra beni çekmesine izin veriyorum.

Başını kaldırıp göğüslerimden birine ulaşana kadar vücudunu yatağın üst doğru kaldırıyor.

Bu pozisyonda kendimi biraz garip, çaresiz hissediyorum ama bu beni bir şekilde daha da tahrik ediyor. Bacaklarımin arasında bir ihtiyaç acısı büyüyor

Emiyor ve ısıyor, elleri çıplak bedenimi okşayabilmek için yukarı kayıyor.

"İç çamaşırına ne oldu?" diye soruyor, göğsümün kaymasına izin vererek Elleri çıplak popomu kavrarken ağzından çıkardım.

"Onları çıkardım. Böylesinin daha uygun olacağını düşündüm."

Kıkırdıyor ve göğsümü tekrar ağzına aldığında titreşimleri hissedebiliyorum. "İyi düşünmüşsün."

Çok geçmeden inlemeye ve kıvranmaya başladım, uyarılma beni derinden ve sert bir şekilde vuruyordu. Travis hala ağzıyla üzerimde çalışıyor ve aynı zamanda kıkırmı, kalçalarımin arkasını, bacaklarımin arasını sıkıyor ve okşuyor.

Daha fazla dayanamadığımda doğrulup ona bakıyorum, kızarmış ve nefes nefese.

Bana o seksi, kendini beğenmiş gülümsemelerinden birini daha atıyor. "Görünüşe göre artık hazırsın."

Gözlerimi kısıyorum. "Sabahları seks yapmak seni kendini beğenmiş yapıyor olmalı."

Kıkırdıyor ve iç çamaşırını çıkarırken bana yardım ediyor. "Hoşuna gitmemiş gibi davranma."

Hoşuma gitti. Kalbim deli gibi çarpıyor ve bacaklarımın arası sıcak ve ıslak. Ama soğuk bir ifade takınmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu sadece senin egonun konuşması."

"Öyle mi?" Kalçalarımın arasına uzanıyor ve beni okşayarak açıyor. Sonra bir parmağını içime sokup nemini oraya akıtıyor. "Sadece benim egommuş gibi hissetme."

Küçümseyen bakışımı korumaya çalışıyorum ama tamamen başarısız oluyorum. Yüz ifadesi tek kelimeyle karşı konulmaz. Kendimi kalçalarının üzerinde hizalamaya çalışırken eğlence ve beklentiyle titriyorum.

Bir eliyle ereksiyonunu yerinde tutarak yardımcı oluyor ve Diğer eliyle kalçalarımı aşağı indiriyor. Yavaşça onun uzunluğuna sarılıyorum. Islak ve uysalım ve o beni yavaş yavaş doldururken zevkle nefes alıyorum.

İnliyor ve kalçalarını yuvarlıyor. "Siktir, Layne. Oh lanet olsun. Çok iyi hissediyorsun."

Kıvrılıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. Böyle üstte garip hissediyorum.

Kontrolün bende olması beni güçlü hissettirmeli, ama bunun yerine garip bir şekilde savunmasızım. Sanki bedenimi nasıl hareket ettireceğimden emin değilim.

"Nasıl?" diye soruyor kalın bir sesle, gözleri kızarmış yüzümde, dağılmış saçlarımda, çıplak göğüslerimde ve karnımda aşağı yukarı geziniyor. Bakışları birleştiğimiz noktaya takılıyor ve öylece kalıyor.

"Güzel. Bu... iyi."

"Sen beğenmezsen, ben de üstüne çıkarım."

"Hoşuma gitti." Sesim utanç verici derecede soluksuz. "Sadece farklı. Buna alışmam lazım. Nasıl hareket etmem gerekiyor?" "Sana ne iyi geliyorsa."

"Bunu yapmanın doğru bir yolu yok mu?"

"Tabii ki hayır. Bu işte kural yok. Sadece bir şeyler deneyin. Neyin iyi hissettirdiğini görün."

"Ama sana da iyi hissettirmesini istiyorum."

Eğlenerek oflayıp pufluyor ve kalçalarını sallıyor. "Layne, senin içindeyim ve bundan daha iyisi olamaz. Bana iyi hissettirecek. Söz veriyorum."

Ciddiymiş.

Ciddi olduğuna yemin edebilirim.

Duygu ve zevk üzerimden akıp gidiyor.

Sallanma hareketini deniyorum, içimdeki ereksiyonun , sürtünmesinin tadını çıkarıyorum. Açımı ayarladım, öne doğru eğildim. Sonra eğildim

Geriye doğru ve bu da hoşuma gidiyor. Travis'in gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım, ben hareket ederken yüzümden ve vücudumdan hiç ayrılmıyor.

Kalçalarımı tutuyordu, parmakları popomun yumuşak etine bastırıyordu, ancak birkaç dakika sonra bir elini hareket ettirdi ve klitorisimi bulup ona masaj yapmaya başlayana kadar kasık kıllarımı karıştırıyor. Başım geriye düşüyor ve uzun, utanmaz bir inilti dudaklarımdan kaçıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, alçak sesle ve çakıllı bir sesle. "Evet. Oh evet. Bunu yapmaya devam et."

O beni okşadıkça sallanmam hızlanıyor ve boşalıyorum, hızlı, sert bir salınımla titriyorum.

"Bu güzeldi," diye mırıldanıyor, dudaklarında bir gülümseme. İki eliyle çıplak göğüslerimi kavıyor ve başparmaklarıyla meme uçlarımı döndürüyor.

"Güzel mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Nefesimi zar zor ama ekşimeye çalışıyorum.

"Kesinlikle güzel görünüyordu."

"Güzelden çok daha iyi hissettirdi," diye itiraf ediyorum. "Güzel. O zaman daha fazlasını deneyelim."

Bu plana itiraz etmek için bir neden göremiyorum, bu yüzden ben onun üzerinde sallanırken beni okşamasına izin veriyorum. Klitorisime geri dönmeden önce göğüslerimi okşuyor. Beni tekrar ovuyor ve bu sefer daha da iyi. Orgazmım patlak verdiğinde hevesle üzerinde zıplıyorum ve o ovmaya devam ettiğinde, boşalmaya devam ediyorum, özensiz ve utanmaz ve tamamen kendimden habersiz olsam da Her zaman izlediğini biliyorum.

Zevk nihayet içime işlediğinde, nefes nefese kalıyorum ve omuzlarına yapışıyorum, kendimi zorlukla pozisyonda tutabiliyorum.

"Siktir, Layne." Sesi gergin ve ellerini kıcımlı kavramak için geri çekti. "Şimdi çok gerginsin. Öyle hissediyorsun ki... oh siktir." Kalçaları benim ritmime uyuyordu ama şimdi kendi başlarına hareket etmeye başladılar. Sonunda kontrolünü kaybettiğini kanıtlayan bir aciliyetle içime giriyor.

"Evet. Oh evet. Böyle yap. Aynen böyle. Tanrım, Travis, hoşuma gitti. ." Sırtımı kamburlaştırıp beni alttan sikmesine izin verirken gevezelik ediyorum. Normalde kendi sesimi bu kadar kontrol edemediğim için utanırdım ama şu anda bunu umursayamam.

İçimde başka bir doruk noktası oluşuyor ve kalbime başka bir şey oluyor.

Travis şu anda benden ihtiyacı olan şeyi alıyor ve ben de bunu ona vermek istiyorum.

Parmakları etime batıyor ve başı yastığın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. "Siktir, Layne. Çok ateşlisin. Çok iyisin. Çok iyisin. Ben hiç..."

Bu cümleyi nasıl bitireceğini duymak istiyorum ama asla . Pelvisi şiddetle pompalanırken çaresiz bir iniltiye dönüşüyor.

Tekrar boşalıyorum, bedenim zevkten titrerken salıverilme çılgılığım boğazımda düğümleniyor.

Sonra boğuk bir sesle, "Siktir, sevgilim. Ben de geleceğim. Yapman gerek- yapacağım-"

Beni yukarı çekiyor, böylece ereksiyonu içimden kayıyor. Bir eliyle shaftının tabanını kavırıyor ve kendini serbest bırakarak sıkıyor, alt karnımın her tarafına meni fişkırtıyor.

Ben onun üstüne düşüyorum, o da kollarıyla beni sarıyor. Uzun bir süre böyle sarmaş dolaş yatıyoruz, nefes nefese, ter içinde, sarmaş dolaş, ıslak ve pasaklı.

Çok iyi
hissettiriyor.

Çok gerçek.

Kolları nihayet gevşedi ve kendimi yukarı kaldırdım.

Tam bir karmaşa yarattık. Sperm, kan, ter ve kim bilir daha neler.

İkimizin de çıplak vücuduna bulaşmış sıvılara bakarken inliyorum.

Travis kıkırdıyor. "Ortalığı biraz dağıttık, değil mi?"

"Evet."

"Oldukça iyi." "Evet."

"Temizlemek için bir şeyler getireyim."

"Hayır, . Kötü bir bileğin var. Yine de şımartılacaksın.

Bizi temizleyeceğim."

Travis itiraz etmiyor. Havlu almak için banyoya doğru ilerlerken onun alçak sesle, tatmin olmuş kıkırdamasını .

• • • •

YARIM SAAT SONRA, kahvaltı için bir şeyler üzere kiler merdiveninden aşağı iniyorum. Tadı kurutulmuş yumurtadan daha iyi gibi görünen bir paket yulaf ezmesi buluyorum, bu yüzden onu ve içine karıştırmak için biraz kuru üzüm ve esmer şekerle gidiyorum.

Travis banyoda, ben de yulaf ezmesi için su kaynatıyorum. Beklerken sıcaklığı kontrol etmek için dışarı çıkıyorum.

Hava sıcak ve puslu. Her zamanki gibi.
Gözlerim arka kapının dışında yerde duran bir köpek kabına takılıyor. Travis arkamdan kapıyı açtığında hâlâ ona bakıyordum.
"Her şey yolunda mı?"
"Evet. Ben de tam o köpek tabağına bakıyordum."
Travis topallayarak geldi. "Adamın bir köpeğı olmalı."
"Evet, biliyorum. Ama bak kadar temiz. Bu kadar uzun süredir burada duruyorsa, kirle kaplı olması gerekirdi. Neden temiz?"
Travis'in saçları dağınık ve tıraş olması gerekiyor. Üzerine bir eşofman geçirmiş ama başka bir şey giymemiş. "Bilmiyorum."
"Sence köpek hala buralarda ve kabını yalamaya geliyor mudur?"
"Bir köpeğın tek başına hayatta kalması için uzun bir süre. Oradaki adam öldüğünden beri altı ay ya da bir yıl geçmiş olmalı."
"Biliyorum. Ama köpekler oldukça iyi leş yiyiciler, değil mi? Yoksa o tabak neden bu kadar temiz olsun ki?"
"Sanırım bu mümkün."
Kararımı verdim. "Kilerde biraz köpek maması gördüm. Gidip biraz alacağım ve kaseyi dolduracağım. Belki zavallı köpek geri gelir."
Travis dudaklarının hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. Neden bilmiyorum ama yüz ifadesi kalbimi hoplatıyor.
"Sanırım denemeye değer. hala gizlenen bir köpek varsa, mutlaka yarı açtır."
İçeri girdiğimizde su kaynıyordu, ben kilerden biraz köpek maması alırken Travis yulaf ezmesiyle ilgileniyor. Dışarıda mama kabını doldurup bahçeye, atölyeye ve açıklığı çevreleyen ağaçlara bakıyorum. Hiçbir hayvandan iz yok.
Bir köpeğın hayatta kalması çok zor bir ihtimal. Vahşı hayvanlar bile son birkaç yıldır zar zor geçiniyor.
Ama belki.
Bir zararı olmaz.
Travis'le kahvaltı etmek için içeri girerken yiyecekleri dışarıda bırakıyorum. Dolapta biraz kahve buldu, bu yüzden gerçekten güzel bir sabah.

• • • • •

Sabahın çoğunu çamaşırlarımızı yıkayarak geçiriyorum.

Travis'e ayak bileğini kaldırması için sert davranmak zorundayım. Bana yardım etmek istiyor ama ben geri adım atmayınca sonunda razı oluyor.

Ben kıyafetlerimizi, havlularımızı, uyku tulumumuzu ve battaniyemizi temizlerken o da bileğine buz koyarak kanepede yatıyor - ki hepsi oldukça kötü durumda.

Evde normal bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yok, ancak eski moda bir sıkmalı çamaşır makinesi ve bunları asmak için dışarıda bir çamaşır ipi var. Bu

Her şeyi yıkamak ve asmak uzun zamanımı alıyor ama sonunda bitirdiğimde memnun oluyorum. Hava sıcak olduğu ve yağmur yağmadığı için, karmadan önce iyi kururlar.

Travis'i kontrol etmek için içeri döndüğümde sıcaktan bunalmış, yorgun ve biraz da terlemiştim.

kanepeye uzanmış durumda ama kaşlarını çatmış bana bakıyor.

"Sızlanma," diyorum ona. "Bileğini dinlendirmen gerek." "Tek kelime etmedim."

"İfadeniz sızlanıyor."

"Ama ben burada bir yumru gibi yatarken bütün işi sen yapıyorsun." "O kadar da çok iş yapmıyorum."

"Evet, . Şu bak."

Kendime şöyle bir bakıyorum. Evin sahibi olan adamdan aldığım tişörtlerden birini ve bir çift ipli şortu giyiyorum ve bunlar bana çok büyük geliyor. Gülünç göründüğümü biliyorum ama üzerime uyan her şeyi yıkamak istedim. Travis'e adamın kıyafetlerini giydirdim, böylece onun eşyalarını da yıkayabilecektim.

"Ne demek bana bak?"

"Çok sıcak ve yorgunsun. Sana yardım edebilirdim." Hâlâ kaşlarını çatıyor. Uzanmak ve bileğini dinlendirmek zorunda kaldığı için gerçekten kötü bir ruh hali içinde. "Yardıma ihtiyacım yoktu. Bazı işleri yapabilecek durumdayım. Ve ben

daha ziyade bileğinizi

iyileştirirsiniz." "Bir şeyim yok."

Buzu almak için yaklaştım ve bileğime baktım. Hâlâ şiş ve çirkin.

"İbuprofen ister misin?"

Homurdanıyor.

Sanırım homurdanması hayır demek istiyor, ama ben evet gibi davranıyorum ve ona ilaç getirmeye gidiyorum.

Kilerde biraz mısır ekmeği karışımı buluyorum -sadece su ekliyorum- ve öğle yemeğinde biberimizle birlikte yemek için pişiriyorum. Etrafı araştırdım ve ayrıca birkaç şişe

Kola. Artık buzumuz var, bu yüzden bir şişeyi paylaştık ve hiçbir şeyin tadı o kola kadar güzel olmamıştı.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkarken arkaya baktım. Yarım saatte bir kontrol ediyordum ve köpek kabının yanında bir şey gördüğümde şaşkınlıkla sarsıldım.

"Travis," diye tıslıyorum. "Köpek! Köpek!"

Travis masada oturmuş, temizliğe yardım edemediği için homurdanıyordu ama zıplayıp pencerenin yanında bana katıldı.

Köpek bir ite benziyor ama en azından kısmen Avustralya çoban köpeği. Korkunç derecede sıska ve uzun, keçeleşmiş tüyleri var. Koyduğum yiyecekleri anında mideye indiriyor.

"Kuru et nerede?" Sanki köpek evin içinde bizi duyabiliyormuş gibi fısıltıyla konuşarak soruyorum. "İçeri gelmesini sağlayabilir miyim diye bakmak istiyorum."

"Şimdiye kadar yarı vahşi olmuştur. Dost canlısı olmayabilir." "Bunu biliyorum ama denemek istiyorum."

Travis, yiyecek malzemelerimizin geri kalanıyla birlikte tezgâha bıraktığı kurutulmuş etinden bir parça uzatıyor. Aldım ve dışarı çıktım.

"Hey, dostum," diyorum en tatlı sesimle, arka kapının yanına çömeliyorum.

Köpek boş kabını yalıyordu ama ben gelince başını kaldırdı. Alçak bir hırıltıyla geri çekildi.

"yok, dostum. Biz gerçekten iyiyiz. Eğer istersen senin için daha fazla yemeğimiz var." Kurutulmuş etten küçük bir parça koparıyorum ve köpeğe atıyorum.

Hayvan onu şüpheyle koklar ve sonra yutar.

"Gördün mü? Nefis. Yaklaşırsan biraz daha var." Bir parça daha atıyorum, bu seferki benden o kadar uzakta değil.

Köpek yavaşça kalktı, gözleri bana odaklanmıştı. Sonra kurutulmuş ete saldırdı. Bir parça daha bıraktım, bu sefer benden sadece bir adım uzaktaydı.

Onu da almaya geliyor.

Şimdi bir parça alıyorum ve elimde uzatıyorum. "Bunu da mı istiyorsun? Biz gerçekten iyiyiz. Size iyi davranacağız."

Köpeğin yiyeceğin riske değer olduğuna karar vermesi bir dakika sürüyor ama sonunda yanıma gelip yiyeceği elimden alıyor.

Kirli başını okşuyorum ve uzun kuyruğu biraz sallanıyor. "Aferin oğlum. Sen çok iyi bir çocuksun. Bu kadar uzun süre hayatta kalmakla çok iyi yaptın."

Köpek kuyruğunu biraz daha istekli ve umutlu bir şekilde sallıyor ve bu beni neredeyse ağlatıyor.

Kuru etin kalanını ona veriyorum, sonra Travis'in elinde bir parça daha kuru etle yanıma geldiğini görmek arkama bakıyorum.

Köpek Travis'i görünce geri çekiliyor ve hırlıyor ama sonunda yemeği almak için geri geliyor. Travis'in onu sevmesine de izin veriyor.

"Zavallı dostum," diye mırıldanıyor Travis, köpeğin kulaklarını kaşıyarak. "Burada tek başına çok zor zamanlar geçirmiş olmalısın. Sahibin öldüğü için gerçekten üzgünüm."

"Sence içeri gelir mi?" Yavaşça soruyorum. "Onu biraz temizlemek ve üzerindeki kesiklerden bazılarının tedaviye ihtiyacı olup olmadığına bakmak istiyorum."

"Deneyebiliriz. İçeride köpek eşyaları gördüm, demek ki burada yaşayan adam onu bazen içeri sokuyormuş."

Sonraki bir saati köpekle çalışarak, onu içeri sokarak, bir kap yemek ve biraz su vererek, sonra da elimizden geldiğince onu temizleyerek geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde, köpek oturma odasındaki odun sobasının önündeki küçük halıya doğru yürüyor ve uyumak için üzerine kıvrılıyor.

Aptal gibi gülümsüyorum. "Burası onun yeri olmalı," diyorum. "Bak ne kadar mutlu."

"Zavallı adam." Travis duvara yaslanmış, gözleri köpeğin üzerinde. "En azından burada bizimle birkaç gün geçirecek."

"Evet." Travis'in üzerine ağırlık vermemek için bileğini nasıl kaldırdığını fark ediyorum. "Gidip tekrar uzansan ve bileğini dinlendirsen iyi olur. Ben biraz su ısıtıp duş alacağım, çünkü kendimi iğrenç hissediyorum."

Travis homurdanıyor ve hareket etmiyor, ben de banyodaki su ısıtıcısını açıp köpekle yaptığımız çalışmadan kalan malzemeleri toplarken onu öylece bırakıyorum.

Duştan sonra giymek için başka bir yumuşak düğmeli gömlek buldum çünkü kıyafetler hala dışarıdaki ipte kuruyor. Sonra banyonun kapısını kapatıyorum, soyunuyorum ve duşa giriyorum.

Sıcak su dün olduğu gibi bugün de iyi hissettiriyor. Ayağa kalkıp suyun yüzüme çarpmasına ve vücudumdan aşağı akmasına izin veriyorum. Saçlarımı daha önce örmüştüm, bu yüzden örgülerde bırakıp ıslanmalarına izin veriyorum. Saçımı tekrar yıkamaya gerek yok.

Tam sabunlanmaya başlamıştım ki soğuk bir hava akımı hissettim. Biri benimle birlikte duşa girdiğinde küçük bir ciyaklama sesi çıkarıyorum.

Travis. Tamamen çıplak ve şimdi kadar ıslak.

"Ne yapıyorsun sen?" Soruyorum, şaşkınlığımı kıkırdamaya dönüştürüyor.

"Duş alıyorum. Bütün sıcak suyu kullanacağımı düşündüm, bu yüzden paylaşsam iyi olur." Sesi sıcak ve alaycı, bu sese bayılıyorum. O böyle biri değil.

çok sık.

"Ve önce sormayı düşünmedin mi?"

"Paylaşmak istemiyor musun?" Sabunu elimden aldı. "Gerçekten iyi temizlenmene yardım edebilirim."

Ben edene kadar sabun için küçük bir itiş kakış yaşadık. "Buraya girdiğinde aklındaki şeyin temizlik olduğunu sanmıyorum."

"Neden dedin?" Sabunu göğsüme ve karnıma sürüyor.

Uzanıp iki elimle ereksiyonunu kavıyorum. "Bunun yüzünden." "Bu sadece çıplak olduğun için."

"Yani tekrar seks yapmak istemiyor musun?"

"Şey, hayır demezdim. Ama zorlamayacağım." Sesinde hâlâ bir gülümseme var ve elleri üzerimde geziniyor.

Nasıl hissettirdiklerini gerçekten seviyorum, ama acilden çok şefkatli hissediyorum. "Daha birkaç saat önce seks yaptık."

"Yani istemiyor musun?"

"Bilmiyorum. Beni temizlemeyi bitirsen iyi . Sonra seni temizleyebilirim. O zaman karar verebilirim."

Travis bu öneriye gayet uygun görünüyor. Vücudumu yavaşça , sonra ben de aynısını ona yapıyorum.

Dokunduğumda, okşadığımda, her hissettiğimde vücudunun gerginleşmesi çok hoşuma gidiyor. Yukarı bakıyorum ve mavi-gri gözlerinin ateşlendiğini görüyorum.

Ben iyi vakit geçiriyorum ama o kesinlikle benden daha fazla tahrik olmuş durumda. Ereksiyonuna her dokunduğumda tıslıyor.

Bu bana bir fikir verdi.

Daha önce hiç yapmadım ama denemek eğlenceli olabilir.

Ve Travis'i, bana her zaman hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum.

Duşun köşesindeki küçük koltuğa oturabilmek için kendimi yeniden düzenliyorum. Bu beni onun kasıklarının hizasına yaklaştırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kalın bir sesle, bana bakarak.

Onu daha yakına çekmek için uzandım ve sonra sert uzunluğunu ellerimin arasına aldım. "Bir şey denemek istedim."

"Bir şey denemek mi?"

"Evet. Bir şeyler dene."

Penisi ellerimin arasında seğiriyor. "Sen... yani..."

"Evet. Ben de bunu kastetmiştim. Ama bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden bu konuda iyi olamayacağım."

"şikayet ettiğimi duymayacaksın."

"Ben ciddiym. Ne gerçekten bilmiyorum. Yani eğer kötü bir iş yaparsam _."

"Kötü bir iş ıkarmayacaksın, Layne."

"Nereden biliyorsun? Tek söylediğim, eğer ben değilsem bana söylemen sorun değil.

doğru yapıyorsun. Duygularımı incitmez. Biraz pratik yaparsam daha iyi olacağıma eminim. Herhangi bir teknik ya da başka bir şey bilmiyorum."

Garip bir ses çıkarıyor. "Pratik yapmana gerek yok Layne. Bana yapacağın her şeyden hoşlanırım. Eğer bir erkek, ağzını ona dayamak isteyen bir kadına sahipse ve onun teknikleri hakkında sızlanıyorsa, o zaman onu hak etmiyor demektir.

Hepsi." İki eliyle başımı tutmak için aşağı uzanıyor. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Sana doğru gelen her şeyi."

"Ama ya seni incitirsem ya da başka bir şey yaparsam?" Sözlerinden etkilendim ama biraz da gerildim. Bunu nasıl yapacağım konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Gülümsüyor. Neredeyse şefkatli. "Beni incitirsen sana haber veririm, ama bunun olacağını sanmıyorum."

Sert bir şekilde başımı salladım. "Tamam. İşte "

Bir dakika boyunca parmaklarımla onu okşadım, kasları gevşediğinde heyecanlandım.

Kalçaları ve karnı geriliyor. Sonra eğilip dilimle ereksiyonunun ucuna dokunuyorum.

Boğuk bir ses çıkarıyor ve elleri başımın üzerinde sıkılaşıyor.

Bunun cesaret verici olduğunu düşündüm.

Ucunu ağzıma alıyorum ve bir lolipop gibi emiyorum.

Nefesi kesilirken kalçaları biraz sarsılıyor.

Ağzımdan çıkmasına izin verdim ve yukarı baktım.

"Siktir, Layne." Islak, kızarmış ve muhteşem. "Tekniğin birinci sınıf."

Buna gülüyorum ve içime geri dönüyorum.

Onu ağzıma alacak kadar cesur olana kadar bir süre yalıyor ve okşuyorum. Onu derin derin boğazlamayacağım. Öğürme refleksim kesinlikle tetiklenirdi. Ama ağzıma mümkün olduğunca çok alıyorum ve emiyorum, elimi ereksiyonunun tabanını sıkmak için kullanıyorum.

Doğal hissettiren bir ritim yakalayana kadar deniyorum ve yüzünü kontrol etmek için gözlerimi kaldırıyorum.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yemeğiymişim gibi bana bakıyor. Kalçaları benim ritmime göre çok hafif sallanmaya başladı ve elleri başımı sıkıca tutuyor. Her emişimde homurdanıyor.

Bunun işe yaradığını hissediyorum -hem onun hem de benim için- bu yüzden devam ediyorum, emerken yanaklarımı ve ritmimi giderek hızlandırıyorum.

Garip bir duygu. Yoğun. Samimi. Çok savunmasız bir şekilde seksi.

Ama bana verdiği tepkiye bayılıyorum. Gözlerindeki o muhtaç bakışı ve kalçalarını sabit tutamamasını seviyorum.

Boştaki elimle onun sıkın kıcını tutuyorum ve devam ediyorum.

Travis'in ritmini kaybettiğini hissetmem çok uzun sürmüyor. Homurtuları daha da artıyor ve parmakları kafatasıma saplanıyor.

"Siktir," diye hışırıyor, kalçaları aceleyle sarsılıyor, boğazımın arkasına çarpmakla tehdit ediyor. "Siktir, sevgilim. Ben-"

Boğuk bir çığlıkla kendini ağzımdan çekip çıkarıyor ve başımı kaldırıyor. Boşalırken elimle onu sıkmaya devam ediyorum. Birkaç saat önce boşaldığı için çok fazla meni yok ama olanlar da göğsümün hemen üstüne çarpıyor.

Travis ayağa kaldırıp kollarını boynuma doladığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Su hâlâ ılık ama gittikçe soğuyor. Çok yakında sıcak su bitmiş olacak.

Umurumda değil. Gerçekten iyi hissediyorum. Travis'in beni tutuşunu seviyorum. Beni bırakmasını istemiyorum.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyor ıslak saçlarıma karşı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Ben istedim."

"Teşekkür ederim."

"Bir değil." Geri çekildim ve ona gülümsedim.

Bir an için beni öpeceğinden emin oluyorum. Gözlerinde öyle bir bakış var ki, sanki bir öpücüğe dönüşecekmiş gibi.

Ama öyle değil.

O yapmaz.

O da gülümsüyor.

"Senin için bir şey yapmamı ister misin?"

"Hayır. Yine biraz kramp girdi ve çoğunlukla istiyorum."

"Kestirmeye hayır demezdim. Yıllardır kestirmemiştim."

"O zaman . Hadi biraz kestirelim." Suyu kapatmak için arkama uzandım.

"Köpeğin öğleden sonrası için doğru bir fikri var."

Köpeği örnek alıyoruz. Kuruluyoruz, yorganın altına ve uyuyoruz.

• • • •

Uyandığımda öğleden sonraydı.

Sıcak, rahat ve derin bir uykunun verdiği o ağır tatmin duygusuyla doluyum. Travis'in yanına sokulduğumu fark ettiğimde gözlerimi kırpttırıyorum.

Uyumaya gittiğimde dokunmuyorduk ama şimdi dokunuyoruz.

Her dokunuyor. Kolu beni sarıyor ve yanağım tenine yaslanıyor.

Kollarımdan biri karnının üzerinde.

Yüzünü görebilmek için hafifçe ayarlıyorum. O uyanık. Beni sessizce izliyor.

Ona halsiz bir gülümseme veriyorum. "mi yuvarlandım?" "Onun gibi bir şey."

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Benim için sorun değil." Beni hareket ettirmiyor. Bir koluyla beni sıkıca kendine doğru tutuyor.

Ona inanmamak için bir nedenim yok. Belki de bu şekilde sarılmamı .

Hareket etmemeye karar verdim. Burada olmak hoşuma gidiyor.

Daha birkaç saat önce duş ama şimdiden Travis gibi kokmaya başladı.

Daha yakına sokuluyorum.

Boşta kalan eliyle yüzümdeki birkaç tutam saç tırıyor. Geri kalanı hâlâ nemli, dağınık örgüler halinde.

"İyi bir " diyorum. "Evet."

"Uyudun mu?"

"Yaklaşık bir saat."

"Ve o zamandan beri burada uyanık mı yatıyorsun?"

"Tabii. Seni uyandırmak istemedim. Ve bütün gün bileğimi dinlendirmem için bana patronluk tasladın."

Kıs kıs gülüyorum ve yan tarafını sıkıyorum, tutacak yumuşak bir et arıyorum. Hiç yok. Adamın her yeri sert. "Bileğini dinlendirmen gerek."

"Ben de öyle yapıyordum."

"En son ne zaman kestirdin?"

"Hiçbir fikrim yok." Bir an başını kaldırıp bakıyor. Sonra ekliyor, "Sanırım Grace doğduktan hemen sonra. Gecenin bir yarısı ağlardı, zavallı şey. Pazar öğleden sonraları kestirirdim. Çok yorulmuştuk."

"Eminim öyledir." Paylaşmasına şaşırdım ama şok olmuş gibi görünmek istemiyorum. Bu konuyu büyütmek istemiyorum, yoksa yine kendini kapatabilir.

"Cheryl emzirmekte zorlanıyordu, bu yüzden zamanın yarısında biberon kullandık. Ben de üzerime düşeni yapmaya çalışırdım; geceleri kalkıp Grace'i beslerdim. Sonra garaja gidip bütün gün çalışıyordum ve eve gelip tekrar yapıyordum. Aylarca ayakta duramazdım."

"Ben buna inanıyorum. Büyükannem, Tanrı'nın bunu bilerek yaptığını söylerdi; yeni anne-babalar o kadar yorgun olurlardı ki, gerçekten artık bir çocuk sahibi olmalarının ne anlama geldiğini anlamaya çalışın."

Travis huffs. Bir an düşünür gibi oldu. Sonra eğlenerek . "Evet. Kulağa doğru geliyor."

Gerçekten bir soru sormak ama cesaret edebilir miyim bilmiyorum.

Yanına sokulup karnını hafifçe okşamaya devam ediyorum. Sonunda yumuşak ve rahat bir sesle, "Cheryl ile aranızda ne oldu?" diye sordum.

Yarım bir omuz silkme hareketi yapıyor. Yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Boşandık. Çarpışmadan hemen önce. Liseden hemen sonra, on sekiz yaşındayken evlendik. Bir süre mutluyduk. O iyi bir kadın. Sadece uygun değildik ve bunu çok geç olana kadar fark edemedik. Çok genç evlendik. Sonra ikimiz de büyüdük ve birbirimize uymadığımızı fark ettik. Her neyse, sürekli kavga ediyorduk. Bitirmeye hazırdık. Sonra Cheryl hamile kaldı. İkimizi de şaşırttı. Biz de devam etmeye karar verdik."

hızla atıyor ve neden olduğundan emin değilim. Heyecandan sanırım. Travis daha önce hiç açılmamışken bana böyle açıldığı için. "Ama yine de işe yaramadı mı?"

"Hayır. Zaten bozuk olan bir şeyi bebekler düzeltemez. Sonuçta ayrıldık. Asteroid çarpmadan hemen önce boşanma gerçekleşti. Ama sonra..." Tekrar omuz silkiyor, bir eli boş boş örgümü tutuyor. "Her şey farklıydı.

İşler kötüye gitmeye başlayınca Grace'le birlikte benim yanıma taşındılar. Artık evli olduğumuzdan değil ama Grace'in ona için ikimize de ihtiyacı vardı. Sonra Grace hastalandı ve daha da hastalanmaya devam etti."

Travis devam etmeyince usulca "Cheryl'e ne oldu?" diye soruyorum. "Gitti. Kasabanın geri kalanıyla birlikte."

Bu beni o kadar şaşırtıyor ki tepkimi koruyamıyorum. Yatakta dik oturuyorum ve kocaman gözlerle bakıyorum. "*Gitti* mi? Seni ve Grace'i terk mi etti?"

"Öyle söyleme." Travis'in sesi alçak ve sert.

"Öyle değildi. Ben artık onun kocası değilim. Sadece Grace'in babası. Ve Grace..." Boğazını temizledi ve yüzünü benden çevirdi. "Grace ölmüş sayılırdı."

"Ama o gitti."

"Kalacağımı bilmeseydi Grace'i bırakıp gideceğini sanmıyorum. Grace'in sadece birkaç haftası kaldığını biliyorduk ve Meadows'u terk etmek Cheryl'in hayatta kalmak için tek şansıydı. Benim Grace'e bakacağımı biliyordu. Sonunda. Ayrılmak ona çok acı verdi. Gerçek bir seçeneği yoktu. Onu suçlamıyorum. Senin de onu suçlamayı istemiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Hâlâ oturuyorum ve Travis dönüp bana tekrar bakana kadar yüzünü okşamak için uzanıyorum. "Tamam. Anlıyorum. İnsanları yargılamak adil değil. Bunu biliyorum. Böyle bir çaresizlik bize başka türlü asla yapmayacağımız şeyler yaptırır. Bazen kendimizi doğal olmayan şeyler yaparken buluruz."

"Evet." Travis'in sesi hâlâ boğuk, gözleri ağrıyor ve kırılgan. "O her zaman iyi bir kadındı. Onu hâlâ seviyorum. Sırf hayatta kalabilmek için kızını terk etmek zorunda kalması doğru değil. Kendi başıma başarma şansını olan bendim. Kalması gereken bendim."

Bir şekilde Travis'in hayatta kalma şansını olmasaydı bile kızını asla terk biliyorum.

İşte o böyle bir adam. "Umarım iyidir," diye ekliyor.

Onu hala sevdiğini söylemesinin beni ne kadar rahatsız ettiğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onu.

Onu tekrar bulduğunda aralarında farklı şeyler olabilir. Eğer onlar hala birbirlerini seviyorlarsa, bir kez daha denemek isteyebilirler. Onun için çok endişeleniyor. Ona tekrar ulaşmak istiyor.

Bu son derece doğal ve bunda hiçbir şey yok. "Umarım onu bulabilirsin," diyorum, sesim sadece titriyor

Biraz.

"Evet. Ve umarım değer verdiğiniz tüm insanları da bulabileceksiniz."

"Evet. Sürücü oraya varmadan önce."

Travis beni yakından izliyor. Gözlerini yüzümde hissedebiliyorum.
"Sanırım en azından bir gün daha burada kalsak iyi olacak. Bileğim hâlâ çok kötü."

"Biliyorum. Hareket halinde değilsen gitmenin bir anlamı yok.
Öldürülürüz."

"Ama umarım yakında yola çıkıp Fort Knox'a zamanında varabiliriz.
Mümkünse seni oraya götüreceğim."

Bunun dehşeti - kasabamızdan geriye kalanlar ve Knox Kalesi'nde toplanan tüm mülteciler için kesin bir kıyametin yaklaşmakta olduğu bilgisi - içimde bir ağırlık gibi oturuyor. Eğer herkesin düşündüğü kadar güçlendirilmişse, daha küçük saldırılara dayanabilirler. Ama bütün bir sürünün gücü?

Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum. Tek umutları kaçmak.

Travis bir şey söylememi bekliyormuş gibi hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Aramızda her ne oluyorsa daha önce hiç olmadığı kadar gibi geliyor ama ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Ve gerçek şu ki korkuyorum.

Travis'e bu kadar yaklaşımdan korkuyorum. Ona çok fazla ihtiyaç duymaktan korkuyorum.

-Duygusal olarak, sadece hayatta kalmak için değil.

Ya o da hayatımdaki diğer herkes gibi elimden alınırsa? Ya benim ona ihtiyaç duyduğum gibi o da bana ihtiyaç duymazsa?

Ya o benim gibi hissetmiyorsa?

Belki bunlar bir ilişkinin başlangıcındaki normal korkular ve sorulardır, ancak asteroid Avrupa'ya çarptığından beri hiçbir şey normal değil.

Ve aşk, dünyanın sonundaki en büyük risk olabilir. Travis'e titrek bir gülümseme veriyorum ve tekrar yanına uzanıyorum.

şey söylemiyorum.

Dört gün boyunca evde kalıyoruz.

Travis'in bileğine fazla ağırlık bindirebilmesinin üçüncü günü. Hâlâ topallıyor ama sonunda hareket edebiliyor. Bunun gitmemiz gerektiğinin işareti olduğunu varsayıyorum ama o bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

Ben de bilmiyorum.

Gerçek şu , hayatıma devam etmek istemiyorum.

Bu tuhaf küçük ev, günümüz dünyasında olabildiğince güvenli ve konforlu. Sürdürülebilir gücümüz var. Akan su. Güçlendirilmiş pencereler ve kapılar. Bol miktarda yiyecek ve malzeme. Biz ortasındayız hiçbir yerde ve yaşayan başka bir ruhun izini görmedim. İyi uyuyabiliyor, iyi beslenebiliyor ve her an saldırıya uğramaktan endişe etmiyoruz.

Burada kalmak istiyorum ama . Değer verdiğim herkesi feda etmeye hazır olmadığım sürece olmaz.

Ve ben değilim.

Travis'in Cheryl'i feda etmeyeceğinden eminim. Bu da demek oluyor ki olabildiğince çabuk gitmeliyiz.

Bir öğleden sonra bu evi inşa eden ve stoklayan adamın kemiklerini gömüyoruz. Mezarı başında küçük bir dua okudum. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Paranoyak bir kaçık ya da dünyanın en büyük pisliği olabilir, ama geride bıraktıkları bizim için bir lütuf oldu ve ben ondan geriye kalanlar için doğru olanı yapmak istiyorum.

Üçüncü gün Travis ormanda yaban hindilerinin sesini duyduğuna yemin eder ve av tüfeğini alıp hafif topallayarak onları aramaya gider.

Bitki örtüsünün çoğu birkaç yıl önce kül ve güneş engelinden dolayı öldü, ancak bir kısmı nihayet geri dönmeye başladı. Böcek sesleri duyduk. Kuşlar gördük.

Diğer hayvanların da yavaş yavaş geri dönmesi imkansız değil. Yabani hindi avlamak gibi bir isteğim yok, o yüzden evde kalıyorum.

Travis köpeği de yanında götürmeye çalışıyor ama köpek onun yerine benimle birlikte kanepeye tırmanıyor.

Bu köpeği tanıdıkça daha zeki olduğunu fark ediyorum.

Travis gideli iki saat ve ben hala

Yatağın altındaki bir kutuda bulduğum eski bir casus romanını okuyordum. Benim tarzım bir kitap değil ama hiç yoktan iyidir. Köpek de uzanmış, bacaklarımla kanepenin arkası arasına sıkışmış ve yüksek sesle horluyor.

Arada bir uzanıp köpeğin başını okşuyorum.

Güzel bir öğleden sonra. Temizim, karnım tok, rahatım ve okuyacak bir kitabım var. Ve Travis kapıyı arkasından kilitledi, yani güvendedim.

Kendime yarın gitmemiz gerektiğini söylüyorum. Döner dönmez Travis'e bundan bahsetmeliyim.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, Travis'in ön kapının kilidini açtığını duyuyorum. Yıpranmış kot pantolonu ve kolları yırtılmış eski gri tişörtüyle sıcak ve sert görünerek ana odaya adım atıyor.

Av tüfeğini yere bırakırken ona gülümsüyorum. "Hiç hindi bulamadın mı?"

"Yaptım," diyor, kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan birkaç küçük sallama köpeğin kulaklarının arkasını kaşımak için adım atıyor. "Ama sadece iki tane vardı. Bir erkek ve bir dişi. Burada bolca yiyeceğimiz olduğu için birini öldürmek istemedim."

"Bu mantıklı. Taze hindi iyi olurdu ama zavallı şeyleri öldürmediğinize sevindim."

Travis kendine yer açmak için beni kenara çekerken hâlâ gülümsüyorum. Kanepeye. Üçümüz de çok sıkıştık ve ben onun üstüne yatmak zorunda kaldım.

Benim için fark etmez.

Bir kolunu bana dolayarak beni yerimde tutuyor ve köpek kalkıp ayaklarımızın üstüne düşerek kendini yeniden düzenlemek zorunda kaldığında bize huysuz bir bakış atıyor.

"Kitabın nasıl?" Travis soruyor. "Eh.

Fena değil. Hiç yoktan iyidir."

"Benimle ava gelmeliydin." "Ben avcı değilim."

"Ben hiçbir şey öldürmedim. Ama bir tavşan gördüm."

"Öyle mi?" İfadesini kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Rahat ve memnun görünüyor ama aynı zamanda gözlerinde bir heyecan parıltısı var. Öğleden sonranın tadını çıkarmış olmalı.

"Evet. Bir tavşan, hindiler ve bir sürü başka kuş." "Ne tür?"

"Birkaç kardinal. Bir mavi alakarga. Üç bülbül. Ve birkaç karga."

"Vay canına. Bu kadar çok olduğuna inanamıyorum." Yanağımı göğsüne yaslıyorum. Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Hızlı ve istikrarlı. "Keşke ben de görebilseydim

Chickadees. Çok sevimli küçük şeyler. Eskiden büyükannemin kuş yemliğine gelirlerdi. Diğer kuşlar yemliğin üzerine tüner ve yemlerini yerlerdi, ancak bülbüller her zaman küçük bir parça yiyecek kapar ve onu yemek için bir dala uçarlardı. Ama diğer kuşlar bir kuş tarafından korkutulduğunda kedi ya da başka bir şey, bülbüller her zaman en cesur olanlardı. Yemliğe her zaman ilk onlar gelirdi."

Travis mırıldanırken gülümsüyor gibi görünüyor, "Benimle ava gelmeliydin. Kuşları görebilirdim."

"Kargaları ben de severim. Öyle tavırları var ki. Her zaman size doğru konuşuyor gibi görünürler."

"Muhtemelen öyledir. Kargalar belirli insanları teşhis edebilen az sayıdaki kuştan biridir."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Evet. Kargalar gerçekten akıllıdır. Ben çocukken, yan komşumuzun oğlu sokağımızda takılan birkaç kargaya bağırır ve bir şeyler fırlatırdı. Çok uzun sürmedi, kasabadaki tüm kargalar o çocuğu her gördüklerinde viyaklamaya başladılar. Benim sokağımdaki kargaların hepsine diğer kargalar onun hakkında. Hepsi o çocuktan nefret ediyordu."

Hikâyesinin zihnimde uyandırdığı resme kıkırdıyorum. "Bunu hak etmiş gibi görünüyor."

"Elbette. Hayvanlara kötü davrananlardan hiç hoşlanmam."

"Ben de öyle." Düz karnını dalgınca okşuyorum, sıkı etinin ve sıkı kaslarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Bugün çok açık hava kokuyorsun."

"Öyle mi?" Başımın üstünü okşuyor. "Hep Travis gibi koktuğumu sanırdım."

Birkaç gün önce Travis'in kokusuyla ilgili ona takılmıştım ve belli ki unutmamış. "*Koktuğunu* hiç söylemedim. Ve sen her zaman Travis gibi kokuyorsun. Ama farklı türde Travis kokuları vardır."

"Öyle mi? Ne tür?"

"Sıcak, terli Travis kokusu var. Bir de yeni duş almış Travis kokusu var. Bir de sekse hazır Travis kokusu var. Bir de açık hava Travis kokusu var; toprak, ağaç ve hava gibi kokan. İşte sen şu anda böyle kokuyorsun."

"Ah. Anladım." Saçıma bir şeyin dokunduğunu hissediyorum ve ne olduğunu görmek için başımı yukarı kaldırıyorum. Ama baktığımda Travis hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri kapalı ve ağzının kenarları yukarı kalkık.

"Bileğin nasıl?" diye sordum.

"İyi. Hâlâ biraz ağrıyor ama sardıktan hareket edebiliyorum."
Başımı tekrar göğsüne koydum, hâlâ boş boş yan tarafını okşuyordum.
Gitme vaktimizin söyleyecek mi diye bekliyorum ama söylemiyor.
Vücudu benimkinin altında gevşerken hiçbir şey söylemiyor. Birkaç dakika içinde uyuduğuna eminim. Köpek kesinlikle uyudu. Yine horluyor.
Uykuya dalmıyorum ama onlarla bu şekilde sarılıp sarmaş dolaş olmaktan keyif alıyorum. Çok yakında artık bunu yapamayacağız.

• • • •

TRAVIS SADECE YARIM SNOOZ YAPIYOR.

Altımda kaymaya başladığında . Akşam yemeği için denemek istediğim bir fikrim var ve birazdan buna başlamam gerekecek.

Travis de oturuyor, geriniyor ve bana tembel bir gülümseme veriyor.

Ayağa kalktığı anda bileğindeki sargıyı ayarlamak için eğiliyor. Belinden eğiliyor, böylece poposu tam önümde, yumuşak kot pantolon düzgün, sert kıvrımının üzerinde gergin bir şekilde geriliyor.

Bunu düşünmüyorum bile. Kıcı karşı konulmaz. Küçük bir şaplak atıyorum.

Travis homurdanıyor ve sarsılıyor, belli ki şaşırmış. Ayak bileğindeki kompresyon sargısını düzeltmek için hâlâ uzanırken omzunun üzerinden bana dar gözlerle bakıyor.

Yüzündeki ifadeye çaresizce kıkırdıyorum. "Özür dilerim.

Dayanamadım." Doğruldu, bana doğru yaklaştı. "Karşı koyamadın mı?"

"Doğru." Yüzümü asmamaya çalışıyorum ama umutsuzca başarısız oluyorum. "Çok cazip bir hedefti."

Gözlerinde bir kıvılcım çakıyor. Yarı vahşi yarı şakacı. Bana doğru uzandığında, ne yapmaya çalıştığını anlıyorum.

Benim ona vurduğum gibi o da bana vuracak. Doğal olarak, bunu yapmasını engellemeye çalışıyorum.

Kanepede aptalca bir güreş maçı yaptık.

ve beni çevirmeye çalışıyordu, böylece kıcıma .

Oldukça iyiyim. En azından ben öyle düşünüyorum.

Popomu kanepenin minderlerine sıkıca bastırırken çaresizce gülüyorum.

Sonunda Travis beni kucağına aldı ve omzunun üzerinden sarkıttı, böylece başım sırtından aşağı sarkıyor ve bacaklarım önünden sallanıyordu.

Kıçım artık kolayca erişilebilir durumda. Ben ciyaklarken, kıvranırken ve kıkırdarken eliyle bana birkaç hızlı vuruş yapıyor.

"Hile yapıyorsun!" arkasını avuçlayıp çekiştiriyorum. "Neden hile yapıyorsun?" Bu konuda benden daha iyi. ama sesindeki kahkaha dokusunu duyuyorum.

"Çünkü benden daha güçlü olman benim suçum değil." Kıçının ellerimin ulaşabileceği bir yerde olduğunu fark ettim ve birkaç kez vurdum. Kaldıraç iyi değil

bu açıda, yüzden tatmin edici bir ses çıkarmıyor.

Köpek ne yaptığımızı görmek için kaldırıyor ve hemen tekrar uzanıyor, böylece kanepenin çoğunu dolduruyor.

Travis oflayıp pufluyor ve yürümeye başlıyor. "Bunu sen istedin, kadın." "Bir şey istediğim yok. Beni nereye götürüyorsun?"

" "

Çok geçmeden beni yatak odasına götürdüğü anlaşılıyor. O zaman Yatağa ulaştığında beni omzundan kaldırıp şiltenin üzerine bırakıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Hızla üzerime geliyor, beni yerimde tutmak için bacaklarımı kendi bacaklarıyla birleştiriyor.

Beni gıdıklıyor - yanlarımı, koltuk altlarımı, dizlerimin altını, ayaklarımı - ve ben neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar ciyaklıyor ve gülüyorum. O da gülüyor. Yumuşak, alçak sesle ve sınır tanımadan. Sonra beni ters çeviriyor ve birkaç kez şaplak atıyor. Eliyle hafifçe vurdu.

Durduğunda hâlâ üzerimde duruyordu. Yüzüstü yatıyorum, başım bir tarafa dönük ve yanağım yorgana dayalı. Kalçalarımın arkasına oturuyor ve şimdi öne doğru eğilerek kollarının üzerinde beni tutuyor. Ağır nefesi enseme çarpıyor, örgülerimden kayan saçlarımı havalandırıyor.

Kalbim deli gibi atıyor ama heyecanımın tonu değişti.

Birden arkamdaki adamın ağırlığının, büyüklüğünün, sıcaklığının ve gücünün farkına varıyorum.

Pozisyonunu değiştiriyor ve kot pantolonundaki çıkıntının popomu ittiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"İster misin?" diye mırıldanıyor huysuzca.

"Evet." Sesim gülünç derecede nefessiz çıkıyor. Uyarılma bacaklarımın arasında neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaştı. "Evet, lütfen."

Taytımın kemerini tutacak kadar yukarı itiyor ve çoraplarımla külotumu da alarak bacaklarımdan sıyrıyor. Sonra tişörtümü çekiştirerek çıkarıyor ve beni önünde ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırırken tamamen çıplak kalıyorum.

Gömleğini ve kot pantolonunu çıkarırken omzumun üzerinden bakıyorum. Tekrar üzerime gelirken iç çamaşırını çıkarmıyor, enseme bir öpücük konduruyor.

boynumu ve sonra sırtımı öpüyor. Bir eliyle uzanıyor, böylece göğüslerimi okşayabiliyor ve ağzı, eli ve benim çaresiz pozisyonum arasında, kısa sürede ihtiyaçtan kıvranıyorum.

Kalçalarımı daha da kaldırıyor ve bir eliyle bacaklarımın arasını yoklayarak sırtımın küçük kısmını öpüyor. Hızla ısınmış ve ıslanmışım ve bir parmağını içime kaydırırken onayını homurdanıyor.

Elini çektiğinde iç çamaşırını indireceğini sanıyorum ama beni tekrar öpüyor, daha da aşağıdan. Kıçımın hemen üstünden. Ne olduğunu anlamadan alt bedenimi şilteden kaldırıyor, klitorisimden girişime kadar sert, özensiz bir çizgi yalayabilmesi için beni açıyor.

Beni tekrar aşağı indirmeden önce zevk ve şaşkınlık içinde ciyaklıyorum. "Hoşuna gitti, değil mi?" Sesinde sıcak bir gülümseme var.

İç çamaşırını çıkarırken omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kızarmış, seksi ve gergin. "Beni şaşırttın."

"Uh-huh. Hepsi ."

"Şey, belki biraz iyi hissettirdi. Ama bence biraz daha pratik yapmalısın. Tekrar denemek istersen, hiç itirazım yok."

Şimdi tamamen çıplak olan arkamda diz çökerken yumuşak bir eğlence homurtusu çıkarıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan alt bedenimi kaldırıyor ve beni tekrar yalıyor, bu sefer uzun bir miyavlama sesi çıkaracak kadar uzun süre ağzıma alıyor.

Beni tekrar yere yatırıyor ve kık yanaklarımı ayırıyor, böylece girişime doğru hizalanabiliyor. İçeri girmeden önce birkaç kez dürtüyor ve ereksiyonunun kalın maddesiyle içime girerken aptalca bir inilti çıkarıyorum.

"Sanırım sen de bundan hoşlanıyorsun," diyor hırıltılı hava girişleri arasında.

Artık alay etmeyi bile deneyemiyorum. Bedenim çok iyi, çok dolu, çok muhtaç hissediyor. Sıcak yanağımı yorgana bastırıyorum ve popomu onun leğen kemiğine dayıyorum. "Evet. Oh evet. Hoşuma gitti."

Geri çekilirken inliyor ve yavaşça bir hamle daha yapıyor.
Nefesim kesiliyor ve altımdaki örtülere tutunuyorum.
Tekrar itiyor. Ve tekrar. Yavaşça. Derin. İşkence edercesine iyi.
O kadar uzun sürüyor ve hislerimi o kadar artırıyor ki, çıkardığım yüksek, acı dolu sesleri bastırmaya çalışıyorum.

Sonunda daha fazla dayanamıyorum. Ona kısık sesle yalvarıyorum,
"Tanrım, Travis, lütfen. Lütfen. İhtiyacım var. Tanrım, ihtiyacım var..."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Hareket etmeyi bıraktı, içime gömüldü. Taşaklarının hassaslaşmış etime değdiğini hissedebiliyorum.

"Daha sert istiyorum. Daha hızlı. İhtiyacım
var. İhtiyacım var..." "Neye ihtiyacın var,
sevgilim?"

"İhtiyacım
var..."

"Söyle
bana."

"Zıplamaya ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum aceleyle, bu itiraftan neden daha fazla utanmadığımı merak ederek. "Beni sallamana ihtiyacım var. Sertçe. Gelmesine ihtiyacım var."

Bir oflama sesi çıkarıyor ve bunun uyarılma mı yoksa eğlence mi olduğunu bilmiyorum. Ama hemen hızını artırıyor, sert ve hızlı bir şekilde içime pompalıyor.

Hareketi tüm bedenimi sarsarken rahatlayarak haykırıyorum. "Evet! Daha fazla.

Lütfen daha fazla."

Bir koluyla kendini destekliyor ve her itişinde bir tokat sesiyle içime çarpına kadar beni arkadan sertçe sikiyor. O kadar gürültülüyüm ki başımı çevirip yorgana doğru çığlık atabiliyorum ve sonunda orgazm vücudumu sarıyor.

Bir hayvan gibi homurdanıyor ve iç kaslarım onun etrafında sıkıca sıkışırken boğuk bir ses çıkarıyor. O benimkine karşı itiyor Ben orgazm olurken kasılmalar oluyor, sonra o çekiliyor.

Boşalacağını düşünüyorum ama boşalmıyor. Beni hiç uyarmadan ters çeviriyor, kalçalarımı ayırıyor ve diz çöktüğü yere için kalçalarımından tutup çekiyor. Sonra popomu kaldırıyor ve tekrar içime giriyor.

İnliyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, tutunacak bir şey arıyorum ve yorgandan başka bir şey bulamıyorum. O tekrar içimde hareket ederken ellerimi kumaşa bastırıyorum.

Travis'in sıcak gözleri yapay ışıktaki gri görünüyor ve vücudumun her yerinde geziniyorlar. Nemli yüzümde. Çıplak göğüslerim onun hareketleriyle sallanıyor.

Karnım. Ayrılmış . Vücutlarımızın birleştiği yer, içime girip çıktığı .

Belli ki gördüğü her şeyi beğeniyor. Yüz ifadesi sahiplenici. Neredeyse ilkel.

"Yine sertleşmesini mi istiyorsun?" diye .

"Evet!" Başka bir orgazm oluşmaya başlarken başımı çaresizce savuruyorum. "Oh evet. Lütfen. Buna çok ihtiyacım var."

Hızını ve gücünü artırıyor, ta ki her hamlesinde bedenimi geriye doğru itene kadar. Kalçalarımdeki tutuşu amansız ve benim Göğüslerim, bacaklarım ve saç örgülerim momentumdan zıplıyor.

Beklediğimi bilmeden ve bu sefer sesimi bastırmanın bir yolu yok. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve durmaması için ona yalvarıyorum.

Zevk beni korkutacak kadar yoğun olana kadar beni becermeye devam ediyor. "Hepsi bu kadar," diye soluyorum sonunda. "Travis. Tüm yapabileceğim bu..."

Artık itiş gücü kalmayana kadar hemen yavaşlıyor. Kalçalarını hafifçe yuvarlıyor. "İyi misin?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Evet, evet. Evet. Başa çıkamayacağım kadar iyi." Gülümsüyorum ki gerçekten iyi olduğumu anlasın.

O da gülümsüyor, yüzünden ter damlıyor. "Gelmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Hemen çekilmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Sen hazır olana kadar olmaz."

Tekrar pompalamaya başlıyor ama eskisi kadar kuvvetli değil. Doruğa ulaşmaya çalışırken gözleri beni hiç bırakmıyor ve sonunda bakışları benimkileri tutuyor.

Homurtuları boğuk seslere dönüşüyor ve sonra yüz hatlarını buruşturarak içimden çıkıyor. Kendi doruğuna ulaşp karnıma boşalırken hâlâ gözlerimin içine bakıyor.

Nedense bakışlarımız benim kadar yoğun. Daha yoğun.

Uzun, alçak bir inilti verip üstüme yığıldığında boğazım ve gözlerim yanıyor.

Normalde bunu yapmaz. Genelde yatar. Ama bu sefer üzerime düşüyor ve ben de kollarımı ona doluyorum. Boşalması artık göbeğimizin arasına bulaşmış durumda ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor.

Boynumun kıvrımına doğru pantolonunu çekiyor. Vücudu sıcak ve ağır. Başını kaldırıp yüzüme bakana kadar birkaç dakika geçti. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Çok sert değildim, değil mi?"

"Hayır. Sadece doğru miktarda sert."

"Bana durmamı söylemiştin."

"Evet, ama bunun nedeni çok sert olman değildi. Çünkü daha fazla gelseydim, bayılıp ölebilirdim."

Kıkırdıyor, yüz hatları gevşiyor. "Sorun yok o zaman."

"Evet. İyiden de öte."

"Çok sert olursam bana söylersin, değil mi?"

Gözlerindeki tereddütlü soru karşısında kalbim sıkışıyor. "Evet. Sana söyledim Travis. Bunu sert bir şekilde isteyen bendim. Hatırladığım kadarıyla, bunun için yalvarıyordum."

"Evet. Sanırım öyle. Sadece emin olmak istedim. Sana doğru davrandığımdan emin olmak istiyorum."

İki elimle yüzünü okşamak için uzandım. "Travis, bana iyi davranıyorsun. Bana her zaman iyi davranıyorsun. Bana daha iyi davranan biriyle hiç tanışmadım."

"Güzel." Duraklıyor. Sonra mırıldanıyor, "Burada da aynı."

Yüzünü benimkine doğru eğdiğinde ona titrek bir gülümseme veriyorum. Beni öpebileceğini düşündüğümde kalbim her zamanki gibi yerinden fırlayacak gibi oluyor ama öpmüyor.

Onun yerine boğazıma sokuluyor ve nabız noktama yumuşak bir öpücük konduruyor.

Beklenmedik bir şekilde hassas hissettiriyor ve kollarımı ona sarılmak için doluyorum. Vücudu şimdi daha yumuşak. O kadar da sıcak değil.

"Bu kadar hareketle bileğini incitmedin, değil mi?" diye sorana kadar birkaç dakika daha sarmaş dolaş yattık.

"Hayır. Sorun yok." Derin bir nefes veriyor. Nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum.

Yutkunuyorum. Ellerim hafifçe sırtını okşuyordu ama hareketsizleştiler. "Evet."

"Sanırım yarın gitmeliyiz."

Doğru olanın bu olduğunu bilsem de midem bulanıyor. Yapmamız gereken bu. Belki de insan doğası, insanların kendi çıkarları için Ama tanıdığımız herkes tehlikeyken burada kalmak benim için tahammül edilemeyecek kadar bencilce. "Evet."

Başını kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Eninde sonunda gitmeliyiz. İnsanlarımızın bize ihtiyacı var."

Söylemiyor ama Cheryl'düşündüğünü biliyorum.

Onunla olan bağları her zaman benimle olan bağlarından daha güçlü olacak. İyi sebeplerden dolayı. Onu yıllardır tanıyor ve seviyor.

Travis benim yol arkadaşım ve geçici seks , ama başka bir şey bekleyecek kadar aptal değilim.

Genç olabilirim ama aptal değilim.

Bu dünyanın geldiği yer sadece size zarar verebilir. Ve sonunda sevdiğiniz insanları kaybedersiniz.

Tekrar gülümsemeye çalışıyorum. "Burada dinlenmek için zaman ayırmak güzeldi ama artık gitme vakti geldi."

Travis'in ifadesinde bir şeyler değişiyor. Adını koyamadığım bir şey. "Evet. Gitme zamanı."

• • • •

O GECE AKŞAM YEMEĞİ İÇİN kuru fasulye ve pilav yaptım. İçine koymak için konserve sosisleri dilimleyip ızgara yapıyorum. O sosislerden emin değildim çünkü

Teneke kutudaki etler ya tutuyor ya tutmuyor, ama fasulye ve pilavla birlikte oldukça lezzetli oluyorlar ve Travis yerken birkaç kez ne kadar beğendiğini söylüyor.

Köpek de seviyor. Birkaç parça sosis alıyor.

Temizlendikten sonra köpeği dışarı çıkarıyorum ve o arka basamakta otururken

ormana doğru koşar. Akşam hoş bir his. Hava çok yoğun ya da aşırı sıcak değil.

Ağaçların arasından gün batımını görebildiğim bir nokta var.

Travis elinde kalan bira şişesiyle yanıma geliyor ve hiç konuşmadan yanıma oturuyor. Kollarını kalçalarına dayayıp hafifçe öne eğilerek gökyüzünde batan güneşi izliyor.

Acaba o da benim gibi ağır ve dokunaklı mı hissediyor?

Burayı gerçekten sevdim ve yarın buradan ayrılmak zorundayız.

"Mor olacak," diyor Travis birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Başımı çeviriyorum ve gözlerinin gökyüzüne odaklandığını görüyorum.

O haklı. Çarpışmadan beri gün batımları garip. Gökyüzündeki pus onların görünümünü, rengini değiştiriyor. Bir süre hiç renk yoktu. Loş grilikten başka bir şey yoktu. Ancak son bir yıldır renkler geri geldi, eskisi kadar canlı değiller ve genellikle tek bir renk baskın.

Bu gece renk koyu bir menekşe.

Soluk mavimsi gökyüzünün mora dönüşmesini ve güneş küresinin hemen etrafında açık turuncu bir kenar oluşmasını izliyoruz. Çevredeki dağlar ve ağaçlar inişin en alçak kısmını engelliyor ama yine de gerçek bir gün batımı.

Çok hoş. Ve garip bir şekilde üzücü. Günün son ışığının mora dönüşmesini izlemek. Güneşin puslu parlaklığının ufka doğru batarken yavaş yavaş sönüşüne tanık olmak.

Bizi karanlıkta bırakarak.

Ama sadece son bir gösteriden sonra. Güneşin dünyaya son sözü. Kaybolurken bile kimliğinin, varlığının açık kanıtı.

Birkaç dakika sonra göğsümdeki ve boğazımdaki gerginlik acı verici bir hal alıyor. Uzandım ve Travis'in elini aramızdaki basamakta buldum.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve nazıkçe sıkıyor. Güneş ağaçların altında batana kadar el ele tutuşuyoruz.

Güneş yeniden doğduğunda her şey farklı olacak. Bu samimi mola sona erecek.

Tekrar hırpalanmış bir dünyaya girmek zorunda kalacağız.

Köpek ormandan döndüğünde hava kararmak üzereydi. Yanıma gelip Travis'e burnunu çektikten sonra bana doğru ilerliyor ve köpeğimin arasına girmeye çalışıyor.

Böylece burnunu yüzüme yaklaştırabilir.

Ona yer açıyorum, avuçlarımı yumuşak sırtında aşağı yukarı kaydırıyorum. Dün ona gerçek bir banyo yaptırabildik, yani artık temiz. Kesikleri iyileşiyor.

Hayvanın bana sokulmasına izin verdiğimde boğazımdaki sıkışma beni boğmakla tehdit ediyor. Sıcak bir vücudu var. Serin, ıslak bir burnu. Ve köpek nefesi.

Kendini bize bağladı. Artık bizi seviyor. Onun halkı olduğumuzu düşünüyor.

Yükselen duygularımı kontrol etmeye çalışırken boğazımdan küçük bir ses çıkıyor. "Çok üzgünüm Layne." Travis köpeğin boynunu kaşımak için uzandı.

Öyle söylemiyor ama köpeğin bizimle gelmemesi gerektiğini düşünüyor. Bana söyleyeceği tüm nedenleri biliyorum ve hepsi de iyi.

İnsanlar artık evcil hayvan beslemiyor. Bu dünyada yok. İnsanları beslemek için yiyecek kullanılmak zorunda.

Köpekler değil.

Ve köpek bizimle birlikte yolda defalarca tehlikeye atılacaktı.

Dört yıl önce böyle bir kararı asla ama şimdi anlıyorum.

Çaresizlik insanları değiştirir. Dünyadaki iyi şeylerin çoğunu alıp götürür.

Sertçe yutkundum ve konuşabilmek için tekrar yutkunmak zorunda kaldım. Kesin olarak bilmiyordum ama başka bir şey de ummamalıyım. "Biliyorum." Yüzümü köpeğin boynuna gömüyorum ve birkaç kez titriyorum ama doğrulduğumda sakınım.

Hiç gözyaşı yok.

Ellerimi bırakıp ayağa kalkarken boğuk bir sesle, "Bizim dönmemizi bekleyecek," diyorum.

Travis de ayağa kalkar. "Yapacağını biliyorum." dedi.

"Eğer onu terk etmek zorunda kalacaksak onunla hiç ilgilenmemeliydik." "Bunu ben de biliyorum."

Köpeği içeri bırakıp onu takip ederken boğazım yara gibi ağrıyor. Her zamanki gibi odun sobasının önündeki yerine kıvrılıyor - ateşin yanıp yanmaması onun için önemli değil gibi görünüyor.

Travis dışarı çıkmadan önce banyodaki su ısıtıcısını açtı, ben de son bir sıcak duş alıp saçlarımı yıkadım ve kremledim. Su ısıtıcısını doldurup banyodan çıkmadan önce tekrar açıyorum ki Travis de duş alabilsin.

Saçlarımı tarayıp örüyorum ve yatağın benim tarafımdaki -duvara yakın-yorganın altına girip Travis'in bana katılmasını bekliyorum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra yatağa geliyor.

Yorganın altına girer girmez ona doğru kayıyorum ve o da beni bacaklarımın arasına gelecek şekilde çeviriyor. Çenemi öpüyor. Boğazımdaki nabızı. Uyurken giydiğim büyük boy tişörtün düğmelerini yavaşça açıyor ve ortaya çıkardığı tenimi öpüyor.

Normalde seks yaparken birbirimizle konuşuruz ama ikimiz de bu gece bir şey söylemez. Hâlâ boğazımda bir yumru var, o yüzden konuşabilecek durumda olduğumdan emin değilim.

Buna ihtiyacımız varmış gibi hissetmiyorum.

O göğüslerimi emerken kollarımı gömleğimden çıkarıyorum ve parmaklarımı sırtında, kışından kürek kemiklerine kadar sürüklüyorum. Sonra parmaklarımı kalın, nemli saçlarına doluyorum, dişleriyle meme ucumu nazikçe çektiğinde nefesim kesiliyor.

Sonunda boynuma kadar öpüyor ve nabız noktamı emiyor. Şimdi zonkluyor. Duygular içimde fiziksel uyarılmadan daha güçlü, ama ikisi de beni dolduruyor, tüketiyor.

Kalçalarımın birini yukarı çekiyor, böylece bacağı kalçalarına dolanıyor. Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yok ve sertleşmiş. Şimdiden hazır.

Bu gece kendini ateşli ve acil hissetmiyor. Benim gibi sessiz ve muhtaç hissediyor.

Derin.

Dudaklarını çeneme kadar ve çenemin çizgisini takip ediyor. Onun fiskelerini

Dilini çenemdeki çukura sokuyor. Ağzımın hemen yanındaki deriye doğru nefes alıyor ve boynumu büküp ağzımı onunkine bastırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Saçını çekiştirirken usulca inliyorum.

Boğuk bir iniltiyle başını eğiyor ve boğazımı tekrar öpüyor.

Şimdi onun ağırlığına karşı sallanıyorum ve ellerim poposuna doğru ilerliyor, iç çamaşırının altından kayıyor, böylece sert, sıcak eti hissedebiliyorum.

Tenime karşı homurdanıyor. Boxer külotunu indirmek için yukarı kaldırıyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve elini kullanarak kendini konumlandırıyor.

Sonra doğru itiyor. Bacaklarımı sarıyorum, ayak bileklerimi yerinde tutmak için kancalıyorum.

Islak ve uysalım ama daha önceki coşkumuzdan dolayı biraz ağrım var. Boşalmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Sadece onu hissetmek, ona böyle sarılmak istiyorum.

Benimle olduğunu bil.

Kalçalarını sallıyor, ereksiyonunu içimde kaydırıyor. Çoğunlukla küçük itişler oluyor, asla çok uzağa çekmiyor. Bazen boynumu öpüyor.

Bazen karanlıkta bana bakıyor, tenime karşı nefes alıyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye soruyor birkaç dakika sonra.

Kalçalarımı onun ritmine göre hareket ettiriyorum. Bir elimle kalçasını, diğer elimle de pazusunu tutuyorum. "Hayır. Ben iyiyim. Aynen böyle."

"Gelebilir misin?"

"Bilmiyorum." Titrek bir nefes alıyorum, boğazım yine ağrıyor. "Ama bu hoşuma gidiyor. Sadece bunu yapmaya devam et."

"Tamam." Kalçalarını pompalıyor. Çenesini yanağıma sürtmek için öne eğiliyor. Kolları kaşındırıyor. Rahatlatıcı. "İyi misin?"

"Evet. Sadece bunu yapmaya devam et." Elim kalçasında hareket etti ve parmaklarım şimdi kışındaki kıvrımın dibini dürtüyor. Yeri tesadüfi. Samimi hissettiriyor. Doğal. Elimi hareket ettirmiyorum.

Uzun ve sanki ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Travis geldiği an güzel olan her şey bitecekmiş gibi.

Bu duygunun mantıksız olduğunu bilsem de, onu aciliyete itecek hiçbir şey yapmıyorum.

O sabırlı.

Bana her zaman ihtiyacım olanı
verdi. Şu anda da ihtiyacım olanı
veriyor.

Vücudum iyi hissediyor ama doğru ilerlemiyor.

Ancak sonunda Travis'in vücudundaki gerginliğin değişmeye başladığını hissediyorum. Daha da ateşleniyor. Ritmi o kadar da sabit değil.

Ben de ona ihtiyacı olanı vermeliyim.

Parmaklarımı kışına sokuyorum. Homurdanıyor ve kalçalarını sarsıyor.
"Oh, siktir, sevgilim."

"Şimdi geliyorsun." Onu bacaklarımla ve iç kaslarımla sıkarak tekrar homurdanmasını sağlıyorum. "Gelmeni istiyorum."

"Emin misin?"

"Evet. Ben hazırım. Gelmeni istiyorum."

Kalçaları pompalandıkça ağır nefes alışları yüksek sesli huff'lara dönüşüyor. Bir dakika sonra, "Layne. Siktir. Layne."

Vücudu, çatlayacağını düşündüğüm ana kadar geriliyor. İçime doğru sertçe itiyor. Son anda nefesi kesiliyor ve kalçalarını kaldırarak içimden çıkıyor.

Kalçamdan güçlü bir şekilde boşalıyor.

Zar zor zamanında çıktı. Genelde daha erken yapar.

Daha sonra onu üstüme çektim. Vücudu gevşerken onu sıkıca tutuyorum.

Boğazımdaki ağrı devam etse de benimki de rahatlıyor.

Bizi temizlemek için kalkıyor ve sonunda tuvalete gidecek enerjiyi buluyorum.

Köpeği kontrol ettim. Oturma odasındaki küçük halının üzerine yan yatmış, yüksek sesle horluyor.

Sonra yatağa geri dönüp Travis'in üzerinden atlayarak yanıma geldim.

Beni kendine doğru çekiyor ve kollarının arasında uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda hala oradaydım.

• • • • •

SESSİZİZ - sabahları giyindiğimiz, kahvaltı ettiğimiz ve cipi topladığımız gibi. Yiyeceklerin çoğunu

ve kargo bölümüne sığdırabildiğimiz kadar erzak ve tüm şişelerimizi kuyudan su ile dolduruyoruz.

Köpek yemeğini yiyor, işini yapmak için dışarı çıkıyor ve sonra biz toplanırken bizi takip ediyor.

ve kuyruğu ara sıra sanki heyecanlanmayı umuyormuş ama buna izin verildiğinden emin değilmiş gibi tereddütlü bir şekilde sallanıyor.

Ona bakmaya bile zor dayanıyorum.

Toparlandığımızda ve Travis yanımıza almamız gereken başka bir şey olmadığından emin olmak için evi son bir kez gözden geçirdiğinde, köpeğe hızlı ve sert bir şekilde sarılıyorum, yüzümü bir dakikalığına tüylerine gömüyorum ve sonra gitmesine izin veriyorum. Arabanın yolcu koltuğuna tırmanıyorum.

Ağlamayacağım.

Bir köpek. Ona isim bile vermedik. Onu bırakmak zorunda kalacağımızı biliyorduk.

Koltuğumda oturuyorum ve Travis'in bir an önce dönmesi için dua ediyorum ki ben ağlamaya başlamadan önce buradan çıkabilelim.

Travis hâlâ evde ve köpek de aracın yanında oturmuş, beklentiyle bana bakıyor.

Ben hareket etmeyince köpek yanıma gelip ön patilerini Yolcu tarafının zemininde. Sanırım sevmek için kendini yukarı kaldırıyor, ben de uzanıp başını, kulaklarını okşuyorum.

Birkaç kez salladı ve benimle birlikte cipe atladı.

Ayaklarımın üzerine tırmanırken boğuk bir inilti çıkarıyorum. Ayaklarımın yanında bir yığın katlanmış havlu ve battaniye var, çünkü onları sığdırabileceğimiz tek yer orasıydı ve köpek tam onların üzerine düşüyor.

Mutlu bir şekilde bana bakıyor, kendinden çok memnun görünüyor. Sert bir şekilde oturuyorum, neredeyse duygudan titriyorum.

Köpeği dışarı itemem.

Yapamam.

Gerçekten bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Travis'in kot pantolonu ve o boş evde bulduğumuz siyah tişörtüyle dışarı çıkması dakika daha sürüyor. Kapının kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ediyor - ileride malzeme almak için geri dönmemiz gerekirse diye anahtarı yanımıza almaya karar vermiştik - ve sonra cipe yöneliyor.

"Köpek olmalı," diyor yaklaşırken. "Onu bulamıyorum. İyi geceler demek istedim-" Sürücü tarafına geçerken sözünü keser ve

köpeği havluların üstünde görür.

Kıpırdamadan durur, köpeğin sallanan diline ve zar zor sallanan kuyruğuna bakar.

Sessizliği o kadar uzun sürüyor ki koltuğumda kayıyorum. "Onu buraya ben koymadım. Kendi başına kalktı."

Travis derin bir nefes alıyor, gözleri köpekten yüzüme kayıyor.

Kılımı bile kıpırdatmıyorum. Sol gözümün altında bir damla yaş hissediyorum ve düşmeden önce parmak uçlarımla fırçalayarak uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

Travis'in ağzı buruşur. "*Lanet* olsun. Hepsine lanet olsun. Tam orada oturmak zorunda kalacak. Onun için başka yer yok. Gidip biraz köpek maması getireyim."

Birkaç damla gözyaşı daha akarken hıçkırık sesleri çıkarıyorum. Travis eve girip bir torba köpek mamasıyla geri dönerken köpeği sevdim.

"Getirebildiklerimizin hepsi bu kadar, yani köpeğin de tayınla beslenmesi gerekecek." O

Çantayı havlu yığınının yanına sıkıştırmak için eğilir. "Ve fazla ayak boşluğun olmayacak."

"Umurumda değil." Köpek mamasını koklarken ve kendinden daha emin bir şekilde sallanırken köpeğin kulaklarını kaşıyorum. Köpek maması poşetinin kesinlikle bizimle geleceği anlamına geldiğini biliyor gibi görünüyor.

Travis köpeğe başını sallıyor ama uzanıp onu sevmeye çalışıyor. "*Lanet* olsun, köpek. Hem senin hem de onun."

"O ve ben ne?" Bu muğlak ifade ilgimi çekince sordum.

Köpeğe yaptığı gibi bana da başını sallıyor. "Sen ve o de. Beni mahvedecek."

Bir damla gözyaşını daha siliyorum. "Seni mahvetmek istemiyoruz."

"İstemediğini biliyorum. Sadece daha da kötüleştiriyor." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi kelimeleri mırıldanıyor. Eğimli toprak yola bakıyor.

Tam olarak ne demek istediğinden emin değilim ama kötü bir şey gibi görünmüyor.

Ses tonu ve ifadesi çok sevecen.

Bunu kabul edeceğim.

• • • •

GÜN UZUN VE RAHATSIZ.

Yolcu tarafında ben ve köpek varken gerçekten çok sıkışık oluyor. Şikayet edecek değilim elbette ama bütün gün yolda olmanın nasıl bir his olduğunu unuttum. Her zaman tehlikeye karşı tetikte olmak. için

sürekli benzin aramak. Yollar çok büyük bir risk olduğu için eski dağ patikalarında gümbür gümbür .

Günün ortasında eski bir köy yolu bulduk. Dar ama asfalt ve doğru yöne gidiyor, bu yüzden bir deneyelim dedik. Neredeyse bir saat boyunca iyi bir ilerleme kaydettik, ama sonra yol küçük bir kasabaya saptı.

Muhafızlarla konuşmak için yaklaştığımızda yeterince nazik davranıyorlar ama geçmemize izin vermiyorlar.

Bu yüzden ormanda bir rota bulmak için bir saat daha harcadık. Hava karardığında, gece için kamp yapmamız gerekiyor.

Travis sessiz, içine . Küçük bir ateş çorba ısıtırken sohbet etmiyor.

Yola çıktığımızda böyle olacağını biliyordum.

Travis evde rahattı. Şimdi değil. Artık benimle alay etmeyecek, bana sarılmayacak ya da beni bırakmayacak. Benimle seks bile yapmayacak. Böyle açıktayken olmaz.

Evi özledim. Duşumuzu özledim. Yatağımızı özledim.

Köpek yeterince mutlu görünüyor, küçük porsiyon mamasını yiyor, biraz su içiyor ve sonra bir süre ormanda kendi başına dolaşıyor, sonra geri gelip biraz toprak eşeliyor ve oturduğumuz yerin yanında sıkı bir top gibi kıvrılıyor.

Dişlerimi fırçalıyorum, ağzımı bir yudum suyla çalkalıyorum ve tişörtümü, ayakkabılarımı ve kemerimi çıkarıyorum. Travis sırtını bir ağaca dayamış oturuyor, tüfeği de yanında.

Her zaman önce benim uyumama izin verir, ben de uyku tulumunu onun yanına serer, bir havluyu yastık olarak katlar ve uzanırım.

Zemin sert ve pütürlü. Travis'le seks yapmayı özledim.

Ona yakın hissetmeyi özlüyorum. gergin, sessiz bir varlık.

Rahatlamaya çalışarak birkaç kez dönüyorum.

"İyi misin?" Travis birkaç dakika sonra sorar.

"Evet." Sırt üstü yatıyorum ve ona bakıyorum. "Sadece dört gün sonra bu kadar şımaracağımı düşünmemiştim."

Travis yumuşak bir çekti. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Zemin çok rahat değil."

"Hayır."

Sönmekte olan ateş ışığında gözlerimle buluşuyor. "Buraya gel, sevgilim."

Hem duygusallık hem de sevecenlik beni şaşırttı. Bana sadece seks yaparken "sevgilim" der, genellikle de boşalmadan hemen önce. Ama dediğini yapıyorum, kalkıyorum ve uyku tulumunu ona yaklaştırıyorum. Başım kucağında olacak şekilde beni düzenliyor. Bir eliyle saçlarımı hafifçe okşuyor.

"Bu iyi mi?" Rahatsız olacağından ya da sorun olduğunda kolayca ayağa fırlayamayacağı için benim onun üstünde olmamdan endişelenerek soruyorum.

" yok." Sesi yorgun, hafif gergin geliyor. Tam olarak benim hissettiğim gibi.

Köpek başını kaldırdı ve yeni pozisyonumuzu gördü. Ayağa kalkıyor ve yanıma kıvrılmak için geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, Travis'i ve köpeği bana karşı hissediyorum. Bu yatak değil. Küçük evimiz değil.

Ama eskisinden daha iyi.

Hayat iyi olmayacak - artık değil, o evde dört gün boyunca olduğu gibi değil. Ama o gerçek değildi. Bu gerçek.

Ve dünyanın sonunda, gelene katlanmayı öğrenirsiniz. Daha iyisi için hayal kurmazsın.

Travis'in ara sıra saçlarımı, boynumu, yüzümü okşadığını fark ederek uykuya dalıyorum.

En azından artık benden o kadar uzakta hissetmiyor.

Ertesi gün de bir öncekine çok benziyor.

Nihayet dağlardan çıkıyoruz ve ormanlar yavaş yavaş seyrelip tepelik otlak alanlara dönüşüyor. Bu durum bazı açılardan seyahat etmeyi kolaylaştırıyor ama aynı zamanda bizi çok daha açıkta bırakıyor.

Bu bölgedeki insanlar Virginia'da olduğu gibi burayı terk etmediler. ya da Batı Virginia Kentucky'nin tüm o yıkıcı depremler tarafından bombardımana tutulan bölgelerinde.

Buradaki insanlar doğal afetler açısından oldukça iyi durumda olmalı, ancak bu, etrafta çok daha fazla olduğu anlamına geliyor. Çoğu Kasabalar işgal edilmiş ve korunuyor, ancak kırsal kesimde hala çiftliklerde ve küçük topluluklarda yaşayan gruplar da var.

Arabayla geçerken birkaç kez ateş edildi. Sadece uyarı atışları, ama yine de... Bu beni tedirgin ediyor. Yolculuğumuzun büyük bölümünde radarın altında kalmayı başardık, ancak burada artık gözden uzak kalamayız.

Herhangi bir kasaba veya topluluktan uzak bir rota planlamak için birkaç kez duruyoruz, ancak bu olması gerekenden daha zor. Saint'e gittiğimi hatırlıyorum.

Louis'e gittiğimde ve Doğu Yakası'ndan uzaklaştığımızda, otoyollardaki diğer arabalar dışında herhangi bir yaşam belirtisi görmeden kilometrelerce yol gidiyormuşuz gibi hissederdim.

Ama şimdi Kentucky'nin ortası kalabalık geliyor.

Çok kalabalık.

Travis gergin. Köpek ayaklarımın dibinde, yerde sıkışık bir şekilde rahat görünmüyor. Ve birden fazla kez bunu neden yaptığımızı merak ettim.

Bu yolculuk sonsuza dek sürecektir ve büyük ihtimalle araba bizden önce Fort Knox'a varmış olacak. Oraya ilk biz varsak bile, neden Bize inanırlar mı? Ve eğer onları gitmeye ikna edebilirsek, o zaman herkes nereye gidecek?

Geride bıraktığımız küçük evi özlemle düşünüyorum ama aklımdan .

O ev bile muhtemelen sonsuza kadar güvende kalamazdı.

Şimdi öğleden sonra ve bacaklarımızı uzatmak ve tuvaleti kullanmak için durduk. Bir sopa buldum ve köpeğin yakalaması için atıyordum ki uzaktan bir ses duydum.

Garip bir ses. Donuk, yumuşak bir kükreme gibi.

Teknoloji çöktüğünden beri dünya kadar sessiz ki ilk başta farkına bile varmıyorum.

Travis cipe yaslanmış, bugün onuncu kez harita sayfalarını inceliyor. Ama sesle başını kaldırıyor, vücudu kıpırdamıyor.

"O da ne?" Ona doğru ilerleyerek soruyorum.

"Motorlar." Kaşlarını çatmış, hâlâ dinliyor. "Bir sürü." Bir sarsıntıyla doğruldu ve harita sayfalarını indirdi. "Köpeği yakala. Geri dön. Acele et. *Acele edin.*"

Sesindeki aciliyet kriz moduna geçip köpeği çağırıyorum ve onu aceleyle araca geri götürüp arkasından atlıyorum. Travis çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, Jeep'i eskiden büyük bir çiftlik olan arazide izlediğimiz patıkaya doğru çekiyordu.

"Herhalde bu tarlalardan geçip gelmeyecekler, mi?" "Bilmiyorum. Ama yaklaşıyorlar."

"Sürü olduğunu , değil mi?" Kelimesi bile beni o kadar korkutuyor ki sesim titriyor.

"Umarım değildir."

Pek cesaret verici bir cevap değil.

"Otoyollarda kaldıklarını sanıyordum."

"Ben de." Etrafımızı tarıyor ve bir ağaç kümesini işaret ediyor. "İşte orası. Orada biraz korunabiliriz."

Bizi otlakların üzerinden her zamanki hızımızdan çok daha hızlı geçiriyor. Nefesimi tutuyorum, karnıma sarılıyorum ve yakınlarda bir araba olmaması için dua ediyorum.

Bir sürünün istilasına uğrayan başıboş gezginlerin kabus hikayelerini herkes duymuştur.

Karşı koyan adamlar çabucak öldürülür. Onlar şanslı olanlar. Kadınlar ve çocuklar -direnmeye çalışmayanlar bile- tecavüze uğruyor. Tekrar tekrar. Bazıları haftalarca, aylarca alıkonuluyor, onları sahiplenen kişiye hizmet etmeye zorlanıyor.

Bunun bana olmasına izin

vermeyeceğim. Önce kendimi

öldüreceğim.

Bu sonuçla ilgili hiçbir tereddütüm yok. Bu şekilde alınmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Eğer beni yakalarlarsa, Travis çoktan ölmüş olacak. Kaybedeceği bir savaş olsa bile beni korumak için savaşacak. Bundan eminim.

Travis öldürülürse zaten elimde bir şey kalmaz.

Ağaçların örtüsüne ulaşana kadar bu kasvetli yansımalar tarafından hırpalanıyorum.

Orman ya da ona yakın bir şey değil. Sadece yaklaşık on iki kişilik küçük bir grup.

çam ağaçları. Ama aralarında cipin sığabileceği kadar yer var ve artık açıkta olmadığımızı anladığımda nefesimi bırakıyorum.

Biri yaklaşırsa bizi görecekləri kesin ama kimsenin saklandığımız yere çok yaklaşacağını sanmıyorum.

Eğer normal bir grup insan varsa, bir tür yola ihtiyaçları olacaktır.

Travis sanki aklımı okumuş gibi dirseğiyle kolumu dürtüyor ve ağaçların arasından, geldiğimiz yerin aksi yönündeki bir tepeyi işaret ediyor. "Bak," diye mırıldandı. "Bu eski bir ilçe yolu. Yolda olmalılar. o."

Başımı sallayıp bir şeyler söylemeye başlıyorum ama motor sesleri giderek yükseliyor. Sesin geldiği yöne bakıyorum ve bir kamyonetin yaklaştığını görüyorum.

duruyorum, dışarı atlamasın diye elimi köpeğin üzerine .

İlkini birkaç pikap daha takip ederken izlemeye devam ediyoruz. Sonra birkaç büyük SUV. Bir Jeep. Bir okul otobüsü. Çok hızlı sürmüyorlar. Aslında, sadece ilerliyorlar.

"Otobüs mü?" Fısıldıyorum.

"Bu araba sürülmez." Travis planlı bir düzende ikişer ikişer ilerleyen araçlara bakarken gözlerini kısıyor. "Bu bir karavan. Bahse girerim hareket halindeki bir kasabadır."

Bir dakika sonra araçların arkasında yürüyen kalabalık bir grup gördüğümde haklı olduğunu anlıyorum. Çevrede silahlı korumalar var. Çocuklar ve yaşlılar muhtemelen otobüste. Yürüyenleri takip eden başka bir otobüs daha var. Ve sonra daha fazla pikap ve SUV. Benzin alabildikleri kadar

Yolculuk boyunca. Bu kadarını almış olacaklar. Erzakla dolu olacaklar. Yiyecek. Silahlar.

Meadows toplanıp gittiğinde de aynı tür bir karavanla gittiler.

"Eminim Fort Knox'a gidiyorlardır," diyorum. "Bu rotada başka nereye gidebilirler ki?"

"Evet. Muhtemelen öyle."

Kalabalık grubun yolda yavaşça ilerleyişini izliyorum. "Çok komik," diyorum bir dakika sonra. "Ben çocukken, ne olduğunu hiç düşünmemiştim bile

bir kasabanın parçası olmak anlamına geliyordu. Sadece yaşadığınız bir yerdi. Tanıdığınız insanlar. Yemeğinizi aldığınız ve arabanızı tamir ettiğiniz yerdi. Ama şimdi..."

"Evet." Cümlemi tamamlamamış olsam da Travis ne demek istediğini anlamış gibi görünüyor.

Darbeden bu yana, küçük topluluklar daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde bir araya geldiler. Buna mecburlar. Hayatta kalmanın tek yolu bu. Bu Umursamayan insanlar kendi başlarının çaresine bakmak için ayrılıyor ya da milis gruplarına katılıyor ya da sürülerle takılıyor. Ama kalan herkesin birbirine ihtiyacı var.

Meadows, asteroid çarpmasından sonra benim için daha önce olduğundan çok daha fazla anlam ifade etti. Geçen yıl biri bana nereli olduğumu sorsaydı Meadows . Virginia değil. Birleşik Devletler değil.

Sadece Meadows.

Yaygın medya ile birbirine bağlanan ve birbirinin yerine geçebilen banliyölerle dolup taşan bir ulusun içinde yaşarken, daha önce hiç böyle hissetmemişken, artık halkınız sizin en yakın topluluğunuz.

"Onlara nereye gittiklerini sorabiliriz." Travis gözlerimin içine baktı. "Fort Knox'a gidiyorlarsa, bize izin verebilirler. Böyle büyük bir grupta tek başına olduğundan daha güvende olursun."

Çok mantıklı olmasına rağmen önerisi beni şaşırttı.

"Bilmiyorum," diyorum yavaşça. "Bence sadece ikimiz iyi gidiyoruz, ama en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan benim için sorun olmaz. Sence ne yapmalıyız?"

"Gerçekten bilmiyorum." Ayık bir ifadeyle kervanı tekrar tarıyor.

Bekliyorum. En iyi hareket tarzının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. ol. Aslında bir grup yabancıyla bir araya gelmekten pek heyecan duymuyorum. Travis'i tanıyor ve güveniyorum. Yoldaki insanların hiçbirini tanımıyorum ve güvenmiyorum.

Ama ben güvende olmak istiyorum ve Travis'in de güvende olmasını istiyorum. Eğer büyük bir grupta daha güvende olacaksak, o zaman öyle yapmalıyız.

Travis sonunda, "Sanırım sormaktan zarar gelmez," dedi. "Tamam. Denemeye değer."

Cipi ağaçların arasından çıkarır ve tepeden aşağı yola doğru inmeye başlar.

Bir şut havada patladığında çok yakın bile değiliz.

Bu bir uyarı atışıydı ve Travis hemen fren yaparak durdu. "Pek dostça değil," diyorum.

Travis kolunu aracın yanından dışarı çıkarır ve barışçıl niyetini göstermek için el sallar.

Başka bir atışta şaşkınlıkla sıçradım. Bu bir uyarı atışı değildi. Üstümüze isabet etti, köşeden bir parça koptu.

"Siktir," diye Travis. Elini enseme koyarak başımı kucağıma doğru itiyor ve diğer eliyle direksiyonu çevirip hızlı bir U dönüşü yaparken başımı orada tutuyor. O dönerken bile bize bir el daha ateş ediyorlar.

İlk silah sesinde hırlamaya ve titremeye başlayan köpeğe tutunarak yere çömeliyorum. Travis tepeye doğru hızlanırken elini boynumda tutuyor.

"Pislikler," diye mırıldandığını duydum. "Bir uyarı atışı daha yapsaydık biterdi." "Korkmuşlar."

"Biliyorum. Kalkıp bize ateş etmeleri gerektiği anlamına gelmiyor. Seni vurabilirlerdi." Artık tepeye tırmanmıştı ve sonunda elini çekerek tekrar oturmama izin verdi.

"Ya da köpeğe vurmuş olabilirler."

Homurdanıyor. "Doğru. Köpeğe vurabilirdim." Şimdi neredeyse gülümsüyor.

Kalbim hâlâ hızla çarpmasına rağmen gülümsüyorum. "Bence sadece ikimiz olsak daha iyi."

"Evet. görünüyor. Şimdiye kadar iyi iş çıkardık."

"İyiden daha iyisini yaptık." Koluna dokunmak için uzandım. "İyi iş çıkardık."

Bana sıcak bir bakış fırlattı. "Evet. Gerçekten iyi iş çıkardık."

• • • •

O GECE TEKRAR KAMP YAPIYORUZ -başka seçeneğimiz yok- ve yoldaki üçüncü günümüze kaskatı, ağırlı ve hüsrana uğramış hissederek başlıyorum.

Hayal kırıklığının bir kısmının seks yapmak istemem olduğunun farkındayım. Ve üç gündür seks yapmıyoruz.

Sadece orgazm olmak istediğimden değil. Onlar çok güzel ama da yaşayabilirim. Seks yaparken Travis'e yakın özlüyorum. Bana o yumuşak, ateşli şekilde bakmasını özlüyorum - bana özel olduğumu, onun olduğumu hissettiren şekilde.

Hâlâ umabileceğim kadar iyi bir yol arkadaşı ama aynı şey değil.

Kendimizi ortak gibi hissediyoruz. Bu hiç değişmedi.

Ama artık bir çift gibi hissetmiyoruz.

Ve kendime yalan söylemenin bir anlamı yok. Onunla bir çift olmak istiyorum. Onunla *her şey* olmak istiyorum.

Bunun bekleyecek kadar aptal değilim. Sonsuza dek mutlu olanlar artık dünyada yok. Fort Knox'a varamadan ikimizden birinin ya da ikimizin birden ölme ihtimali hâlâ yüksek.

Ve bunu yapsak bile.

Travis benimle birlikte çünkü onun kucağına düştüm. Seçme şansı olsaydı *beni* asla seçmezdi.

Sabah ilerledikçe bu gerçek üzerime kapanıyor, yolculuğumuz eskisi kadar yavaş ve sinir bozucu. İyi bir ruh halinde değilim. Homurdanmamaya çalışıyorum ama kendimi pek neşeli ya da arkadaş canlısı hissetmiyorum.

Travis bunu biliyor gibi görünüyor. Rotamız hakkında başarısız bir konuşma girişiminden sonra sessizliğini koruyor, ara sıra bana küçük bakışlar atıyor.

Bir noktada bana çok fazla sorgulayıcı bakışlar atıyor ve ben de ona hırlıyorum. "Bakmayı kes. Ben iyiyim. Sadece kötü bir ruh halindeyim."

Göz kırpıyor. "Bir şey mi yaptım?"

"Hayır! Tabii ki . Sırf bu yüzden kötü bir ruh halinde olmama izin yok mu?" "Tabii ki var. Ama normalde değilsin. Eminim buna bir şey sebep olmamıştır.

Bu mu?"

Nedense yumuşak sesi beni etkiliyor. Duygularım yükselirken titriyorum. boğazımı, gözlerimi.

Kaşlarının endişeyle birbirine yaklaştığını görüyorum ve hemen kendimi toparlıyorum. "Sadece... her şey," demeyi başarıyorum.

Ağzı gevşiyor. "Tamam. Anladım."

"iyi olacağım. Ya da belki yarın."

"Tamam." Başını sallıyor ve tekrar sürmeye başlıyor. "Ama yarın kendini daha iyi hissetmezsen, bu konuşmayı tekrar yapacağız."

Başımı sallıyorum, ama aslında beni biraz daha iyi hissettirdi.

Beni tanıyor.

Beni önemsiyor.

Üzgün olduğumu ve bu konuda bir şeyler yapmak istediğimi hemen anladı.

Güzelmiş.

Hayatında birinin olması.

Benim için daha fazlası olmak zorunda değil

• • • •

Öğle yemeği için durduğumuzda, kendimi daha kendim gibi hissediyorum. Travis belli ki bunu fark ediyor ve bundan memnun oluyor. Öğle yemeğinde ton balığı ve raf ömrü yirmi beş yıl olan krakerlerden yiyoruz ve ben de köpeğe atmak için başka bir sopa buluyorum.

Hepimiz bundan zevk alıyoruz.

yoldan çıkıyorduk, ancak bir

Küçük bir yol var ve birkaç mil sonra karşımıza çıkacak ve bize daha iyi bir siper sağlayacak ormanlık alana ulaşana kadar bu yolu takip etmeyi planlıyoruz.

Takip ettiğimiz süre bu yolda hiç kimse yoktu ve öğle yemeği için durmak üzere çimlere çekildik.

Hiçbir şey dağların üzerindeki orman kadar güvenli , ama buradaki her şey kadar iyi.

Gülüyorum ve köpeği kovalıyorum, sopayı bırakmamaya karar verdiği için ağzından almaya çalışıyorum.

Travis bir şişe suyu bitiriyor ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle köpekle oynamamı izliyordu, ama aniden "Layne!" diye bağırdı.

Hemen doğruldum ve ona baktım.

"Motorlar," diyor. "Hızlı hareket ediyor. Haydi. *Acele edin.*"

Köpeğin boynundan tutup onu araca doğru itiyorum. O akıllı ve ne istediğimi çok iyi biliyor. Sopasını bırakıyor ve cipe doğru koşuyor, yanımda bana ayak uyduruyor ve hemen arkamdan atlıyor.

Şimdi araçların yaklaştığını duyuyorum. Karavandan farklı bir ses. Ve hızlı hareket ediyorlar.

Çok hızlı.

Travis cipi tekrar yola çıkaramadan peşimize düştüler. Zaten fark etmezdi çünkü bizi kolayca geçebilirlerdi.

Bu araç bize iyi hizmet etti, ancak en yüksek hızda bile çok hızlı gitmiyor.

Onlardan beş tane var. Büyük, gürültülü motosikletlerde.

Tehlikeli olduklarını hemen anladım. İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamayı uzun zaman önce bıraktım, ama bu gruptaki saldırganlığı anlamak mümkün değil. Yolda ilerliyor olmalılar ama bizi görür görmez hızla üzerimize geliyorlar ve motosikletleriyle etrafımızı sarıyorlar.

Hepsi büyük, korkutucu ve iğrenç. Hepsinin silahı var.

Travis tüfeğini omzuna dayamış ve nişan almış durumda, ben de tabancamı çekip nişan alıyorum - bana en yakın olan adama.

"Sırtını bana dön," diye mırıldanıyor Travis kısık sesle. "Herhangi bir nedenle dışarı çıkma."

Sessizce başımı sallıyorum, gözlerim hedeflediğim adamdan hiç ayrılmıyor. Onlardan beş tane var.

Sadece ikimiz varız. Ve bir köpek.

Köpek tehditkâr bir şekilde hırlıyor, dişlerini gösteriyor ve sanki tehdidin ana kaynağını bulmaya çalışıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Burada sana göre bir şey yok," diyor Travis, sesi yüksek ve otoriter. "Yoluna devam etsen iyi olur."

"Elime istediğim şey görüyorum." Konuşan adam grubun en yaşlısı. Kırışmış saçları ve sakalı, boynunu kaplayan bir dövmesi ve çirkin bir sırtışı var.

Yaşadığım panik gözlem gücümü artırmış olmalı çünkü adamın dövmesinde bir şey görüyorum.

Stilize edilmiş bir kurt-aynen mesajdaki çizim gibi. Kurt.

Bu adamlar Fort Knox'a giden sürünün bir parçası olmalı. Belki de çok geç kaldık.

"Onu elde edemeyeceksin," diyor Travis. Dövmeyi fark edip etmediğini bilmiyorum.

"Bundan emin misin, evlat? Okulu bitirmedim ama beşe kadar sayabilirim. Beşimiz. Siz ikiniz. Seni ve köpeği bıraksak nasıl olur? Sadece kızı ve eşyalarını bize bırak."

"Asla ." Travis'in sesinin hiç bu kadar sert çıktığını duymamıştım. "Ben de beşe kadar sayabilirim. Ve işte saydığım şey. En az ikinizi öldürebilirim Sen bana ulaşmadan önce. Silahını iyi kullanıyor. En azından birinizi vuracaktır. Geriye sadece iki kişi kalıyor. Ve köpek birinizin boğazında olacak bir atış önce. geriye sadece bir kişi kalacak. Ölen dördünüz için pek de iyi bir anlaşma sayılmaz."

"Ve hiçbiriniz bana dokunamadan kendimi öldüreceğim," diyorum, Travis kadar sert görünmeye çalışarak.

Çok korkuyorum.

Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum, o çiftlik evinde adamlar bana saldırdığında bile. Bütün vücudum buz kesti. Silah tutan elim hafifçe titriyor. Köpeğin boynunun arkasındaki tüyleri sıkıca kavriyorum.

Diğer elimle de etrafımızı saran adamlardan birine hamle yapmamasını sağlıyorum.

Artık sürekli hırlıyor.

"O da alacak," diyor Travis. "Yani hiçbiriniz onu asla alamayacaksınız. de öldünüz. Hem de ihtiyacınız olmayan bir araç, birkaç havlu birkaç şişe su dışında hiçbir şey için. Buna gerçekten değer mi?"

Cipimizde bundan daha fazla erzak var ama adamlar bunu bilmiyor ve biz de onlara söyleyecek değiliz.

Bir dakika boyunca motosikletleriyle etrafımızda dönmeye devam ettiler ama sonra liderleri şöyle dedi: "Bir daha buralarda yüzünüzü göstermeyin. Bir dahaki sefere canlı çıkamayacaksınız." Sonra eliyle bir işaret yaptı ve hepsi bir kaç kötü yorumla ata binmek.

Gittikleri için o kadar rahatlamışım ki ne dediklerini fark etmiyorum bile.

Travis gibi kalçalarımın üzerine çömelmişim ama onlar gözden kaybolduğunda koltuğa geri çöküyorum.

Travis daha yavaş oturur, tüfeği hâlâ omzundadır.

Sesimin işe yaramasını sağlamaya çalışıyorum.

"Yapmalı mıyız-" "Henüz değil."

Travis hâlâ gergin ve tetikte olduğu için bekliyorum. Birkaç dakika sonra, etrafımızdaki otlakların sessizliğinden başka bir şey duymadığımızda, silahını bırakıp motoru çalıştırıyor. "Bu yoldan çıkıyoruz."

"Evet. Lütfen."

Kontrolsüzce titriyorum. değil. Vücudum hâlâ buz gibi. Birkaç dakika önce öleceğimden kesinlikle emindim.

Travis'in o adamları nasıl ikna ettiğinden emin değilim. Belki de göründükleri kadar vahşi değillerdi. Ya da belki kavga edecek havada değillerdi.

Her iki şekilde de, ölmeliydim. İkimiz de . Ve köpek de.

Ayaklarımın dibindeki köpeği okşamaya devam ediyorum. Tüyleri hâlâ ensesinde dimdik duruyor, kara gözleri temkinli bir şekilde etrafı süzüyor.

Travis neredeyse bir saat boyunca tepelerin ve geniş tarlaların üzerinden geçip sonunda gideceğimiz ormana kadar hiçbir şey söylemiyor.

Eski bir toprak patika bulana kadar çevreyi kontrol ediyoruz. Çoğunlukla büyümüş ama Travis yine de ilerliyor. Derinlere indikçe daha netleşiyor.

Artık etrafımız ağaçlardan başka bir şeyle çevrili değil. Tam tepemizde olmadıkça kimse bizi göremez.

Travis'in sonunda yanımda rahatladığını hissediyorum.

Küçük bir derenin yanında bir açıklık buluyor - şişelerimizi dolduracak ve yüzümüze su sıçratacak kadar - ve Jeep'i park ediyor.

Derin nefesler alıp rahatlamaya çalışarak yere tökezliyorum.

Köpek küçük bir havlama sesi çıkarıyor ve ağaçların arasına dalıyor. Şimdi mutlu. Güvende hissediyor.

Ne hissettiğimi bilmiyorum.

Travis tam gelene kadar olduğum yerde duruyorum. "Hey. İyi misin?"

Başımı salladım. Hâlâ biraz titriyorum.

Boğazından sert bir ses çıkarıyor ve beni kollarına çekiyor. "Sorun yok, sevgilim. Biz iyiyiz."

Yüzümü gömleğine gömüyorum. Üç uzun günün ve çok fazla çabanın ardından şu anda gerçekten güçlü kokuyor. Ama memnunum. O Travis. Canlı, sağlam ve diri.

O iyi.

Onu bana karşı hissedebiliyorum, beni çevreliyor. Onu içime çekebiliyorum.

Hâlâ iyi olduğumuzu, güvende olduğumuzu, bana sahip mırıldanıyor ve bu beni daha da iyi hissettiriyor.

Kollarımı gevşetip ona bakana kadar uzun bir süre geçti. "Korkmuştum."

Gözleri çok derin. Daha önce hissettiklerinden dolayı hâlâ öfkeli ama aynı zamanda başka bir şey. Şefkatli bir şey. "Biliyorum." Yutkunuyor. "Ben de biliyorum."

"Dövmesini gördün mü?"

"Evet. Diğer adamlardan birinde de aynısından vardı. Umarım sürünün önünden giden gözcülerdir. Bu çok geç kalmadığımız anlamına gelir."

"Umarım öyledir. İnanılmazdın."

"Sen de öyleydin. Köpek bile oldukça etkileyiciydi."

"O da inanılmazdı." Parmaklarımı gömleğinin içine soktum. "Seni kaybedeceğimi sandım."

Başını aşağı eğiyor ve yanağını yanağıma sürtüyor. Kılları kaşındırıyor. "Her şeyimi kaybedeceğimi sandım."

Sözlerindeki bir şey -sesinin törpülenmesi- içimde inkar edilemeyecek, görmezden gelinemeyecek bir ihtiyacı tetikliyor.

Korkumun aciliyeti farklı bir aciliyete dönüşüyor. Ellerimi göğsünden aşağıya, sonra da sırtına doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı kot pantolonunun kemerinin altına sokuyorum. Omzuna bir öpücük konduracak kadar öne doğru sallanıyorum. Sonra bir tane de boynunun dibine.

Nabızı zonkluyor. Dudaklarımda hissediyorum. Kalbi çok hızlı atıyor. Benimki gibi.

"Layne." Kendini çok hareketsiz tutuyor.

Nabız noktasını tekrar öpüyorum. "Travis, lütfen." Boğuk bir ses çıkarıyor ve beni sertçe kavırıyor.

Sanki içinde bir şey kopmuş gibi. Onu geride tutan her neyse şimdi kırıldı.

Kısık, gırtlaktan gelen bir sesle, sırtım büyük bir ağaca dayanana kadar beni itiyor. Sonra beni popomdan tutup kaldırıyor ve başını aşağı eğip boynumu sertçe emene kadar birkaç saniye boyunca yüzüme ateşli bir şekilde bakıyor.

Bacaklarımı ve kollarımı ona dolamış, dengemi kaybetmiş ve ihtiyacımın şiddetinden bunalmış durumdayım. Bu pozisyonda yapabildiğim kadar ona sürtünüyorum, gömleğini, ensesini, dağınık saçlarının arasından kafa derisini pençeliyorum.

şey o kadar hızlı oluyor ki zar zor algılayabiliyorum. Boynuma uzanıyor ve bir göğsümü atletimden çıkarıp meme ucunu ağzına alıyor. Ben yüksek sesle inleyene kadar alay ediyor ve ısırıyor.

"Travis, lütfen," diye soluyorum, karnını arasına sıkıştırıyorum. "Bekleyemem. Buna şimdi ihtiyacım var. Şimdi!"

Beni tekrar yere indiriyor ve ben benimkini sonuna kadar çekerken o kotunun düğmesi ve fermuarıyla uğraşıyor. Sonra beni tekrar yukarı kaldırıyor, bunu yaparken kendini içime yerleştiriyor.

Hiç rahat değil. Hem de hiç. İslağım ama her zamanki kadar değil ve hatırladığımdan daha büyük hissediyorum. Ağacın kabukları tişörtümün üzerinden sırtımı tırmalıyor ve altındaki çıplak tenim çiziliyor. Zar zor tutunuyormuşum gibi hissediyorum. Vücudumun kontrolü tamamen onda.

Ama buna

ihtiyacım

var.

Ona

ihtiyacım

var.

Kalçaları sert ve hızlı bir şekilde pompalayarak beni ağaca yaslayıp sikiyor. Zar zor . Bu pozisyonda yapamaz. Ama hayatı buna bağılıymış gibi itiyor ve ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta.

Gözleri, kalbimdeki sıkışma kadar çaresizce muhtaç.

Beni alırken homurdanıyor. Yüksek sesle. İlkel.

Ben de homurdanıyorum. Sadece sözsüz, çaresiz sesler. Kendi sesimi zar zor tanıyabiliyorum.

Duygular gözlerim bulanıklaşana, boğazım kapanana kadar yoğunlaşıyor. Boşalmayı beklemiyordum ama boşaldım. Sert bir aceleyle, salınım boyunca titreyerek.

Kalçalarını döndürürken boğazından garip bir ses çıkarıyor. İçimdeki Kasları onun etrafında kenetlendi ve yüzü tepki olarak buruştu.

Gelmek üzere. Birden boşalmak üzere fark ettim. Kontrolünü tamamen kaybetti.

Bir yanım bunu istemiyor.

Aniden kalçalarını geri çekip, tekrar itmeden önce ereksiyonunun içimden kaymasına izin verdiğinde acı çekiyor gibi görünüyor ve ses çıkarıyor, şaftı

Şimdi bedenlerimiz arasında sıkışıp kaldık.

Bacaklarımla sertçe sıkıyorum ve boğuk bir feryatla boşalırken bana karşı sallanıyor.

Beni uzun süre ağaca yasladı, boynuma doğru nefes nefese kaldı. Onu bırakamıyorum.

İstemiyorum.

Sonunda bir adım geri atıyor ve ayaklarını yavaşça yere indiriyor. Dizlerimin bağı çözüldü. Destek için ona yapışıyorum, o da kollarını bana doluyor.

"İyi misin?"

"Evet, evet. Evet. Sen?"

"Ben de iyiyim." İç geçiriyor ve kollarını gevşetiyor, gözleri vücudumda aşağı yukarı "Seni incittim mi?"

"Hayır." Artık kendi başıma ayakta durabiliyorum, bu yüzden kotuma uzandım ve

yerde külot. Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Bunu gerçekten ayakta yapabileceğini bilmiyordum."

Yüzü gevşemiş. Kızarmış ve terlemiş, çenesinin bir tarafına biraz kir bulaşmış. "Elbette yapabiliriz. Sadece biraz zorluyor." Sırtının alt kısmını ovarken yüzünü buruşturuyor.

"Bana mı söylüyorsun?" Kot pantolonumun fermuarını çekerken arkama bakıyorum. "Bu ağaç kabuğu cildime acı veriyor."

"Kahretsin. Bunu düşünmeliydin. Kendimi ." Beni sırtıma bakıyor, atletimi tenimden çekip çıkarıyor ki altını görebilsin.

"Kanıyor muyum?"

"Hayır. Ama çizg görünüyor. Bunun için üzgünüm."

"Şikayet etmiyorum." Aşağıya bakıyorum ve üstümün ön tarafının onun spermleriyle kaplandığını görüyorum. "Çantamdan bana başka bir gömlek getirerek bunu telafi edebilirsin."

Öyle yapıyor ve gömleklerimi değiştirip derede ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Sakin bir akşam yemeği yiyoruz, köpeği besliyoruz ve gece için hazırlanıyoruz.

Uyku tulumunu açtım ama girmedim. Öylece durup bir ağaca yaslanmış, bacaklarını uzatmış ve silahını yanına almış olan Travis'e bakıyorum.

Bir dakika boyunca gözlerimin içine baktı. Sonra elini uzattı. "Buraya gel."

Hemen yanına gidiyorum, oturuyorum ve o bana sarılırken ben de ona yaslanıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, dağınık saçlarımı okşayarak. "Evet."

"O korkudan sonra ihtiyacın olan şeyin acılı ağaç seksi olduğundan emin değilim." "İhtiyacım olan *buydu*." Yanağımı onun kirli gömleğine sürttüm. "Bu tam da ihtiyacım olan şey."

"Neden kontrolümü kaybettiğimden emin değilim." Sesinde bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini duyabiliyorum - olmak istediği kadar güçlü olmadığını.

"Çünkü sen . Ve insanlar bazen kendilerini kaybederler. Memnundum. Bunu ben istedim."

"Yaptın mı?"

"Evet."

Bana tekrar sokuluyor. Saçlarıma neredeyse bir öpücük konduruyor. "Tamam." Onun sıcak bedeninde rahatlıyorum.

Bugün neredeyse öldürülüydük ama gün yine de başladığından daha iyi bitiyor.

• • • •

Ertesi gün öğle yemeği vakti, Fort Knox'a son yaklaşmamızdayız.

İnanılır gibi değil ama neredeyse geldik.

Doğrudan ön girişe , bir saatten kısa bir sürede ulaşırdık, ancak bu o kadar kolay değil.

Travis, buraya giden ana yolların Çaresiz insanlardan faydalanmak isteyen kötü gruplar. Bu konuda haklı olduğuna eminim. Bu yüzden tehlikeyle karşılaşmadan oraya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız.

Öğle yemeğimizi yerken ikimiz de haritayı inceliyoruz.

Travis haritadaki yerleri göstererek, "Ana kapılar burada ve burada," diyor. "Ama hangi kapıyı kullanacağımızı bilmemize imkân yok. Üssün tamamını mı yoksa bir kısmını mı tuttuklarını ya da insanları nereden içeri aldıklarını bilmiyoruz."

"Kahretsin, burası çok büyük."

"Evet."

"İhtiyacımız olan şey, onu bir yere ulaşmak. Bakmak için gidebileceğimiz daha yüksek bir yer var mı?"

Travis kaşlarını çatarak haritaya bakıyor. "Belki. Tamamını göremeyiz ama belki bir kısmını görebilir ve kapılardan birine bakabiliriz." Parmağını bir tarafta gezdiriyor. "daha yüksek bir yer olmalı. Buradan geçebiliriz -yol yok ama geçilebilir olmalı- ve yaklaşık buraya varabiliriz. Belki orayı daha iyi görebiliriz."

"Bana uyar. Körü körüne ilerlemektense neyle dair bir fikrim olmasını tercih ederim."

"Hadi yapalım o zaman."

Yollardan ve yakınlardaki işgal altındaki kasabalardan kaçınarak etrafta dolaşmak tüm öğleden sonra sürüyor. Doğru bölgeye geldiğimizde gün batmış oluyor.

O zamana kadar, en yüksek tepenin zirvesine çıkıp baksak bile çok uzağı görmek için çok karanlık, bu yüzden bunun yerine yolumuzun dışında bir kulübe bulana kadar arıyoruz.

Boş bir oda. Sadece küçük bir yatak ve gömme dolap olan bir oda. Hepsi bu kadar. Kapının önünde hareket ettirilebilecek bir mobilya parçası yok, ancak desteklemek için büyük bir tahta var. Pencere kırık değil ama korumasızlar.

Açık havada kamp yapmaktan daha iyi ama vardiyalı uyumak zorundayız.

Önce ben yatıyorum, yarın ne dair midem karmakarışık. Köpek yatağın yanında yere kıvrılıyor. Bir saat kadar uyudum.

birkaç saat sonra Travis'in adımı söylemesiyle uyandım.

Alçak ve acil bir sesle ısırarak söylüyor.

Yatakta dik oturuyorum, kriz içgüdülerim tetikleniyor.

"Farlar." Pencerede duruyor, silahını hazır tutuyor.

"Buraya mı geliyorsun?"

"Evet. Şimdi park ediyorum."

"Lanet olsun." Yataktan tökezleyerek kalktım, tabancamı aldım ve ikinci pencereye doğru ilerledim.

Travis, "Kenarda dur," diyor. "Bunun kim olduğunu bilmiyorum. Pencereden ateş edebilir."

Dediğini yapıyorum, kendimi hedef getirmeden olabildiğince dışarı bakıyorum. Farlardan başka bir şey göremiyorum. Köpek de uyandı ve şimdi ayaklarımın dibinde, usulca hırlıyor.

Karanlığı yaran bir silah sesi duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Bir erkek sesi, "Orada her kimsen, o kulübe sana ait değil" diye bağıyor.

Sesin sert otoritesine rağmen, kelimeler beni gerçekten rahatlatıyor. Sesi, sırf başkalarını incitmek isteyen birine benzemiyor.

Travis geri arar, "Boştu. Çalındığını bilmiyorduk. Bela aramıyoruz."

"O zaman siktir git oradan!"

"Dışarıda bizi kimin beklediğini öğrenene kadar olmaz."

Meçhul adamın alçak sesle konuştuğunu duyuyorum. Sanki kendi kendine küfrediyor gibiydi. Sonra sesleniyor, "Önce içeride kimin olduğunu söyle."

Travis hemen cevap vermiyor.

Neden tereddüt ettiğini biliyorum. Sadece iki kişi olduklarını kabul etmek yabancılara avantaj sağlayabilir. Ama konuşan adamın bizi yakalamaya çalışmadığından kesinlikle eminim. Bana Travis'i hatırlatıyor. Kendini koruyor. Yanındaki insanları.

Elinden geleni yapıyor.

Sesinde duyabiliyorum.

Birileri konuyu zorlamazsa bu açmaz sonsuza dek sürecek.

Ben de içgüdülerimi dinleyip : "Sadece ben ve o. İkimiz.

Bela aramıyoruz. Ama güvenli olduğundan emin olana kadar dışarı çıkmayacağız."

Dışarıdan bir duraklama geliyor. Sonra, "Layne? Sen misin?"

Ses yeni. Kadın sesi. Tanıdık.

Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Neredeyse her gün konuştuğunu duyardım. "Bayan Jenson?"

"Evet! Aman Tanrım, Layne, sen olduğuna inanamıyorum. Yanında kim var?"

Travis bana döndü ve kaşlarını çatarak sorgulamaya başladı.

"Bu Bayan Jenson! Dokuzuncu sınıftaki İngilizce öğretmenim. Meadows'tan ayrılan grupla birlikteydi." Pencereden seslendim. "Meadows'tan başka kimse var mı?"

"Hayır! Sadece dördümüz varız. Lütfen bizi içeri alır mısınız?"

Dışarıdaki insanlar hakkında daha fazla şüphem kalmadığı için kapıya doğru koşuyorum. Önce Travis'e bir bakış atıyorum ve o da isteksizce başını sallıyor.

Kapıyı açıp karanlığa adım atıyorum.

Bayan Jenson, bana şiiri sevmeyi öğreten öğretmen, koşup sarıldı Ben.

Ben onun öğrencisiyken iki yıldır öğretmenlik yapıyordu.

Şu anda sadece yirmili yaşlarının sonunda. Orta boylu, kıvrıcık kumral saçlı ve parlak bir gülümsemesi var. Farların ışığında onu gülümserken görebiliyorum.

arkasında bir adam var. Konuşan kişi o olmalı. Geniş omuzlu, kafası tıraşlı, iri yarı siyah bir adam ve askeri kıyafetler giyiyor. Silahı hala omzunda duruyor.

Travis de köpekle dışarı çıktığında öyle yapıyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Şunu keser misiniz? Burada kimse zarar vermek istemiyor. Silahlarınızı indirebilirsiniz."

"başka kim var?" Travis diğer adama bakarak sorar.

"Sadece ben," diyor adam. Bayan Jenson'a başıyla selam veriyor. "Anna orada. Ve pikapta iki kadın daha var. Yere yattığınızda dışarı çıkacaklar. silahı."

"Travis? Lütfen?"

Gözlerime bakıyor ve sonunda tüfeğini indiriyor.

Diğer adam da öyle. Kabine giriyor, belli ki boş olduğundan emin. Sonra koluyla işaret ediyor.

İki kadın daha kamyonetten iniyor.

"Ben Mack," diyor adam. Sesi pek dostça gelmiyor ama sesi daha önce olduğu kadar düşmanca çıkmıyor. "Sanırım Anna'yı tanıyorsun. Arkadakiler Maisey ve Jenna."

"Travis." Yanıma yaklaşıyor ve koruyucu bir hareketle elini sırtıma koyuyor. "Bu Layne. Ve bu da köpek."

"Travis Farrell?" Anna ona dönerek sorar. "Seni zor tanıdım." "Uzun zaman oldu."

"Artık içeri girebilir miyiz?" diye sordum. "Karanlıkta dışarıda olmaktan hoşlanmıyorum.

Belki bu gece için kulübeyi paylaşabiliriz."

Bu herkes için kabul edilebilir bir plan gibi görünüyor ve hepimiz küçük bir odaya .

Maisey ve Jenna kardeş gibi görünüyorlar. Otuzlu yaşlarındalar ve pek konuşmuyorlar. Yatakta birbirlerine sokulmuşlar.

Mack yakışıklı bir adam ve ilk başta görüldüğü kadar korkutucu değil. Koyu renk, zeki gözleri ve kendini savunmadığı zamanlarda alçak, hoş bir sesi var.

"Bu kulübeyi bir mola yeri olarak kullanıyoruz," diye açıklıyor geri kalanımız yere oturduktan sonra. "Bir tür ağımız var. Fort Knox'a gitmek isteyen insanları güvende tutmak için."

"Demek sen de oraya gidiyorsun?" Travis oturuyor, sırtımız duvara dönük, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakın.

Mack başını sallar. "Az önce oradaydık. Şimdi kaçmaya çalışıyoruz." Ağzı buruşuyor. "Sanırım bilemezsin. Fort'tan vazgeçmek zorunda kaldık Knox."

Nefesim kesildi ve Travis kaskatı kesildi. "Gelen bir araba hakkında sana vermemiz gereken bir mesaj vardı."

"Evet. Mesajı aldık."

Maria'nın gönderdiği biri bizden önce oraya varmış olmalı. Tanrıya şükür mesaj çok geç gelmemiştir.

Mack şöyle diyor: "Ordudan ayrılan ve orada görev yapan bizler burayı uzun süre elimizde tuttuk. Alabildiğimiz herkesi aldık ve onları güvende tutmak. Ama içeri girip insanlarımızı ve malzemelerimizi almaya çalışan çete üstüne çete tarafından saldırıya uğradık. Erzak için dışarı çıkmamız neredeyse imkansız hale geldi. Son altı ayda çok fazla insan yardım istemeye geldi. Sonunda yiyecek ve erzağımız tükenmek üzereydi ki, Sürücünün geldiği haberini aldık. Bu yüzden daha fazla kalamadık. Vazgeçmek ve tahliye etmek zorunda kaldım. Pislikler için çok cazip bir hedef oldu."

"Yani... yani herkes iyi mi?" Sesim kesiliyor.

Mack bana sempatik bir bakış atıyor. "Olabilecekleri kadar iyiler. Artık dünyada güvenli bir yer yok."

"Herkes nereye gitti?" Travis soruyor.

"Beş farklı karavana ayrıldılar. Çok büyük bir hedef, eğer herkes bir tanesiyle seyahat etmeye çalıştı. Hepsi bugün gün boyunca ayrıldı ve

farklı yönlerde. Yolda saldırıya uğramamak için gizlice çalışıyorlar."

"Neden onlardan biriyle birlikte değilsin?" Ben soruyorum.

"Büyük gruplar halinde seyahat etmeyi pek sevmem. Gizli kalabilmek için küçük gruplar halinde hareket etmek her zaman daha güvenli gelmiştir. Anna, Maisey ve Jenna Batı Virginia'ya gitmek istediler. Orada kadınlarla ilgilenen bir grup kadın var. Drove ile ilgili mesajı onlar gönderdi. Onları bulmaya yardım edeceğimi söyledim."

Bunun üzerine canlandım. "Maria ve grubu mu?"

"Evet." Mack'in gözleri ilgiyle benimkileri tutuyor. "Onları tanıyor musun?"

"Seyahat ederken onlarla tanıştık. Aslında mesajı ona ileten bizdik." İngilizce öğretmenime bakıyorum, ona hâlâ Bayan Jenson demek aptalca olacağından adını zihnimde Anna olarak değiştirmeye çalışıyorum. "Yani onlara katılmak mı istiyorsun?"

"Yol boyunca onlarla karşılaştık. Gerçekten çok etkilendim. Fort Knox'u kaybettiğimizden beri bize pek bir şey kalmadı ve benim de ailemden kimse kalmadı, o yüzden düşündüm ki..." Omuz silkiyor. "Başka ne yapabilirim ki?"

Bir dakika sessizce oturduk.

Sonra Anna usulca soruyor: "Yani Travis'le Fort Knox'a mı gidiyordunuz?"

"Evet. Meadows'un geri kalanını bulmak istiyorduk." Yutkunuyorum.

"Orada

hiç... bizden kimse kaldı mı?"

"Evet. Çok değil. Ama bazıları."

Travis boğazını temizliyor. "Cheryl'i tanıyor musun? Eski karımı?"

Anna başını sallar. "Oradaydı. Bu sabah hâlâ hayattaydı. Meadows'tan gelen diğer herkesle birlikte karavanlardan biriyle ayrıldı."

Travis titrek bir nefes alıyor. Vücudundaki tepkiyi

hissediyorum. Tabii ki Cheryl için endişeleniyor.

Tabii ki onun iyi olduğunu bilmek istiyor.

Ve tabii ki şimdi onu bulmaya gidecek, birlikte gitkervanı takip edecek.

Başından beri istediği buydu.

Mack, "O kervanın nereye gittiğini biliyorum," diyor. "Eğer hepiniz ona yetişmeye çalışmak istiyorsanız. Bir süre aynı yönde ilerleyeceğiz. İsterseniz bir süre birlikte seyahat edebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Travis başını çevirip bana bakıyor. "İstediğin bu, değil mi? Meadows'un geri kalanını bulmak?"

Başımı salladım.

Başka ne yapabilirim ki?
Güvenli olabileceğini düşünerek Fort Knox' ulaşmak istedim.
Şimdi bana kalan tek şey hâlâ hayatta olduğunu bildiğim birkaç kişi.
"Tamam." Mack ayağa kalktı. "İlk nöbeti ben alacağım. Hepiniz biraz almalısınız

Uyu."

Kısa bir tartışmadan sonra Anna, Maisey ve Jenna ile birlikte yatağa girer. Üzerinde üçüne de yetecek kadar yer var.

Uyku tulumumuzu yere serip üzerine uzanıyorum, köpek de yerleşiyor. Travis uzanıyor. Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

Sadece bana bakıyor.

Gözlerinde benimkiyle eşleşen bir acı var.

Bunca zamandır istediğimiz şey Fort Knox'a ulaşmaktı.

Şimdi o umut bile yok oldu.

Bir dakika sonra ön tarafına bastırana kadar yaklaşıyorum. Kollarını bana doladı.

Ona olabildiğince sıkı tutunuyorum.

İşte bu kadar.

Yarın her şey değişecek.

Artık yalnız değiliz. Ve yakında kasabamızdan insanlarla birlikte olacağız.

Eski karısı.

Ne biliyorum.

Belki de çarpışmadan önce kavga ediyorlardı. Belki evlilikleri dağıldı. Belki de onu artık istemediğini iddia etti. Ama onların Travis ve benim sahip olmadığımız bir geçmişi var. Ve böyle bir krizde, en uzun süredir tanıdığınız, en derinden güvendiğiniz insanlara başvurursunuz.

Onunla sadece birkaç haftadır birlikteyim. Bana hisleri hakkında tek kelime etmedi.

Beni hiç öpmemi bile.

Önemli bir şey. Bir anlamı var.

Diğerlerini bulur bulmaz Cheryl'i tekrar alacak. Artık onun sorumluluğunda olmayacağım.

Onu kaybetmek üzereyim.

Bu gece birlikte son gecemiz olacak. Bundan eminim. Bu bilgi içimde sıkı bir sarmal oluşturuyor.

Onu suçlu hissettiremem ya da ona baskı yapamam. Motosiklet yüzünden ona silah doğrulttuğum andan beri benim için doğru olanı yaptı ve ben de onun için doğru olanı yapacağım.

Dünyanın sonunda bile önemli. Sevdiğiniz insanlar için doğru olanı yapmak.

Bu gece onu tutacağım. Ve
yarın gitmesine izin
vereceğim.

On bir

Ertesi sabah sıcak ve yapış yapış bir gün doğuyor ve karnımda hâlâ aynı korku düğümü var.

Kalabalığın içinde hazırlanıp kahvaltı etmek çok garip.

Beş kişi bir kişiden çok daha fazladır. Bir grup sadece Travis'ten çok daha farklıdır.

Kendime başka bir şey dilemeden bununla başa çıkmam gerektiğini söylüyorum ve giyinirken Anna ile usulca sohbet ediyorum.

Dokuzuncu sınıftayken bana bir yetişkin gibi gelirdi. Ama şimdi benim yaşıma yakın görünüyor. Bana eski bir öğrenciden ziyade bir arkadaş gibi davranıyor ve eğer bir şansımız olsaydı gerçek bir arkadaş olabileceğinden eminim.

Travis çoğunlukla Mack'le konuşuyor. Onu birkaç kez bana bakarken yakalıyorum ve bir keresinde koluma dokunmak için uzanıyor. Ama çoğunlukla beni görmezden geliyor.

Kendime bununla da başa çıkmam gerektiğini söylüyorum. Dünya artık bunu sunuyor. İyi olan hiçbir şey uzun sürmeyecek.

Eşyalarımızı yükledik ve erkenden yola çıktık. Travis, köpek ve ben Jeep'e biniyoruz, diğerleri de Mack'in büyük pikabına doluşuyor. Her iki araç da yoldan çıkabildiği için, kervanın gittiği yoldan geçecek bir rota planladık. Bizden çok daha yavaş hareket edecekler, bu yüzden muhtemelen kavşağa onlardan önce varabiliriz. O noktada Mack ve diğerleri Maria ve grubunu Batı Virginia'da bulmaya çalışmak için kendi başlarına yola çıkabilirler.

Bir yanım onlarla gitmeli miyim diye merak ediyor. Belki de Meadows'un kalıntılarıyla olacağıma kadınlarla daha mutlu olurum.

Daha önce sahip olduğum tek seçenek kasabamı bulmaktı. Ama şimdi başka bir seçeneğim var. Anna ile kalmak ve Maria'nın grubuna katılmak.

Seçeneklerim olmasına alışkın değilim ve hangisinin en iyisi olacağından emin değilim.

Her iki senaryoda da Travis'le birlikte olamayacağım.

Sessizce sürerken bunu düşünüyorum.

Kendimi onu terk ederken göremiyorum. Şimdi olmaz. Henüz değil.

Ama Cheryl'i bulduğunda ve onunla tekrar birlikte olmak istediğine karar verdiğinde ne hissedeceğim?

Hayatı benden başka bir şeye dönüştüğünde nasıl hissedeceğim?

Benden hoşlandığını biliyorum.

Ve kesinlikle benimle seks yapmayı seviyor.

Ve ne olursa olsun bana karşı görevini yerine getirecek.

Ama görevi bittiğinde, kasabamızda hayatta kalanlara ulaştığımızda, bizi bir arada tutan hiçbir şey olmayacak.

Belki de Anna'yla birlikte Batı Virginia'ya gidip Maria'ya katılsam daha iyi olur.

Belki de şu an ait olabileceğim tek yer orasıdır.

Oldukça iyi zaman geçiriyoruz ve sabah boyunca geniş bir bataklık dışında herhangi bir sorunla karşılaşmıyoruz. Oradan geçmeye çalışırsak tekerleklerimiz batıyor ve sıkışıyor, bu yüzden etraftan dolaşmak için yolumuzdan çıkmak zorunda kalıyoruz.

Yemek yemek, dinlenmek ve tuvalete gitmek için öğlen saatlerinde mola veriyoruz. Anna, Maisey ve Jenna onlarla paylaştığımız ton balığı ve krakerlerden çok memnunar. Köpeğe bir sopa atıyorum ve Mack ileride keşif yapmak için kendi başına gidiyor.

Travis silahını omzuna dayayarak adım atıyor.

O . Bunu biliyorum ve bizi güvende tutmak istemesine kızamıyorum.

Ama şimdi benden çok uzakta hissediyor.

Mack neredeyse otuz dakika boyunca geri dönmüyor ve ben bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum.

Bizi çağırıyor. Anna ve ben Travis'in peşinden aceleyle giderken bakışıyoruz.

"Size haritada göstereyim," diyor Mack, pikabın kaputunun üzerine bir harita yayarak. Elinde Travis ve benim kullandığımız sayfalardan daha büyük bir Kentucky haritası var. Fort Knox'a yakın bir noktayı işaret ediyor.

"Buradayız. Meadows halkını taşıyan kervan bu rotayı izleyecek."

Parmağıyla bir çizgi çiziyor. "Taşınacak birkaç yüz kişi olduğu için çok yavaş ilerleyecekler. Onlarla bu civarda buluşmayı hedefliyoruz.

burada."

Bakmak için eğiliyorum, bunu yaparken dalgınlıkla Travis'in kolunu tutuyorum. Daha iyi görebilmem için hafifçe ayarlıyor. Dikkati Mack'e odaklanmıştı.

Diğer adam parmağını haritanın bir bölümünde gezdiriyor. "Yani rotalarını kesiştirmek için tam buradaki vadiden geçmemiz gerekiyor."

"Çok uzak görünmüyor," diyor Anna.

"Değil. Ama az önce kontrol . Ve o vadide kamp büyük bir grup var."

"mı?" Anna'nın yeşil gözleri şimdi kocaman.

"Hepsi değil. Yaklaşık yüz elli kişiler. Ama bazılarında kurt işareti vardı, yani nc bir grup falan olmalılar. Sürü gibi davranıyorlar. Gerçekten çirkinler. Ve geçmemiz gereken vadinin ortasında kamp ."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Travis.

"Etraflarından dolaşamaz mıyız?" Ben soruyorum.

"Tam burada eyaletler arası yol ve diğer tarafta nehir varken olmaz. Biz Her iki yönde de güvenli bir geçiş bulmak için günlerce yol kat etmemiz gerekecek. Tam buradan geçmemiz gerekiyor."

"Belki de grubun yola devam etmesini bekleyebiliriz. Kaleye doğru gitmiyorlar mı?" Umutlu olmaya çalışıyorum ama Travis'in yüzündeki ifade kasvetli Cesaret verici değil.

"Eminim oranın boşaltıldığını zaten biliyorlardır ve orada yağmalanacak pek bir şey olmayacaktır. Görünüşe göre grubun geri kalanını bekliyorlar. Yakın zamanda bir yere gideceklerini sanmıyorum." Mack başını sallıyor, gözleri bende. Bu adamdan çok hoşlanıyorum. Bana eşitmişim gibi bakıyor. Zeki bir gibi. Pek çok erkeğin yaptığını gibi çaresiz, beyinsiz bir uzantı olarak değil. "Sanırım yol boyunca bir yere baskın yapmış olmalılar ve burada takılıyorlar, yiyip içiyorlar ve diğer insanlar gelene kadar parti yapıyorlar. Sürücüler yetişir."

"Vadiye ne kadar yayılmış durumdalar?" Travis haritaya daha yakından bakmak için eğilerek soruyor. "Onlar bizi görmeden kenarlardan geçebilir miyiz?"

"Tam ortadalar ama her net bir şekilde görebiliyorlar. Burada ince bir ağaç sırası var ama saklanabileceğimiz kadar değil." "Gece gemezsek tabii," diyor Travis.

Mack başını sallar. "Evet. Ben de öyle düşünüyordum. Gece olmak zorunda.

Tek yol bu."

Bu sonuca varınca midem sıkışıyor.

Asla gece seyahat etme. Bunu herkes bilir.

Bütün kötü şeyler gece başınıza gelir.

Ve geldiklerini asla gremezsınız.

Travis gözlerime bakıyor. "Buna hazır mısın,

Layne?" Başımı salladım. "Evet. Yapacağım."

Travis'in gözleri araştırıyor ama başka bir şey söylemiyor. Bir dakika sonra Mack'e doğru döner. "Sen ve diğerleri etrafından dolaşmayı deneyebilirsiniz.

uzun yoldan. Bizim gibi bir zaman çizelgesinde değilseniz risk almanın bir anlamı yok."

"Bir zaman çizelgemiz var. Maria'nın önümüzdeki bir hafta boyunca nerede olacağını biliyorum. Ama ondan sonra hiçbir fikrim olmayacak. Onu bulmak için oraya yeterince erken gitmeliyiz yoksa her yerde olabilir."

"Nerede olduğunu nereden biliyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Dün gece bahsettiğim ağı kurduk. Yardım etmek isteyen insanlar İhtiyacı olan diğerlerine. Mesajı aldığınız adam da bunun bir parçasıydı. İnsanları Fort Knox, Fort Bragg ya da başka bir güvenli yere götürürdük. Maria elinden geldiğince yardım eder. İletişim kurmak için bir sistemimiz var. Notlar aracılığıyla.

Ondan aldığım son mesaj önümüzdeki birkaç hafta boyunca nerede olacağını . "Oh." Ona gülümsedim. "Bu gerçekten harika. Bunu yapman."

Boğazını temizliyor, başını eğiyor ve sonra bana mahcup bir gülümseme veriyor. "Evet. O kadar da harika değil."

"Evet, öyle. İnsanlara gerçekten yardım ediyorsun." Göz ucuyla Travis'in beni izlediğini görüyorum ama ben ona doğru bakınca arkasını dönüyor.

"Yani hava karardığında hepimiz o vadiyi geçmeye mi çalışacağız?"

Anna da en az benim kadar gergin görünüyor.

Travis huysuzca, "Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz? Kendinizi hedef getiriyorsunuz."

Mack, Travis'in gözlerine bakarak, "Kadınlar kendileri karar verebilir," diyor. "Ama bana bak dostum. Her şey boka sarmadan önce bile birilerinin hedefi olmadığım çok günüm oldu mu sanıyorsun?"

Ona bakıyorum, sözlerinden garip bir şekilde etkileniyorum. İri, yakışıklı ve taş gibi. Bildiğimiz ordu artık var olmasa da o hâlâ bir asker.

Mack'in bakışlarını tutan Travis'in ağzı neredeyse belli belirsiz geriliyor. "Evet, evet. Evet. Evet. Anladım. Teşekkürler. Bizimle olmana sevindim."

Anna'ya bakar. "Sen de var mısın?"

"Ben de . Maisey ve Jenna ile konuşacağım ama eminim onlar da bizi takip edeceklerdir."

"Tamam. O zaman bir plan. Karanlığa kadar bekleyeceğiz." Travis gözüne takıldı. Yüz ifadesi hafifçe yumuşuyor. Elini kaldırıp başparmağını yanağımda gezdiriyor.

Bu jest beni şaşırtıyor. Kalbimin çarpmasına neden oldu. Ona bakarken aralanıyor.

"Biraz pislik var," diye mırıldanıyor. Elini bırakıyor ve arkasını dönüyor.

Küçük grubumuz dağılırken Anna'nın beni izlediğini görüyorum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve sormaya da niyetim yok.

• • • •

Güneşin batmasını beklediğimiz öğleden sonrası uzun ve sinir bozucu geçiyor.

Geçmemiz gereken vadiye güvenli bir şekilde yaklaşabildiğimiz kadar yaklaşıyoruz. Biz

Motorların gürültüsünü ve son ses çaldıkları müziğin duyabileceğimiz kadar yakın.

Kulağa tehlikeli
geliyor. Hoşuma
gitmiyor.

Ve onlara bu kadar yaklaşmak zorunda hoşlanmıyorum.

Biz altı kişiyiz. Dördümüz kadınız. Ve kadınlar bu gibi gruplarda her zaman daha fazla risk altındadır.

Ancak diğer tek seçeneğimiz planlarımızdan
vazgeçmek. Ve yapacak başka bir şeyimiz yok.

Güneş nihayet ufkun altına inerken hepimiz sessiz ve gerginiz. Hava tamamen kadar bekleyeceğiz. Muhtemelen sekiz buçuk civarındadır, Ama o kadar zifiri karanlık ki daha çok gece yarısı gibi geliyor.

Nasıl seyahat edeceğimize çoktan karar verdik. Ben Jeep'i, Anna da pikabı kullanacak. Mümkün olduğunca yavaş hareket edeceğiz çünkü herhangi bir ses -yaprakların ve dalların çıtırdaması bile- dikkat çekebilir. Travis ve Mack araçların yanında yürüyecek.

Ağaç sırasına mümkün olduğunca yakın duracağız ve şenlik ateşlerinin ışığından duracağız.

Vadideki grup aşağıda bir parti veriyormuş gibi görünebilir, ancak kesinlikle çevreye nöbetçiler yerleştirmiş olacaklardır. Dikkat etmemiz gerekenler onlar. Muhafızlardan biri bile alarmı çalarsa, bizim için her şey biter. Hepsi peşimize düşer.

O zaman en kötüsü olur. Bunu hepimiz biliyoruz.

Yerlerimizi almak üzere dağılmadan önce Travis gruba yumuşak bir sesle "Unutmayın," diyor. "Başka seçeneğiniz yoksa silahınızı ateşlemeyin. Bir el bile ateş ederseniz aşağıdaki herkes bunu duyar."

O zaman hazırız. Jeep'in sürücü tarafına doğru yürüyorum. O kadar karanlık ki neredeyse bir ağaç köküne takılıyordum ve Travis beni yakalamak için uzandı.

Gömleğine yapışıyorum ve o da bana hızlı ve sert bir şekilde sarılıyor. "İyi misin hayatım?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Evet. Hazırım."

"Öyle olduğunu biliyorum. İyi olacağız."

Bu sözlere gerçekten inanıyor mu bilmiyorum ama yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Küçük konvoyumuz yavaşça yola çıkıyor, saatte yaklaşık beş mil hızla ilerliyor. Tepeyi aşıyoruz ve nihayet vadideki grubun ışıklarını görebiliyorum.

Kamp beklediğimden çok daha büyük. Dört köşede şenlik ateşleri yanıyor. Müzik hala çalıyor. Bağırışlar ve şamatalı kahkahalar duyuyorum. İlerlerken neredeyse korkudan titriyorum.

Ben öndeyim, Travis cipin yanında yürüyor. Köpek yolcu tarafının zemininde sıkı bir top gibi kıvrılmıştı. Anna, Mack'le birlikte pikaba ayak uydurarak onu takip ediyor. Yolculuğumuzun hızını ayarlamaktan bir şekilde ben sorumluyum ama çok hızlı gidersem Travis'in bana haber vereceğini düşündüm.

Zor bir durum. Korkutucu. Karanlıkta farlar olmadan araba sürmek. Neredeyse dolunay çıktığı ve kamptan gelen ışıklar bize doğru loş bir parıltı yaydığı için artık zifiri karanlık değil. Ama çoğunlukla karanlık. Sürdüğüm yerin bir ya da iki adım ötesini göremiyorum.

daha iyi olduğunu biliyorum. Yani bizi göremezler.

Ama endişeden midem bulanıyor ve bir noktada gerçekten kusacağımdan korkuyorum.

Bilmiyorum.

Sürmeye devam ediyorum.

Travis'in aracımın yanında yürüdüğünü fark ediyorum. Siluetinden göremiyorum ama varlığı kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Ara sıra tekerleklerim bir dala çarpıyor ve çıkan ses beni korkuyla irkiltiyor.

Ama çevre muhafızlarını hiç uyarmıyor. O kadar müzik varken bir şey duyarlarsa şaşırırm.

Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ama muhtemelen sadece yirmi dakika. İleride bir ışık parıltısı gördüğümde diğer tarafa tırmanıyorduk.

Işık.

Işık olmamalı. Işık sadece tehlike anlamına gelebilir.

Önümüzde ilerleyen bir ışık huzmesi ve bunun bir el feneri olduğunu fark ediyorum. Çok yakın. Hem de çok yakın. Her kimse bizi kesinlikle görecek.

Travis tepki vermeye başladı bile. Yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyor ve bir hışırtı duyuyorum. Alçak bir homurtu. Sonra yere bir şey düşüyor. Büyük bir şey. Belki bir ceset. Işık huzmesi sönüyor.

Durdum ama Travis aracımın yanında yeniden belirip devam etmemi işaret edince yeniden hareket etmeye başladım.

kim varsa, Travis onların icabına baktı. Artık neredeyse temiziz.

Neredeyse bitti.

Tepen zirvesine tırmanıp diğer taraftan aşağı başladığımızda nefesimi tutuyorum. Artık kampın görüş alanından çıktık. Başardık.

Kamyonet hala arkamda.

Ve vadideki gürültücü kabadayılardan orada olduğumuzdan haberleri bile yoktu.

Travis yolcu koltuğuna tırmanıyor. "Artık biraz daha hızlı gidebilirsin," diye mırıldandı. "Ama henüz farları yakma."

"Tamam. Ama bir göle ya da kayaya beni suçlama. Hiçbir şey göremiyorum."

"Biliyorum. Sadece elinden geleni yap."

Saatte yaklaşık yirmi mil hıza , çarpmanın bile fazla zarar vermeyeceği kadar yavaş olduğunu düşünüyorum. Tepeden aşağı indiğimizde Travis durmamı söyledi. Pikabı artık Mack sürüyordu ve yanımıza yanaştı.

Birbirimizi görebilmemiz için el fenerini yakıyor. "Bir ya da iki mil ileride eski bir kilise var," diyor Mack. "Orayı bazen sığınak olarak kullanırsınız. Kervan bugün o kadar uzağa gittiyse, orada düşündüm. Değilse, geceyi orada geçirip yarın onları bulmaya çalışabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Travis. "Sen önden git."

"Şimdi sen kullanabilir misin?" Travis'e soruyorum.

"Elbette."

Yer değiştirmek için birbirimizin üzerine tırmanıyoruz ve ben yanlışlıkla köpeğin patisine basıp yumuşak, öfkeli bir havlama çıkarmasına neden oluyorum. Kendimi ait hissettiğim yere döndüğümde koltuğa yığılıyorum. Artık bir evim varsa, o da bu koltukta, bu cipte. Travis ve köpekle birlikte.

"Gerçekten iyiydin, Layne."

"Teşekkürler. Şimdi burada biraz dağılabilirim."

"Devam et."

Aslında yıkılmadım ama sonunda rahat bir nefes alabildim. Mack farlarını yakmıyor ama el fenerini açık bırakıyor. Anna'nın elinde

Ön koltukta. Önlerinde hafif bir parıltı yayıyor ve Travis'e takip etmesi için bir ışık noktası veriyor.

Otuz dakikadan az bir sürede kiliseye varıyoruz.

Küçük bir köy yolundan uzun bir araba yolculuğu. Yolun yarısına gelmeden nöbetçiler tarafından durdurulduk. Garaj yolu yan yana dizilmiş üç kamyonet tarafından kapatıldı.

Mack onlara seslenir ve içlerinden en az biri onu tanıyor olmalıdır çünkü biri onu coşkuyla selamlar.

Mack'in onlara söylediği şeyi tuttuklarından emin olmak için her iki aracımızı da kontrol ettikten sonra geçmemize izin vermek için bir kamyonet hareket ettirdiler.

Kiliseye gidiyoruz.

Ön kapıda elinde bir silah ve pille çalışan bir fenerle duran ilk kişi Bobby Fraser.

Benim sokağımın aşağısında oturuyordu. İlçe savcımızdı. Kiliseye her zaman takım elbiseyle giden birkaç adamdan biriydi.

Meadows'tan kurtulanları bulduk.

Önce Mack iniyor ve kim olduğumuzu ve neden orada olduğumuzu açıklıyor. Sonra geri kalanımız çantalarımızı ve gerekli malzemelerimizi alarak araçlardan iniyoruz.

Kapıya doğru geldiğimizde Bobby kırık gözlüklerinin ardından bana bakıyor. "Layne? Bu küçük Layne Patterson mı?"

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Benim."

"Tanrım, kızım. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Tüfeğini yere bıraktı ve bana sarıldı. Sonra omzunun üzerinden baktı ve sarsıldı.

"Travis? Bu da mı sensin? çocuğu."

Travis'e de sarılır.

Giriş yolu büyük bir toplantı salonuna açılıyor. Mumlar ve fenerlerle aydınlatılmış, bu yüzden titreyen ışık parlak değil. Ama büyük odaya doluşmuş tüm insanları görebiliyorum.

Belki üç yüz.

Hızlı taramamda Bobby'den başka kimseyi tanıyamadım.

Yüksek sesle bağırıyor, "Cheryl! Cheryl! Cheryl! Buraya gel! Buna asla inanmayacaksınız!"

Midem sıkışıyor. Travis öne doğru bir adım attı. Benden uzaklaşıyor. Sevinç çığlıklarını duyuyorum.

Ve sonra kadının koştuğunu gördüm.

Kendini Travis'in kollarına atıyor.

Ona sıkıca sarılır.

Onunla evliydi. Birlikte bir çocukları vardı. Lisede ve sonraki tüm yıllarda onunla .

Dünya bu şekilde parçalandığında boşanmanın o kadar da önemi kalmıyor.

Tabii ki onu hala seviyor.

Bana ait olacağından çok daha fazla ona ait.

Boğazım acıyor ama Travis kollarını indirip Cheryl geri adım attığında gülümsemeye çalışıyorum.

Güzel bir kız. Öyle olacağını biliyordum. Uzun boylu, uzun bacaklı ve sarı saçlı. "Bizi bulduğuna inanamıyorum," diyor ona, sesi duygusallıktan kırılıyor. "Bunca yolu tek başına mı geldin?"

"Tek değil." Travis döndü ve bana işaret . "Layne'le birlikteydim. Onunla hiç tanıştın mı?"

Başka seçeneğim olmadığı için yaklaşıyorum. Davetsiz misafir gibi hissediyorum ama Cheryl'e gülümsüyorum ve onunla tanıştığıma memnun olduğumu söylüyorum.

Cheryl bana uzun uzun bakıyor. "Evet," diyor gülümseyerek. "Seni buralarda gördüğümü hatırlıyorum. Büyükannen ve büyükbabanı tanıyordum. Demek bunca zamandır Travis'le birlikteydin?"

Soru son derece dostça ama bana bir suçlama gibi geliyor. Boğazımı temizliyorum. "Birbirimize rastladık. İkimiz de Fort Knox'a gidiyorduk. Birlikte daha güvenliydi. En azından benim için."

Cheryl bana pek aldırmadan başını sallıyor ve Travis'e dönüyor. Yüzü buruşuyor. "Beni bulduğuna inanamıyorum." Ona tekrar sarılıyor, göğsüne yaslanıp ağlıyor.

O da ona sarılır.

dönüyorum, boğazım bir yara gibi ağrıyor. O benim değil.

O *benim* değil.

Artık her şey farklı.

Bencil bir çocuk gibi davranmayacağım, istediğim her şeye körü körüne sarılmayacağım.

Şu anki durum bu.

Sonunda Meadows'un kalıntılarını buldum ama artık benim kasabam gibi hissetmiyorum.

Burası benim yerim değil.

Onlarla kalmak istediğimden emin değilim.

Belki Mack ve Anna ile giderim. Burada benim için bir şey kalmadı.

Travis hâlâ Cheryl'ı sıkıca tutuyor.

Kolumda yumuşak bir dokunuş hissediyorum ve Anna'yı görmek için dönüyorum. Gülümsüyor ama ifadesi sempatik. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama gözleri çok nazik. "Şurada, uzak köşede diğer Meadows'luları görüyorum. Merhaba demek ister misin?"

Minnetle başımı salladım. "Evet. Bu harika olur."

Cheryl'ı Travis'in kollarında bırakarak uzaklaşıyoruz.

Meadows'tan geriye sadece kırk yedi kişi kalmış ve çoğu bir köşede toplanmış. Birkaçı uyuyor ama çoğu oturmuş konuşuyor ya da çorba içiyor.

Herkese merhaba diyorum. Birçoğunu tanıyorum ve diğerleri de tanıdık geliyor. Arkadaşça davranmaya, herkesle sohbet etmeye çalışıyorum ve birinin bana verdiği bir kase çorbayı içiyorum. Ama yaklaşık yarım saat sonra, artık gerçekten dayanamıyorum.

Bu insanların çoğundan hoşlanıyorum ama hiçbirini sevmiyorum. Anna var. Onu seviyorum.

Ve Travis.

Ben de onu seviyorum.

Bu .

Kasabanın geri kalanıyla birlikte giden tanıdığım ve sevdiğim diğer tüm insanlar yol boyunca bir yerlerde ölmüş olmalı.

Onları sormuyorum bile.

Gittiklerinden eminim.

Asteroid çarpmadan önce kasabamda üç bin kişi vardı. Şimdi ben, Travis ve Anna dahil elli kişi var.

Şu an yaşadığım dünya bu. Sevdiğin insanlar kalmıyor.

O kadar duygusalım ki artık sohbet edemiyorum ve sonunda yorgunluğumu öne sürüyorum. Duvarın yanında boş bir alan buluyorum, uyku tulumunu seriyorum ve çantamı yastık olarak kullanıyorum.

Yan dönüp duvara bakıyorum. Kendime sıkıca sarılıyorum.

Uyku tulumu Travis gibi kokuyor. Travis'e ait. Muhtemelen hala kullanmamalıyım. Bu gece ona ihtiyacı olacak. Ama üzerinde uyuyacak başka bir şeyim yok.

Travis hâlâ Cheryl ile birlikte. Etrafta onları özen gösterdim ama nerede olacağını biliyorum.

Orada olmak için her türlü hakkı var.

Çok şey paylaştılar. Bir çocuklarını kaybettiler.

Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğini düşünmüştür.

Hayatımda öyle biri yok. Sadece dokuzuncu sınıftaki İngilizce öğretmenim.

Geçmişimi paylaştığım diğer tüm insanlar öldü ve gitti. Artık Travis bile yok.

Fort Knox'a ulaşacağımızı ve sonunda nefesimi bırakabileceğimi düşünmüştüm. Sonunda rahatlayabileceğimi düşündüm. Güvende olacağımı.

Ama bu sadece çocukça bir hayaldi. Daha iyi bilmeliydim. Bu dünyada iyi olan hiçbir şey uzun sürmez.

Hepsi elimizden alınıyor.

Yanağımda ıslak bir şey hissettiğimde irkiliyorum ve bunun yüzümü koklayan köpek olduğunu fark ediyorum.

Travis'le kalacağını sanıyordum. Bedenimle duvar arasındaki boşlukta ona yer açarken duygularımla titriyorum. Sanki bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş gibi yüzümü yumuşak bir şekilde yalıyor. Sonra kıvrılıyor ve hemen uyuyor.

Onu kendime doğru sarıyorum, sıcak, tüylü bedeniyle rahatlıyorum.

Yumuşak horlamaları.

En azından köpek beni seviyor.

Beni istiyor.

Artık her şey farklı. Travis benim değil.

Yalnız kalmaya alışmalıyım.

Güçlü olmaya çalışıyorum ama istediğim kadar güçlü değilim.

Gözlerimden birkaç damla yaş akıyor.

"İşte buradasın."

Ses beni o kadar şaşırtıyor ki dramatik bir şekilde sarsılıyorum ve köpeğin başını kaldırıp bana uykulu bir bakış atmasına neden oluyorum.

Bu Travis. diz çöküyor. "Her yerde seni arıyordum."

"Tam buradaydım." Normal görünmeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Bana yatmaya gideceğini söylemeliydin." Ses tonu hafif, doğal ama sonra bana iyice bakması gerekiyor. Aşağı uzandı ve bir parmağını

başparmağıyla gözyaşı döktü. "Ah sevgilim."

Titrememi durduramıyorum. Gözyaşlarımın akmasını engelleyeceğini umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Hâlâ sırtımı odaya, Travis'e dönmüş bir şekilde yatıyorum.

Uyku tulumunun fermuarını açıyor ve altına girebilmek için üst katını kaldırıyor. için sırtıma yaslanıyor ve kolunu bana doluyor.

Köpek önümde durduğu için Travis'in hem bana hem de köpeğe gerekiyor.

Beni kaşıklarken titriyorum, ve hıçkırmamaya çalışıyorum.

Travis bir dakika sonra, "Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Çok üzgünüm Layne."

Sanırım Cheryl hakkında konuşuyor. Beni anladığını söylüyor. Eskisi gibi benimle olamayacağını ve bunun beni incittiği için üzgün olduğunu söylüyor.

Eminim bundan .

Sonra yumuşak, boğuk sesi kulağıma çarpıyor. "Üzgünüm. olmasını umduğumuz şey. Fort Knox bizi güvende tutamadığı için üzgünüm. Çok azımız kaldığı için üzgünüm. Sizin için güvenli bir yer kalmadığı için çok üzgünüm. Birçoğumuz öldüğü için üzgünüm."

Şimdi gerçekten ağlıyorum. Sesi çok şefkatli geliyor.

"Bu doğru değil. Her şeyinin elinden alınması. Fort Knox'un umudu bile. Kimsenin kalmaması doğru değil."

Sertçe kokluyorum ve yanağımı uyku tulumuna siliyorum. "Köpek bende." Kırık bir of çekti. "Evet. Doğru ya. Köpek sende."

Beni bu şekilde tutmasına izin vermemeliyim. Yaptığım gibi ondan teselli istememeliyim.

Çok kalabalık bir kilise toplantı salonunun ortasındayız. Karanlık bir köşedeyiz ama hâlâ ışıklar yanıp sönüyor. İnsanlar bizi görüyor. Etrafımızda Meadows'tan insanlar var - beni sadece bir genç olarak, birinin torunu olarak tanıyan insanlar. Travis'le birlikte büyümüş insanlar.

Asla sahip olamayacağım bir adama bağlanan aptal bir kız olduğumu düşünebilirler.

Ya da daha da kötüsü, Travis'in savunmasız bir kızdan faydalanarak bir pislik olduğunu düşünebilirler.

Böyle düşünmelerine izin veremem.

Cheryl bizi uyku tulumunun altında böyle kıvrılmış görebilir.

Bu doğru değil. Sırf muhtaç hissediyorum diye Travis'in bunu yapmasına izin vermemeliyim. Ama onu kendimden uzaklaştıramıyorum.
Bana her zaman ihtiyacım olan her şeyi verdi.
Ve şu anda bunu tekrar yapıyor.
Belki yarın daha güçlü olurum.

• • • •

Ertesi sabah kendimi daha güçlü hissetmiyordum.

Çoğunlukla uyuşmuş hissediyorum.

Travis bütün gece uyku tulumunun altında benimle uyudu. Yaptığını biliyorum çünkü uyandığımda hala oradaydı. Sırt st yuvarlandı. Gecenin bir vakti, normal pozisyonumuzda onun yanına yaslanmışım.

Başımı kaldırıyorum ve Travis'in uyandığını görüyorum. Gözleri ağırlaşmıştı. Saçları karmakarışık.

Gülümsüyorum çünkü her sabah uyandığımda görmek istediğim kişi o. O da gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Sanırım iyiyim. Dn geceden daha iyiyim." Bu sabah içimden ağlamak gelmiyor ama yine de içimde bir ağırlık hissediyorum. Bir yere gideceğini sanmıyorum. sonra bu benim doğal halim olacak. "Teşekkür . Dün gece için yani. Benimle kalmak zorunda değildin. Ben iyiydim."

Bana kafası karışmış gibi hızlı bir bakış attı. Ya da belki şaşırmış. Gerçekten anlamıyorum. Ama hemen ardından rahat bir omuz silkmeye dönüşüyor. "Başka ne yapabilirim ki?"

Geceyi Cheryl ile geçirmesi başka ne olabilir ki, ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor çünkü tam olarak nasıl hissettiğimi ortaya çıkarır.

Odada yalnız olmadığımız için konuşmayı sessizce yapıyoruz. Etrafımızda insanlar var ve ben onların yoğun bir şekilde farkındayım.

Bundan hoşlanmıyorum. Bu şekilde kalabalık olmak.

Daha önce olduğu gibi Travis'le yalnız kalmayı tercih ederim.

Ama bunu ona önermek yanlış olur. Artık ihtiyacı olmamasına rağmen hala benden sorumlu hissettiğini biliyorum.

Benimle birlikteydi çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Ona sormasaydım, yalvarmasaydım bana asla dokunmazdı.

Başka bir dünyada, başka bir zamanda birlikte olması mümkün değildi.

Sırf çok istiyorum diye aramızda bir şey olması için zorlayamam.
"İyi misin?" Elini hareket yüzümden dökülen saçlarımı okşuyor. Duygusal karmaşamı hissetmiş olmalı.
Ona tekrar gülümsedim. "Ben iyiyim. Köpeğe ne oldu?"
"Biraz önce biri kapıyı açtığında ayağa fırladı.
Muhtemelen dışarı çıkmak zorunda kaldı."
Doğrulup etrafa bakıyorum. Bazı insanlar hâlâ uyuyor ama diğerleri ayağa kalkmaya ve giyinmeye başlıyor. Bir köşede küçük bir grup yemek hazırlıyor görünüyor.
Belki de artık benim dünyam bu olacak. Tüm
bu insanlarla çevrili.
Travis de doğruluyor ve başını bana doğru çevirirken yüz hatları değişiyor.
"Daha erken kalkmalıydım."
"Neden?"
"İnsanlar bakıyor. Seninle ne yaptığımı merak ediyorlar."
Etrafıma bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Çoğu insan açıkça bakmıyor ama birkaç gizli gözlem yakalıyorum.
Bu kaçınılmaz.
Grupta yeniyiz.
Ve Travis ve benim birlikte olmamamız gerekiyor.
Travis'in bu konuda çok rahatsız olduğu açık. "Hepsi benim bir çeşit sapık olduğumu düşünüyor." diye mırıldanıyor.
"Eminim böyle düşünmüyorlardır." Sanırım beni yargılıyorlar -iyi bir adamı, ona ihtiyacı olan bir kadının elinden almaya çalışan aptal bir kız- ama bunu söylemiyorum. Travis'e alaycı bir gülümseme veriyorum.
ayağa kalkar ve gerinir.
Etrafta dolaşp benimle konuşmuyor ve ben de onu suçlayamam.
Herkesin bizim bir çift olduğumuzu düşünmesini istemiyor.
Bugün daha iyisini yapmalıyım.
Yapışkan ya da muhtaç olmayacağım.
Travis benim değil, o yüzden gibi davranmamaya dikkat etmeliyim.

• • • •

Toparlanmak ve yola çıkmaya hazırlanmak bu kadar çok insan varken yavaş ilerliyor. Her şeyi oldukça sinir bozucu buluyorum ama sabır hiçbir zaman en güçlü erdemim olmadı.

Travis'in etrafında olmadığımın emin olarak zaman geçiriyorum, böylece onun etrafında dikkat çekmek için gizlendiğimi düşünmeyecek. Aslında bu beklediğimden zor çünkü her zaman yanımda bitiyor gibi görünüyor.

Ama elimden yapıyorum ve onun dışında herkesle sohbet etmeye özen gösteriyorum.

Mack benimle konuşmak için yanıma geldiğinde, yola çıkmanın ne kadar uzun sürdüğünü yüzüme vurmamaya çalışarak diğerleriyle birlikte dışarıda bekliyorum.

Gülümsüyorum ve onu hoş bir şekilde selamlıyorum. O, Anna ve diğerleri, rotalarımız kadar en az bir gün boyunca bizimle seyahat edecekler. Ayrıldıklarında onlarla gidip gitmeme konusunda henüz bir karar vermedim. daha büyük bir gruptan.

Mack bana kaşlarını çatı. "Bir erkeğe soğuk davranmak da neyin nesi?"

Bu soru karşısında o kadar şaşıyorum ki bir an için ağzım açık kalıyor. "Sana soğuk mu davranıyordum?"

"Ben değil." Mack omzunun üzerinden başını sallıyor, Travis'in cipin motoruyla oynadığını biliyorum. "O."

"Ona soğuk davranmayacağım!"

"Beni kandırabilirdin. Sabahtan beri ondan kaçmıyor muydun?" "Ondan kaçmıyorum!" Yarı gülüyor, yarı öfkeleniyordum çünkü Mack'in alay edip etmediğinden emin değilim. Aradaki farkı anlayacak kadar iyi tanımıyorum henüz onu.

"Eminim senin öyle olduğunu düşünüyordur."

"Öyle değil." Travis'e bakma riskini göze alıyorum ve onun başını başka yöne çevirdiğini görüyorum. "Biz birbirimize bağlı değiliz, biliyorsun."

". Ama kesinlikle gibi görünüyordu. Ve bu sabah o ne zaman yaklaşırsa tavşan gibi kaçırıyorsun."

"Ben . Olan şey bu değil." Yüzümü ovuşturuyorum ve bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Gerçekten birlikte değildik. Bu şekilde değil."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Kulağa basitmiş gibi geliyor ama hiçbir zaman basit olmadı." "Sen öyle diyorsan öyledir. Sadece adamı seviyorum. Bence daha iyisini hak ediyor."

"Tabii ki daha iyisini hak ediyor." Duygularım beni hızla etkiliyor ve sesimin kırılmasına neden oluyor. "Ama öyle bir şey değil. İnsanların bize istemiyor. İnsanların onun bir sapık olduğunu düşünmesini istemediğini söyledi."

Mack yine kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Tarihin ne olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim. Sanırım Ağustos'un başı olmalı." "O zaman 21 yaşımdayım."

"Peki sorun nedir? Sen bir yetişkinsin. O da bir yetişkin. Sapık olmak bunun neresinde? Bana oldukça basit görünüyor."

"İşler her zaman yürümüyor, Mack."

Mack'in ağzı yukarı doğru kıvrılır. "Neden olmasın anlamıyorum. Ama cidden. Adam hakkında her şey güllük gülistanlık olmasa bile, en azından ona karşı nazik ol."

"Ona karşı iyiyim. Sadece onu biraz rahat bırakmaya çalışıyorum."

Mack gözlerinde bir parıltıyla eğiliyor. Bu sefer alay ettiğini biliyorum. Kulağıma mırıldanıyor, "Ne kadar yer istediğini düşünüyorsun?"

Eğlenceli bir şekilde ofluyorum - Travis konusunda hâlâ duygusal olduğum için hafifçe sallanıyorum - ve koluna dostça bir yumruk atıyorum.

Pazusunun sertliği beni şaşırtıyor, gözümü kırıştıtırıp bakmama neden oluyor. "Kahretsin, Mack. Kolun ağaç gövdesi gibi."

Kıkırdıyor ve hoşlanmaması imkânsız bir ironiyle kaslarını esnetiyor. "İstedğin kadar hayran olabilirsin."

Mack'in ifadesi değiştiğinde cevap vermek üzereydim. Gözleri omzumun üzerine odaklanmıştı, ben de dönüp baktım.

Travis orada duruyor, yüzü ayık. Gözlerine baktığımda usulca şöyle diyor: "Sanırım yola çıkmaya hazırlanıyorlar. Benimle geliyor musun?"

Donup kaldım, endişe ve kararsızlıkla kapana kısıldım.

Neredeyse içimdeki her şey Travis'le gitmek istiyor. Başka nereye ait olabilirim ki?

Ama bugün güçlü olmam gerekiyor. Yapışkan olmayacağım. Dünyanın geri kalanını Travis ve benim bir çift olduğumuza inandırmayacağım.

Biz değiliz.

"Ah," demeyi başarıyorum sonunda, hissetmediğim bir gülümsemeyi zorlayarak. "Bu sabah Anna'yla takılabileceğimi düşünmüştüm, eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Travis benden Mack'e bakıyor. Sonra başıyla kısa bir selam verdikten sonra arkasını dönüp cipe doğru yürüyor, köpek de peşinden mutlu bir şekilde koşuyor.

"Kahretsin, kadın," diyor Mack. "Bu çok soğuk." Son kelimeyi gereğinden fazla uzatıyor.

Onu biraz daha itiyorum. "Soğuk değil. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım hayır. Ama dünya yıkıldığından beri birkaç şey öğrendim. Bunlardan biri de şu. Eğer birini seviyorsan, ona olabildiğince sıkı ."

Düzensiz bir nefes çekiyorum ve yeni bir duygu dalgasını serbest bırakmaya çalışarak yavaşça nefes veriyorum.

Travis'e tutunmayı her şeyden çok istiyorum, bana izin verdiği kadar sıkı. Ama o da bana sarılmak istemediği sürece buna iznim yok.

• • • •

GÜN, SABAH GİBİ GEÇİYOR. Garip, sinir bozucu ve sinir bozucu derecede yavaş. Sabahın çoğunu Anna ile geçiriyorum. Mack'le pikaba biniyoruz ve hayatlarımızı konuşuyoruz.

Travis'in ne yaptığını ya da kiminle olduğunu görmek için her zaman etrafıma bakmamaya özen gösteriyorum. Bilmeden daha mutlu olacağımı düşündüm.

Karavan bugünlük mola verdiğiinde vakit öğleden sonraydı. Bu sadece bir hayal kırıklığı daha - günün en az üç seyahat edilebilir saati kalmışken duruyoruz. Makul bir sebebi var. İyi ve güvenli bir barınağa ulaştık. Terk edilmiş bir otel bu gece hepimize ev sahipliği yapacak. Küçük, gözden uzak bir bina, iki katlı ve odalara dışarıdan çıkış var. Ve تنها, ormanla çevrili. Geceyi geçirmek için daha güvenli bir yer bulmamız mümkün değil, bu yüzden bulduğumuzda durmamız mantıklı.

Ama bu kervanda kalmak istemediğimi kanıtlıyor.

Henüz net bir hedefleri bile yok. Sadece daha güvende olmak için tehlikeli serseri çetelerinin bulunduğu bölgeden çıkmaya çalışıyorlar.

Mack'e Travis'le birlikte gittiğimiz ve depremden gören küçük kasabaları anlattım. Onlardan çok vardı. Ve orada hala çok fazla benzin, yiyecek ve malzeme mevcuttu. Kervanın yerleşmesi için iyi bir yer olabilirdi, en azından geçici olarak. Orada bulunduğumuz süre boyunca herhangi bir büyük grup görmemiştik.

Mack ilgilenmiş görünüyor ve diğerleriyle -grup adına karar veren her kimse- konuşacağını söylüyor

Ben de bundan hoşlanmıyorum. Eğer onlarla kalırsam, nereye gideceğim ya da bana ne olacağı söz hakkım olmayacak.

İnsanlar otelin odalarına yerleşiyor ama günün geri kalanında ve tüm gece boyunca istemiyorum, bu yüzden henüz içeri girmiyorum. Gün ışmasına daha saatler var ve muhafızlar çoktan çevreye yerleştirilmiş durumda.

Köpek dili sarkık ve umutlu bir ifadeyle koştığında, devrilmiş bir ağaç dalı bulup büyükçe bir sopa kırıyorum.

Birkaç kez köpeğe attım. Her zaman olduğu gibi, ilk seferde hemen geri getiriyor. Ancak daha sonra uzanıp çiğnemeyi tercih .

Etrafta dolaşan insanlar olduğunu biliyorum ama iki gündür ilk kez yalnız hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor.

"Hey."

Yalnız olduğumu düşündüğüm için hafif ses beni şaşırttı. Döndüğümde Travis'in benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm, elleri Pantolonunun cepleri.

"Hey" dedim.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Gözleri ciddi. Sadece biraz . "Belki konuşabiliriz."

Kalbim boğazıma kaçtı. Konuşmak istiyor. Nasıl hissettiğimi biliyor. Sonunda beni nazikçe bırakacak.

Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bu dünyada yapmak istediğim son şey. Ama Travis bana böyle bir şey sorduğunda ona hayır diyemiyorum.

"Tamam."

"Ormanda birkaç mavi alakarga sesi duydum," diyor, yüzünde hâlâ gülümsemeden eser yok. "Belki onları bulabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor. Uzun zamandır mavi alakarga görmemiştım."

Yan yana ormana doğru yürüyoruz ve köpek de hala sopasını taşıyarak hemen arkamızdan geliyor.

Travis dinliyor ve sonra duyduğumuz hafif ciyaklamaların geldiği yöne doğru yürüyor. Kuşları kolayca bulduk. Üç taneydiler. Birkaç dalın üzerine tünemişler. İkisi görüldüğümüzde uçup gidiyor ama bir tanesi başını eğip meraklı gözlerle bize bakıyor.

Küçük parlak gözleri ve renkli tüyleri beni o kadar heyecanlandırıyor ki farkında olmadan Travis'in koluna yapışıyorum.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bunu kesinlikle bilerek yapmıyorum.

Ama elim kendi kendine hareket ediyor gibi. Travis'in kolundan aşağı. Bileğinde duruyor. Sonra elimi tutuyor.

Onunkini sıkıyorum. değil. Parmaklarım gevşedikten sonra bile sıkıca tutuyor, böylece istesem bile elimi çekemiyorum.

İstemiyorum.

Yürümeye devam ederken el ele tutuşuyoruz.

Konuşmamız gerektiğini söyledi ama bunu yapmak için acelesi varmış gibi görünmüyor. Küçük evimizden ayrıldığımızdan beri onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Eli sıcak ve güçlü ve benimkini sıkıca tutuyor.

Yüksek bir dalda bir karga buluyoruz ve bize onaylamaz bir şekilde garklayarak hiç farkında olmadığımız günahlarımız için bizi azarlıyor.

Bu beni güldürüyor.

Travis elimi sıkı.

Ormanın sonuna ulaşana kadar yürüyoruz. Aklım Travis'te - sonunda konuşmaya karar birbirimize ne söyleyeceğimizde - ve dikkatli olmadığımız hiç aklıma gelmiyor.

Ama biz değiliz.

Ve ikimiz de daha iyi biliyoruz.

Hâlâ el ele tutuşarak ormandan çıkıyoruz ve sonra gördüğümüz şey karşısında aniden duruyoruz.

Bir kamp ateşinin etrafında oturan üç adam.

İçlerinden birini hemen tanıdım. Bu, bir süre önce Geçen gün etrafımızda dolaşan dört kişiyle birlikte. Kurt sürüsünün gözcüleri olduğunu düşündüğümüz kişiler. Yanındaki diğer iki adamın o dört kişiden ikisi olduğunu tahmin ediyorum ama onları tanımam mümkün değil.

Yine de kırsal adamı tanıdım. Yakınlarda üç motosiklet duruyor.

Belli adamlar da bizim gibi şaşırılmışlar. Bira içip tütün içiyorlardı.

Onlarla tekrar karşılaşınca şok ama olmamalıydım. Bu adamları ilk kez gördüğümüz bölgeye geri dönüyoruz.

Travis ve ben hiç dikkat etmedik.

Hem de hiç.

Boz adam geçen sefer bize, bizi bir daha görürse bu karşılaşmadan sağ çıksöylemişti.

Ve biraz daha ileri , kervanı bulacaklar. Sürücüyü uyarabilirler.

Oteldeki herkes tehlikede olacak.

Beşimizin birbirimize baktığı garip bir an var -tanıma ve eylem arasında bir eşikte duruyoruz- ve hiçbirimiz kıpırdamıyoruz.

Kas.

İlk tepki veren Travis oldu. Beni arkasına itti ve tufeğini kaldırıp pozisyon alıyor. "Kaçın" diye bağıyor. "Şimdi. Ormana doğru. Yardım bulun."

O ne onu yapıyorum. Tamamen içgüdüsel. Korkuyorum ve sesinin otoritesini görmezden gelmek çok zor. Topuklarımın üzerinde döndüm ve koştum.

Adamlardan biri bana ateş etti.

Buna gerçekten inanamıyorum ama var. Hangisi olduğunu bilmiyorum çünkü

Ben ters yöne bakıyorum ama silahın bana doğrultulduğu çok açık. Bunu biliyorum çünkü mermi tam yanımdan vızıldayarak geçiyor, o kadar yakın ki sol kulağımın hemen yanında havanın titrediğini hissediyorum.

Travis öfkeli bir böğürtü çıkarır. Sonra ateş etti. olduğunu varsayıyorum. Sonra daha fazla ateş var. Hem çok. Yüksek sesle. Sağır edici. Korkutucu.

Köpeğin hırladığını duyuyorum, onu hiç duymadığım kadar şiddetli. Sonra tanımadığım bir ses küfrediyor ve köpek acı dolu bir havlama sesi çıkarıyor.

Beynimdeki panik sisini delip geçen o çılgılık.

Silahlar ateşleniyor. Travis orada korumasız duruyor. Kesinlikle vurulacak.

Ve o piçlerden biri köpeğimi yaraladı.

Travis'in bana ne söylediği umurumda değil. Kaçmayacağım. Sadece üç adım atmıştım ama geri dönüp tabancamı kılıfımdan çıkardım.

Bu dünyada bana ait olan biri varsa, o da Travis ve o köpektir. Ve ikisi de şu anda tehlikede.

Adamlardan birinin Travis'e nişan aldığını gördüm, ben de ateş ettim. İlk atışta ıskaladım, bu yüzden tekrar denedim. Bu sefer omzuna isabet ettirdim ve yere düştü.

Köpek hâlâ ayakta ve yaralı adamın üzerine doğru koşarak saldırgan bir şekilde saldırır. Adam bunu yapabilecek durumda olsa bile, köpek onu yerde tutarken asla ayağa kalkamazdı.

Travis üçüncü adamı vurmuş olmalı çünkü yerde yatıyor ve hareket etmiyor.

Kır saçlı adam da vuruldu ama ayağa kalkmaya çalışıyor.

Travis vuruldu. Kalçasında kan var. Ama sadece sıyırmış olmalı çünkü yarası yoluna çıkmıyor. Hâlâ ayakta, silahını o kadar hızlı dolduruyor ki hareketi zar zor algılayabiliyorum.

Ama yeterince hızlı değil.

Tabancamı kırılaştırmış adama ama ben tetiği çekmeden ateş ediyor. Tam Travis'e nişan alıyor.

Atışı duyuyorum. Namlunun nereye baktığına . Travis vurulduğunda tüfeğini kaldırmaya başlamıştı.

Kitaplarda kriz anlarında olayların ağır çekime geçtiğini okumuştum ama benim için hiç böyle olmadı. Genellikle benim için bulanıklaşıyorlar, o kadar hızlı oluyorlar ki belirli hareketleri zar zor takip edebiliyorum.

Ama şu anda dünya yavaşlıyor. Silah sesi ile Travis'in çarpmanın etkisiyle geriye doğru sarsılması arasında çok uzun bir gecikme var.

Kurşunun içeri girdiğini, gömleğini, göğsünü yırttığını görüyorum. Kanın gri kumaşa yayıldığını görüyorum. Ve geriye doğru düştüğünü görüyorum.

Yere düşmesi çok uzun sürdü. Yere indiğindeki gümbürtüyü duyuyorum.

Çığlık atıyorum. Avazım çıktığı kadar. Tam bir öfke.

Silahımı tekrar kaldırdım ve kır saçlı adama ateş ettim. O kadar kendimde değilim ki nişan alamıyorum. Kurşun saçlarını sıyrıp geçti.

Şu anda yere yığılmış Travis'e yaklaşırken yüzünde çirkin bir sırıtma var. Adam beni görmezden geliyor. Ona zarar veremeyeceğimi varsayıyor. Öldüğünden emin olmak için Travis'e tekrar ateş edecek.

Bundan eminim.

Tekrar nişan alıyorum. Elim terden o kadar ıslak ki silahı zorlukla sabit tutabiliyorum. Ateş ediyorum. Bu sefer yan tarafından vurdum.

Acıyla homurdanıyor, birkaç adım geri atıyor. Sonra silahını

Be

n. Şimdi kızgın. Yapabilirse beni öldürecek.

Tekrar ateş ettim. Bu sefer tam göğsünden vurdum.

Düştü ve bir daha hareket etmedi.

Silahımı bırakıp Travis'in yanına koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. vücut. "Aman Tanrım! Travis? Travis! Travis! Lütfen, Tanrım, lütfen ölmesine izin verme!"

Ona doğru uzandığımda Travis'in gözlerinin açık olması beni şaşırtıyor. Solgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "Oh sevgilim. Gerçekten iyi iş çıkardın."

İki elimle kurşun yarasını kapatıyorum. Aslında göğsünde değil. Omzuna daha yakın. Ama çok fazla kan var. Her . "Travis. Lütfen, Travis." Cevap vermiyor. Gözleri kapalı. Hiç hareket etmiyor.

Yaklaşan sesler duyuyorum. Bizi çağırıyorlardı. Oteldeki insanlar silah seslerini duymuş olmalı ve yardıma geliyorlar.

Artık çok geç. Artık önemi yok.

Bundan sonra hiçbir şeyin önemli olacağından emin değilim. Travis hareket etmiyor.

Başıma gelen hiçbir şey bu kadar canımı yakmamıştı. Artık insanlar için ağlayamayacağımı sanıyordum. En kötüsünün başıma geldiğini sanıyordum ama düşüşün sonundaki gümbürtüye daha yeni ulaştım.

Bu benim için. Nihayet. Dünyanın sonu.

Travis'in kanamasını ellerimle durdurmaya çalışıyorum. Ve ağlıyorum.

Sonrasında zaman . Olaylar bulanıklaşıyor. Olanları zar zor .

Mack ve karavandan birkaç kişi daha çıkar. İçlerinden birkaçı iki ceset ve yaralı adamla ilgilenmek için kalırken, diğerleri Travis otele geri döndü.

Orada çağırdıkları bir doktor var. Önceki hayatında kadın doğum uzmanıydı ama şu anda elimizdeki tek şey o.

Travis ölmedi ama bilinci de yerinde değil.

Onunla ilgilenirken odada kalmama izin vermiyorlar. Gitmek istemiyorum, bu yüzden beni dışarı itiyorlar.

Köpekle birlikte otel odasının dışındaki beton zemine ve bekledim.

Odada neler olduğunu bilmiyorum. İnsanlar benimle konuşmaya çalışıyor - Anna, Mack, hatta Cheryl - ama gerçek bir konuşma yapabilecek durumda değilim.

Mack odadan çıkıp "İçeri gelsen iyi olur" diyene kadar orada ne kadar oturduğumu, köpeğe sarılıp dua ettiğimi bilmiyorum.

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Boğazım boş yere düğümleniyor.

Mack telaşla, "O ölmedi," dedi. "Seni korkutmak istememiştim. Seni sorup duruyor."

"Uyandı mı?" Dizlerim titriyor, bu yüzden kendimi duvara yaslıyorum.

"Hayır. Tamamen kendinde değil. Ama sürekli seni çağırıyor. Durmuyor. Kurşunu çıkardık ve yarayı diktik. Çok kan kaybetti ama ateşi çıkmadığı ya da enfeksiyon kapmadığı sürece iyi olacağını düşünüyorum. İyi bir atış değildi ve çok uzağa gitmedi. Ama sakinleşmeyecek.

Onunla birlikte olmanızın size yardımcı olabileceğini düşündüm."

Odaya girdiğimde Travis solgun ve terliyordu. Gömlek giymiyor ve bir omzunda büyük bir bandaj var. Gözleri kapalı ve saçları derisine yapışmış.

Vücudunun alt kısmını bir çarşaf örtüyor ve ben izlerken bir iniltiyle çarşafı aşağı itiyor. Gözleri kapalı, ama yatağa yaklaştığımda gözlerini kocaman açıyor ve başını kaldırıyor. "Layne!"

Hiçbir şeye bakmıyor. Belli ki sayıklıyor.

Beceriksizce tökezleyerek hızlanıyorum ve yatağın üzerine eğilip bana en yakın olan elini tutuyorum. Yaralı omzunun eli değil bu ve elini uzatmış, körlemesine yokluyor. İki elimle ona tutunuyorum. "Travis. Travis, her şey yolunda. Her şey yolunda. Ben buradayım."

Doktor, eski püskü bir haki pantolon ve kirli bir golf tişörtü giyen, sıradan, orta yaşlı bir adam. Yatağın yanında durmuş, Travis'e bakıyor. "Dikkatli olun. Çırpınıyor. Kurşunu çıkarabilmek için onu tutmak zorunda kaldık."

Travis'in parmakları benimkileri acıyla sıkıyor. Hâlâ yatakta kayıyor ama başını bana doğru çeviriyor. Gözleri yine kapalı.

"Layne," diye mırıldanıyor.

"Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç dakika sürüyor ama Travis'in vücudu sonunda rahatlıyor.

Doktor uzun bir nefes verir. "Tanrıya şükür. adam tüm prosedürü ağır kesici almadan geçirmek zorunda kaldı. Onu sakinleştirecek viskimiz bile . Ama kurşun hayatı bir şeye zarar vermemiş. Dinlenir ve dikişleri sökülmezse gerçekten iyi olacağını düşünüyorum. Bir süre onunla kalabilir misin? Görünüşe göre istediği kişi sensin."

Hâlâ Travis'in eline yapışmış durumdayım ve Mack'in benim için sürüklediği sandalyeye oturuyorum. "Ben kalacağım."

• • • •

Travis uyandığında birkaç saat geçmiştir.

Hâlâ sandalyede oturuyorum. Sırtım ağrıyor ve elim beni öldürüyor çünkü Travis onu sürekli ölümcül bir şekilde tutuyor. O kadar yorgun ve bitkinim ki başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. Yine de uyumuyorum.

Travis'in boğuk sesini duyduğumda şaşkınlıkla irkiliyorum, "Göğsümden bir kurşun yedim ve o biraz kestirmeye karar verdi."

Bir solukla doğruluyorum. Gözleri açık ve bana bakıyor. Gözleri kararmış ama farkındalar ve solgun ağzının köşesi yukarı kalkmış.

En alakasız şeyi söyledim. "Kurşunu omzundan yedin, göğsünden değil. Fazla hasar bile vermedi."

"Şeytan gibi acıyor."

"Eminim . Ama kestirmiyordum." "Tamam."

Ağlamaklı hissediyorum ama soğukkanlılığımı korumaya ve gülümsemeye çalışıyorum. "Gözlerimi dinlendirmem gerekiyordu çünkü uyanman çok uzun sürüyordu."

"Yavaş davrandığım için özür dilerim." " değil. Seni affediyorum."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz. Parmakları nihayet benimkilerin üzerinde gevşedi ama elimi bırakmıyor.

Sonunda kuru bir sesle mırıldandı: "Sana kaçmanı söylemiştim."

"Bana ne söylediğini biliyorum. Ama bana söylediğin her şeyi otomatik olarak yapacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Huffs. "Daha önce hiç yapmadın."

"Kaçmak istemedim."

"Sanırım değil."

"Eğer kaçmış olsaydım, şu anda hayatta olmazdın." Cümle hafifçe başlıyor, ama ne kadar doğru olduğunu anladığımda tonu değişiyor.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştım.

Bu kalbimden ne kadar çok şeyi söküp alırdı.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzü kısa süreliğine buruşuyor.

"Bunu asla unutmayacağım. Tüm hayatım boyunca. Küçük bir savaşçı gibi etrafta dönüp iki adamı alt etmeni."

Sertçe yutkunuyorum. "Zaten ikisini vurmuştun. Bunu yapabilmemin tek nedeni buydu. Ve sanırım sarhoş falan olmalılar."

"Öyleydiler. Berbat nişan alıyorlardı. Yoksa beni kurşun yağmuruna tutarlardı. Ama yine de... Hayatımı kurtardınız. Teşekkür ederim."

"Bir değil." Elini sıkıyorum. Ona gerçekten sarılmak istiyorum ama şu anki durumunda bu imkânsız. Eliyle yetinmek zorundayım.

"Seni motosikletimi çalmaya çalışırken bulduğumdan beri her gün hayatımı kurtardın."

". "

Kıkırdıyorum. "Sen öyle diyorsan."

Nefes alış veriş yavaş ve düzgün ama hâlâ mide bulandırıcı derecede beyaz. Yüzü terden nemli ve zaman zaman acı içinde kıvrılıyor.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve bakışları kalbimin sıkıca kenetlenmesine neden oluyor.

"Köpek iyi mi?" Travis bir dakika sonra soruyor. "O da çok iyiydi. Nerede o?"

"O iyi. O adamlardan biri onu tekmelemiş olmalı ama sadece biraz morarmış. Kapının dışında, burnunu çatlağa dayamış. Onlar

onu içeri
almayacak."

"Neden?"

"Mikroplar konusunda endişeliler. Enfeksiyon falan. Onlara onun çok iyi bir köpek olduğunu ve yatağa atlamaya ya da yaralarınızı yalamaya çalışmayacağını söyledim ama riske girmek istemediler."

Travis kaşlarını çatıyor, belli ki bu durumdan en az benim kadar rahatsız olmuş. "*Beni içeri bile zor aldılar,*" diye ekliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani seninle odaya girmeme izin vermediler. Sadece sen sayıklayarak beni çağırmaya başladığında içeri girmeme izin verdiler."

"Öyle bir şey yapmıyordum."

"Evet, öyleydin. Seni duydum. Sanırım ben burada olsaydım daha iyi olacağına ikna oldular. Köpeği çağırmalıydın. O zaman belki onu da içeri alırlardı."

"Kim bu insanlar, bize ne yapacağımızı söylüyorlar?"

Omuz silkiyorum. "Herkes. Doktor ve eskiden hemşire olan ve herkesin patronu olduğuna karar veren Patty adında bir kadın. Bobby Fraser ara sıra denetlemek için kafasını içeri sokuyor. Mack bile durup durup bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Tüm bu patronluk taslamalar can sıkıcı olmaya başladı."

"Bana mı söylüyorsun. Vurulan benim. Eğer seni ve köpeği burada yanımda istiyorsam, sana sahip olabilmeliyim." Travis'in sesi oldukça asabi çıkıyor ve bu beni gülümsetiyor. "Dünyadaki herkesin bize ne yapacağımızı söylemesine gerek yok."

"Yardım ettiler. Kanamayı durdurmak, kurşunu çıkarmak ve seni dikmek muhtemelen hayatını kurtardı."

Homurdanıyor.

"Sanırım şikayet etmemeliyiz."

Kapının dışında sesler duyuyorum ve birinin içeri girip girmeyeceğini görmek bekliyorum. Ama kimse gelmiyor ve sesler yavaş yavaş kayboluyor.

Ancak bu bana bir şey hatırlattı.

Travis'in elinin elimden kaymasına izin verdim ve . "Cheryl'ı çağırmamı ister misin? Ya da... ya da birini?"

Travis gözlerini kırıştırır ve kaşlarını çatar. "Ne? Neden?"

"Sadece onu görmek isteyebileceğini düşündüm." "Neden?"

Yaralı falan değil, değil mi?"

"Hayır. O iyi. Senin için endişeleniyordu. Sadece düşündüm ki..."

Hâlâ ne söylemeye çalıştığımı anlayamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Onunla daha sonra konuşabilirim. Şu anda büyük bir kalabalıkla uğraşmak istemiyorum."

"Tamam. Gitmemi istiyor musun?"

Öfkeli bir ses çıkarır. "Hayır! Yani, sen istemedikçe olmaz. Belki dinlenmeye falan ihtiyacın vardır."

"Dinlenmeme gerek yok."

"Evet, öyle. Biraz yorgun görünüyorsun." Yatağa doğru kaymaya çalışıyor ve acı içinde tıslıyor. "Neden yanıma uzanmıyorsun?"

Bu fikir gerçekten hoşuma gitti çünkü sandalyede uzun süre garip bir şekilde oturmaktan sırtım ağrıyor ama Travis'incitmekten korkuyorum. "Yapmasam iyi olur. Seni hareket ettirdiğimi düşünürlerse çok kızarlar. Kıpırdamadan yatman gerekiyor."

"Ne yapmam gerektiği değil." Yanında boş bir alan bırakarak yatağın bir doğru ilerliyor. "Sana söylemiştim. Patronluk taslanmasından hoşlanmam. Sen gerçekten küçüksün. Burada sana yetecek kadar yer var."

"Ben o kadar küçük değilim."

"Evet, ." Bana en sevdiğim küçük gülümsemeyi, yumuşak ve sevgi dolu veriyor.

Buna karşı koymam mümkün değil. Dikkatlice yatağa tırmanıyorum, yüzüm ona dönük olacak şekilde yan dönüyorum ama onu sıkıştırmamak için kenara yakın duruyorum.

Tekrar elime uzandı.

Birkaç dakika boyunca bu şekilde yatıyoruz.

Sonunda Travis usulca, "Çok üzgünüm Layne," dedi. "Ne için üzgünsün?"

"Aptal olduğum için. Dikkat etmem gerekirken etmediğim için. Vurulmayı hak ettim. Seni hiç düşünmeden tehlikenin içine sürükledim. Çok özür dilerim." "Bunun için üzölmene gerek yok Travis. Bunu bilemezdik. O adamlar . Aynı bölgeye geri unutmuşum.

Onları ilk gördüğümüz yerde. Onlarla karşılaşacağımızı bilemezdik."

"Ama yalnız olmayabileceğimizi bilmem gerekirdi. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Ne kadar aptalım. Sana ne söyleyeceğim konusunda ve doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum ve tehlikeye karşı tetikte bile değildim."

"Ben de dikkatimi vermiyordum."

Uzun bir nefes verdi. "Ve konuşmamızı hiç yapamadık." Nefesim kesildi. "Hayır. Sanırım konuşmadık."

Oda bir dakikalığına sessizliğe büründü. Sığ nefes alış verişlerimizden başka bir şey yok.

Sayıklarken bana seslendi. Cheryl'ı ya da başka birini çağırmadı.

Elbette bunun bir anlamı var.

Belki de yanılmışımdır. Birçok şey hakkında.

Sorularımı kelimelere dökmek istiyorum ama hâlâ çok korkuyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım. Daha önce hiç böyle aşık olmamıştım.

Peter'ı seviyordum ve ona karşı hislerim gerçektir. Ama aynı zamanda gençtiler. Basitti.

Hiç bu kadar derin, karmaşık ve her şeyi tüketen bir şey hissetmemiştim.

İnsanlar bu şekilde hissetmekle nasıl başa çıkıyor? bu tür bir duygu fırtınası varken her gün nasıl yaşıyorlar ve işlerine nasıl devam ediyorlar?

Duygularını bir başkasıyla paylaşmayı nasıl başarabiliyorlar? "Sen ne...?"

Travis boğazını temizler. Gözlerini kaçırıyor. "I sormak istedim. Şimdi ne yapmayı düşündüğünü merak ediyordum?"

Bu sorgulama tarzı hiç de beklediğim gibi değil ve midemi bulandırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani *şimdi*." Elini hafifçe sallıyor. "Geleceğinizi kastediyorum. Fort Knox bir hiç haline geldiğinden beri. Ve Meadows halkını bulduğumuzdan beri ama düşündüğümüz gibi değil. Onlarla mı kalmak istiyorsun? Her neyse?"

Bana açıkça sorduğu için, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Başımı sallıyorum. "Hayır. Pek sayılmaz. Yani, onları bulduğuma sevindim ama burada bana göre bir şey yok. Ve tüm bu yavaşlık ve otoriterlik ve kendi kararlarımı verememek... biraz sinir bozucu."

Bir nefes veriyor, yüzündeki gerginlik hafifçe gevşiyor. "Evet. Ben de öyle düşünüyordum."

"Yani onlarla kalmayacak mısınız?" O kadar şaşırdım ki başımı yataktan kaldırdım.

Travis kaşlarını çatır. "Şey, yapardım, eğer... eğer... Ama gerçeği bilmek istiyorsan söylememeyi tercih ederim."

"Cheryl ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Sen musun...?" Soruyu bitirmedim çünkü birden kulağa saçma gelmeye başladı.

Travis hâlâ Cheryl'la birlikte olmak isteseydi, onu hemen görmek isterdi. Onu sorardı.

bir şey yapmadı.

Beni . Onu değil.

Kaşları dramatik bir şekilde çatıldı. "Sen de bu yüzden mi Ne düşünüyorsun? Ben ve Cheryl- Hayır! Ona hâlâ değer veriyorum ve her zaman da vereceğim. Ama artık istediğim kişi o değil."

Duygular içimde öyle bir güçle yükseliyor ki zorunda kalıyorum. Bacaklarımı altına katlıyorum ve Travis'e bakıyorum.

Mavi-gri gözleri çok derin, çok ciddi.

Yumuşak, yapmacık bir sesle konuşuyor. "Sanırım sana sormam gereken bir şey var. Eğer kervana katılmak istemiyorsan, şimdi ne yapmak istiyorsun? Gerçek seçeneklerin var. Maria'yı gerçekten sevdiğini biliyorum. İstersen arkadaşınla gidip onlara katılabilirsin. Eğer istediğin buysa."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Bunu düşündüm. Ama bilmiyorum. Onlar değil... sadece kadınlar."

"Evet. Biliyorum. Eğer bir erkek istiyorsan, o konuda da seçeneklerin var." Aksanı gittikçe kalınlaşıyor. "Seni Mack'le konuşurken gördüm. Gerçekten iyi bir adam. Akıllı, senin gibi."

"Mack?" O kadar şaşırdım ki tek kelime tiz bir sesle çıktı.

"Elbette. O gerçekten iyi bir adam. Ondan hoşlanıyor gibisin. Eğer erkeğin olmasını istiyorsan, eminim hayır demez."

"Mack?" Bu sefer kelime daha yüksek sesle. Daha da şaşırdım.

"Evet. Mack. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Mack benimle ilgilenmiyor."

"Elbette öyle." Travis şimdi biraz şaşkın görünüyor. Biraz da kararsız.

"Elbette öyle."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü..." Birkaç düzensiz nefes alır. "Çünkü her erkek seni ister. Onlara sorarsan, dünyadaki her erkek seni ister."

Garip bir ses çıkarıyorum. Neredeyse bir hıçkırık. "Travis. Lütfen. İstemiyorum. Seni kaybedemem."

Yüzü buruşuyor. "Sevgilim. Bunu söylemekle çok kötü bir iş yapıyorum. Tekrar deneyeceğim. Beni kaybetmeyeceksin. Gitmemi istemediğin sürece. Sen ne yaparsan ben de onu yapacağım. Maria'ya katılmak istiyorsan, kayıp bir köpek yavrusu gibi arkandan geleceğim. Ben ve köpek. Ya da Mack veya başka bir adamla takılmak istersen, kendimi üçüncü tekerlek yaparım ve derinlemesine pratik yaparım.

Nefes al ki sana benim gibi dokunduğu için adamın suratını dağıtmayayım. Ya da her şeye rağmen karavanda kalmak istiyorsan, sabırlı olmayı ve kontrolün bende olmamasına katlanmayı öğreneceğim. Beni kaybetmeyeceksin Layne. Ama sana beni elinde tutmak için beni becermek zorunda olmadığını söylemeye çalışıyorum. Sana bir daha dokunmamı istemesen bile bana sahipsin."

Şimdi gerçekten ağlıyorum. Gözyaşlarımı siliyorum.

Travis eliyle kıllı çenesini ovuşturuyor. "Temel olarak, artık gerçek seçeneklerin olduğunu söylüyorum. Aramızda bir şeyler olduğunu biliyorum çünkü... çünkü çaresizdin. Kendini kötü hissediyordun. Bir şeye ihtiyacın vardı ve ben oradaydım. I

Başka türlü isteyeceğin bir adam olmadığını biliyorsun. Anlıyorum. Söz anlıyorum. En başından beri kendime senden asla daha fazlasını istemeyeceğimi söyledim, çünkü istemediğin hiçbir şeyi bana vermek zorunda hissetmeni asla istemedim. Birlikte olduğumuz ilk günden itibaren buna bağlı kaldım ve seni kaybetme paniği içinde olsam da şimdi de bağlı kalmaya devam edeceğim. Seçeneklerin var, Layne. Hiç üniversiteye gitmemiş, şiirlerini zar zor anlayabilen ve arabayı tamir eden adam dışında senin için hiç kimse olmaması gereken yaşlı bir köylü ile sıkışıp kalmadın.

Sahip olduğun tek kişi o olduğu için ona mahkum değilsin." Sesi

kısık, solgun ve ciddi. Gözleri çıplak bir şekilde muhtaç.

Yataktan elini tutmak için uzandım ve ön kolunu göğsüme doğru sardım.

"Ya... ya o yaşlı köylüyü istiyorsam?"

Travis bana bakarken boğuk bir ses çıkarıyor. "Layne?" "Ya onu istersem?"

"Lütfen, Layne. Lütfen bunu söyleme. Lütfen sorma. Ciddi değilsen tabii. Yani *gerçekten* ciddiysen. Çünkü seni ciddiye alacağım. Seninle iyi vakit geçirmekten daha fazlasını isteyeceğim. Asla bırakmayacağım."

Yanağımdaki yaşları omzumla silmeye çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum. "Travis, gerçekten soruyorum. Ya o yaşlı köylüyü istersem?"

Yüzü değişir. Gözleri parlıyor. "Eğer onu istiyorsan... eğer onu gerçekten istiyorsan... bu yaşlı köylü zaten senin."

O kadar çok ağlıyorum ki oturmaya devam edemiyorum. Arkama yaslanıyorum.

Yatağa, yanına uzandım, hâlâ kolunu göğsüme sarıyordum. Yaralanma riskine girmeden dokunmaya cesaret edebildiğim tek parçası bu.

"Layne?" Travis başıyla bana doğru işaret ederek soruyor ama hâlâ sırt üstü yatıyor.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Yüzümü sildim.

"Neden ağlıyorsun?" "Çünkü çok mutluyum."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyordun, değil mi?"

"Hayır! Tabii ki bilmiyordum. Neden bileyim ki?" "Belli olduğunu sanıyordum. Yıllardır senin için deli oluyorum."

"Yıllar mı? Sadece birkaç haftadır birlikteyiz."

"Çoğunu senin için deli olarak geçirdim. Bunu görebiliyor olmalıydın. Senin kadar cesur, tatlı, akıllı ve kalp dolu biriyle hiç tanışmadım. Sana aşık olmadan nasıl durabilirdim ki? Ama benimle sadece mecbur olduğun için birlikte olduğunu biliyordum, bu yüzden sana sahip olmaya iznim olmadığını düşündüm."

"İzin var." Gözyaşlarımın arasından ona bakıyorum. Yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı.

Travis ağır ağır nefes alıyor. Yüzü hâlâ nemli ama şimdi biraz daha renklenmiş. "Sence...?"

"Ne mi düşünüyorum?"

"Seni öpebileceğimi mi düşünüyorsun? Gerçekten?"

"Gerçekten öpmeni isterdim."

Kendini desteklemeye başladığını gördüğümde, küçük bir itiraz çılgılığı atıyorum. "Hayır! kalkamazsın. Kıpırdamadan yat, ben sana geleceğim."

"Yapabilirsem daha iyisini yaparım-"

"Ayağa kalkmayacaksın. Çok fazla hareket edersen ve dikişlerin yırtılıp tekrar kanamaya başlarsa, tüm bu onaylamayan konuşmalara katlanmayacağım. Sen sırt üstü yat. Seni öpeceğim."

eğildiğimde Travis sözsüzce homurdanıyor. Dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. "Gerçekten bu konuda sızlanıyor musun?"

Ofluyor. "Eğer beni hayatım, bir daha asla sızlanmam." Bu beni çok etkiledi.

Dudaklarım onunkilere değerken titriyorum ve odaklanamıyorum. Onunki kuru. Benimkilere doğru hareket ediyor ve geri çekilmeye çalıştığımda yapışıyorlar.

Bir elini kaldırıp beni daha iyi öpebilmek için başımı kalbim dört nala atıyor. Dili dudaklarımda gezinmek için

Sonra alt dudağımı iki dudağının arasına alıp lezzetli bir şekilde çekiştiriyor ve vücudumda bir zevk şelalesini tetikliyor.

Boğazımdan aptalca bir ses çıkarıp ağzına karşı gülümsüyorum. "Gördün mü? Böyle o kadar da kötü değil."

"Çok kötü değil, ha?" Eli kafatasımın arkasına doğru kıvrılıyor, Beni tekrar öpmek için başını hafifçe kaldırırken gülümsüyor. "Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

"O zaman neden ?" Yarasının üzerine ağırlık bindirmemek için kollarımın üzerinde ona destek olmak zorunda kalıyorum. Pozisyonum garip ve sırtım yine ağrıyor, ama daha az umursayamazdım.

"Çünkü uygun bir mesafeyi korumaya çalışıyordum."

"Uygun mesafe! Beni beceriyordun."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama kendime bunu sadece sen istediğin için yaptığımı söyleyip durdum. Böylece hala izin verileden fazlasını almadığımı söyleyebilirdim. Ama seni öpersem, bakış açımı asla koruyamayacağımı biliyordum. Ne kadar yaklaştığımı bilemezsin. Defalarca. Seni öpmek istediğim kadar başka bir şey isteyebileceğimi bilmezdim. Ama ben kendime izin vermekten daha iyisini biliyordum. Gitmene asla izin veremezdim."

Ağzının, çenesinin ve yanaklarının her yerine küçük öpücükler konduruyorum. Cildi dudaklarımın altında kaşınıyor. Sonunda bunu yapmama izin verildiğine inanamıyorum. "Ve şimdi yapmak zorunda değilsin."

"Artık buna gerek yok." Bana en tatlı küçük öpücüğünü verdi. "Seni seviyorum Layne. Anladın, değil mi?"

"Evet. Anladım. Ben de seni seviyorum."

Dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor ve dili ağzıma giriyor. Bedenim zevkten vızıldıyor. O kadar derinleşmeye başlıyor ki bacaklarımın arasında bir baskı sarmalı sıkılaşıyor ve sonra kapı aralığından gelen bir sesle birbirimizden ayrılıyor.

"Bunun kurşun yarasına iyi gelmeyeceğinden oldukça eminim." Mack. Sesi eğlenmiş gibi.

Travis'ten uzaklaşıyorum, kıkırdıyorum ve yüzümü onun sağlam omzuna saklıyorum.

Mack odaya giriyor. "Sanırım bu kendini daha iyi hissettiğin anlamına geliyor?" "Rahatsız edilmeseydik daha iyi olurdu. Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Sözlerine rağmen Travis'in sesi huysuz çıkmıyor. Şimdi yüzü kızarmış ve aptal gibi sırtıyor.

"Sadece hastayı kontrol etmek ve Layne'in bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için uğramıştım. Ve burada hareket etmeyen bir köpek var. Herkese çelme takıyor."

"Lütfen onu içeri alın," diyorum başımı kaldırarak.

Mack gözlemcileri kontrol eder gibi arkasına bakıyor ve sonra köpeğin odaya girmesine izin vermek için yoldan çekiliyor. "Onu içeri aldığımı kimseye söylemeyin yeter."

Köpek aceleyle yatağın kenarına geliyor ve şilteyi kokluyor. Onu seviyorum ve Travis de sevebilsin diye diğer tarafa koşuyor.

Mack bana sırtıyor. "Sanırım seni onun hasta yatağında öpüşürken yakaladığıma göre, bu her şeyin oldukça basit olduğu anlamına geliyor."

Mack'in gülümsemesine karşılık veriyorum ve Travis'in ön kolunu tekrar göğsüme bastırıyorum. "Aslında basit değildi ama yine de çözmeyi başardık."

• • • •

Geceyi Travis'in yanındaki yatakta geçirdim.

Patty, zorba hemşire, bu durumdan memnun değil, ama biz onun ciddi uyarılarını görmezden geliyor ve istediğimizi yapıyor. Bizi selamladıktan sonra köpek kapının dışında uyutuluyor.

Ertesi sabah Travis'ten önce uyanıyorum ve o uyanmadan önce tuvalete gidip biraz temizlik yapacak zamanım oluyor.

Doktor neredeyse gözlerini açar açmaz onu kontrol etmek için uğrar ve Travis bandaj değişimi ve muayene sırasında huysuz ve aksi davranır.

"Size biraz aspirin ve Advil verebilirim," diyor doktor. "Üzgünüm, elimizde sadece bunlar var. Daha güçlü bir şeyi olan varsa paylaşmasın."

"Ben iyiyim." Travis belli iyi değil. Hâlâ acı çekiyor gibi görünüyor. Aslında, bu sabah her zamankinden daha rahatsız görünüyor.

"Bir ya da iki gün boyunca seyahat edemeyeceksiniz." Doktor endişeli görünüyor. "Kervan bu sabah yola çıkacak ama sen bizimle gelemeyeceksin."

"Sorun değil," diyorum. "Zaten kalmayacaktık." "Onunla ilgilenmek için sizden daha fazlasına ihtiyacı olacak." "İyi olacağız," diye homurdandı Travis.

"Kalabilirim," diyor Mack. Doktor geldiğinden beri kapının yanında oyalanıyor. "En azından bir ya da iki gün. Sonra Anna ve benim Batı Virginia'ya doğru yola çıkmamız gerekecek."

"Peki ya Maisey ve Jenna?" Ben soruyorum.

"Fikirlerini değiştirdiler. Karavanla birlikte hareket edecekler."

Diğer iki kadın Maria'ya katılma konusunda Anna kadar kararlı görünmedikleri için bu beni şaşırtmadı.

Doktor işinin bittiğini düşünüyor gibi, o yüzden gidiyor.

Mack bana "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Oh... Gerçekten bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadık." Dönüp Travis'e bakıyorum. Ayık bir şekilde beni izliyor. "Belki de yapmalıyız... Bir yer var. Bir süre güvende olacağımız dağlara. Belki de o eve geri . En azından sen ayağa kalkana kadar. Sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Travis bana başıyla onay verdikten sonra Mack'e bakıyor. "Bu durumda biz de Anna ve seninle aynı yöne gidiyor olacağız. Belki birlikte gidebiliriz. Bir süre Layne'i güvende tutmakta pek iyi olamayacağım, bu yüzden yardımınızdan memnun olurum."

"Bana uyar. Bir ya da iki gün içinde seyahat edebilecek durumda olacağına emin misin?" "Hazır olacağım." Travis'in yüz ifadesi tartışmaya yer bırakmıyor.

Eğer iki gün içinde seyahate hazır olmak mümkünse, Travis bunu yapacaktır.

o.

• • • •

Travis ve ben nihayet tekrar yalnız kalmadan önce SABAHIN ORTASIYDI. Karavan ayrıldı ve Cheryl ile Meadows'taki diğerlerine veda ettik.

Depremlerden zarar gören dağlık bölgeye doğru gidiyorlar. başka yerleri yok ve muhtemelen ulaşabilecekleri her yer kadar güvenli olacaktır.

Belki de yaşanabilir durumda çok sayıda evin bulunduğu bir mahalle bulabilirler.

Orada bir hayat kurmaya çalışacaklar.

Travis eninde sonunda onlara katılmak isterse, benim sorun olmaz. Ve eğer evde kalırsak, ki bunu tercih ederim, yine de ara sıra ziyaret edip Cheryl ve diğerlerinin iyi olduğundan emin olmak için yeterince yakın olacağız.

Mack ve Anna köpekle birlikte cipimizden yiyecek almak ve etrafı davetsiz misafirlere karşı kontrol etmek için dışarı çıkarken, ben yatağa uzanıyorum

Travis'in yanına uzanıp elini tuttu.

"Biraz daha öpüşmek ister misin?" diye soruyor, sesi kalın ve sevecen. İnsan kalabalığı dağıldığı için sesi daha iyi çıkıyor.

Hafifçe gülüyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Oyalanmalarına izin vermiyorum. "Daha sonra öpüşebiliriz. Önce konuşmak istiyorum."

"Tamam. Ne hakkında?"

"O eve geri dönmemiz senin için sorun olur mu? Oraya gitmek zorunda değiliz. Sadece başka bir yer düşünemedim."

"Hayır. Bana mükemmel gibi geldi. Hiçbir yer bu güvenli olamaz, özellikle de ben bu kadar kötü durumdayken."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Uzun süre kalmamıza gerek yok. Sadece sen iyileşene kadar. Ondan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

"Ne istersen yapabiliriz. Tek istediğim seninle olmak. Seni mutlu edecek her şeyi yapmaktan memnuniyet duyarım."

"Bu çok hoş ama bunu tartışmak istiyorum. Senin de ne istediğini bilmek istiyorum. Eğer dünyada herhangi bir şey yapabilseydin, ben hiçbir şekilde etken olmasaydım, ne yapardın?"

"Benim için her zaman bir faktör olacaksın. Motosiklet yüzünden bana silah doğrulttuğundan beri öyleydin."

"İlk başta senin için bir faktör değildim"

"Evet, öyleydin." Kaşlarımı çatıyorum ve itiraz etmeye başlıyorum ama o buna izin vermiyor. "Hayatımda gördüğüm en cesur, en güzel şey olduğunu ama senin için korkmuştum."

"İyi dim."

"Bundan emin değildim. Bu dünyada mı? Senin için korkuyordum." Gözlerini indiriyor ve sonra tekrar benimkilerle buluşmak için kaldırıyor.

"Bu yüzden seni takip ettim. sen."

Nefesim kesildi. "!"

"Evet, öyle yaptım. Kolay olmadı çünkü iyi bir aracım yoktu ama senin şu an olduğu gibi dünyada yapayalnız olman düşüncesine dayanamadım. neler gelebileceğini. Bu yüzden seni takip ettim. İzini takip ettim. Yoksa neden tam da senin olduğun yerde ortaya çıkayım ki?"

"Aynı yoldan gittiğimiz için olduğunu söylemiştin!"

Gözleri hâlâ ayık olmasına rağmen dudakları hafifçe seğiriyor. "Ve sen bana inandın mı?"

Öfkeli bir huff attım. "Seni koca yalancı!"

Kıkırdıyor ve elime uzanıyor, parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp tek tek öpüyor. "Evet, ben büyük bir yalancıyım. Ama bu sadece en başından beri benim için bir faktör olduğunu kanıtlıyor. Ve bu hiçbir zaman değişim."

Bir an duygusallığa kapılıyorum ama kendimi toparlamayı başarıyorum. "Olabilir. Ama asıl konuya dönelim. Farz edelim ki ben

ve seni etrafta istemedik." Kaşlarını çatmasına kıkırdıyorum. "O zaman ne yapardın?"

İç çekiyor. "Muhtemelen o eve geri dönerdim. Orayı severdim. Hem de çok. İzin verirsen köpeği alırdım ve Mack'in sürekli bahsettiği ağın bir parçası olabilir miyim diye bakardım - ihtiyacı olanlara yardım etmek. Ayaklarımın üzerinde durmaya başladığımda iyi şeyler yapabileceğimi düşünüyorum ve bu, seni kaybettiğim için kırılan kalbim dışında düşünecek hiçbir şeyim olmadan oturmaktan daha iyi olur. Yani muhtemelen yapacağım şey bu."

Gözlerim açılıyor ve heyecan içinde kendimi sıkıyorum. "Gerçekten mi? Yapacağın şey bu mu?"

"Evet. Muhtemelen. Neden?"

"Çünkü ben de öyle yapardım! Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. O tuhaf küçük evi sevmiştim. Orada kalabalık olmamamız hoşuma gidiyordu ama sonsuza kadar tamamen izole olmak istediğimi sanmıyorum. Sadece saklanmak istemiyorum. Yapabilirsek insanlara yardım etmek istiyorum. Yani belki Mack ve Maria ve o ağda kim varsa bizi kullanabilir. Sen ve ben. İyi bir şeyler yapabiliriz."

Travis'in ağzının kenarları kalkıyor. "Gerçekten istediğin bu mu? Bunu sadece duymak istediğimi düşündüğün için söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır! Ciddiyim. Tam olarak istediğim şey bu. İstiyorum ki... Asteroit vurduğundan beri yere çökmüş durumdayım. Sanki her gün hayatta kalmak için yapabileceğim tek şey buymuş gibi. Ve artık böyle olmak istemiyorum. Sanırım dün ölüme ne kadar yakın olduğunu gördükten sonra bunu şimdi fark ediyorum. Yaşamak istiyorum. Yaşamak istiyorum. Gerçekten yaşamak. Sabahları seninle uyanmak istiyorum. Sabahları seninle uyanmak istiyorum. Bakalım bir bahçe dikip birkaç şey yetiştirebilecek miyiz? Yardım etmek istiyorum.

insanlarla tanışmak istiyorum. Birkaç arkadaş edinmek istiyorum. Ormanda hâlâ hayatta olan her kuşu bulmak istiyorum. Geceleri böcekleri dinlemek ve güneşin batışını izlemek istiyorum. Sevişirken seni öpmek istiyorum. Seni öpmek istiyorum.

bir... seninle bir bebek sahibi olmak." Düşünmeden gevelediğim şeyi fark ettiğimde yutkundum. "Yani, eğer istersen. Ve eğer yapabilirsek."

Travis uzun bir süre suskun bir şekilde bana bakarken ellerim titriyor. Sonra yüzünde bir şey kırılıyor. "Sevgilim, bunu ben de istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet. Ciddiyim. istiyorum. Grace öldükten sonra hayatımın bir anlam ifade eden kısmının sonsuza dek bittiğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. . Bir şekilde hayata geri döndü. Ve bu seni bulduğum için oldu. Artık yaşamak istiyorum. Seninle gerçekten yaşamak istiyorum."

• • • •

İKİ GÜN SONRA, TRAVIS, Mack, Anna ve ben doğuya doğru yola çıktık. Travis'in hâlâ çok ağrısı var ve pek iyi hareket edemiyor ama yolculuğa hazır olduğunda ısrar ediyor ve Mack ile Anna'yı daha fazla geciktirmek istemiyoruz.

Önlerinde bizden daha uzun bir yolculuk var.

Yolculuk yavaş ve gözden uzak durma ihtiyacımız ve sürekli benzin arayışımız nedeniyle aksıyor ama sonunda hedefimize ulaşıyoruz.

Mack ve Anna'ya ormanın kenarında, küçük evimize giden toprak patikanın başında veda ediyoruz. İletişim kurmak için planlar yaptık, belirlenen yerlere notlar bıraktık, böylece insanlara yardım etmek için bu ağın bir parçası olmak.

Mack ve Anna'nın pikabı gözden kaybolduğunda, Travis yolcu koltuğunda kambur dururken ve köpeği de ayaklarının dibinde havlu yığının.

Dağa çıkarken nefesimi tutuyorum.

Orman sessiz. Kilometrelerce ötede kimse yokmuş gibi görünüyor.

Ama o evin bıraktığımız gibi boş olup olmayacağını bilmenin bir yolu yok.

o.

Patikanın tepesine ulaştığımda orman temizlendi.

Unutmayın. Tepesinde güneş panelleri olan tuhaf küçük bir ev ve arkada bir atölye var.

Sessiz görünüyor. Dokunulmamış.

Dışarı çıkıyoruz, Travis solgun ve topallıyor ama ben kapının kilidini açarken tüfeğini yerinde tutuyor.

İçeride kimse yok.

Köpek içeri girerken mutlu bir şekilde havlıyor ve odun sobasının önündeki küçük kilimine doğru ilerliyor, hala düzenli olduğundan emin olmak için ön patileriyle birkaç kez kaşıyor.

Travis'e dönüp gülümsüyorum.

Meadows'tan ayrıldığımdan beri ilk kez evimdeymişim gibi hissediyorum.

• • • •

İKİ HAFTA SONRA TRAVIS, ben yarasına antiseptik merhem sürerken homurdanıyor.

Artık gerçek bir yara değil. Deri çoğunlukla iyileşmiş ve Ham, kırmızımsı bir kesik. Dikişler birkaç gün önce atıldı. Ama endişelendiğim şey deri değil. İçeride her şeyin nasıl iyileştiği.

Travis'in hissettiği acı ve omzunu kullanma becerisi dışında bunu bilmenin bir yolu yok.

İyi olduğunu söylüyor ama hala çok acı çektiğini biliyorum. Eski haline dönmesi uzun zaman alacak. Omuzunu asla eskisi gibi kullanamayabilir.

"Gördün mü?" diye mırıldanıyor. "Sana iyi olduğunu söylemiştim. Enfeksiyon kapmayacak." "Öyle görünmüyor. Ama silahla vurulmuş. İyileşmezler. bir gecede."

"Evet, ama sadece 22 kalibrelikti. Ve iyi bir atış değildi. Çok uzağa gitmedi. Gerçekten iyi, Layne. Tam formuma geri döndüm."

"Hâlâ acı çekiyorsun. Acı çekmiyormuş gibi davranabilirsin ama çektiğini biliyorum.

Ve sırf inatçı ve maço olduğun için kendini aşmana izin vermeyeceğim."

"Maço olmakla alakası yok. Yıllardır seks yapmadığımız gerçeğiyle ilgisi var."

Buna kıkırdıyorum ve çıplak okşuyorum, teninin, meme uçlarının, göğüs kıllarının dokusunun tadını çıkarıyorum. Yatağa uzanmış, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yok. İri, sıcak, seksi ve kaşlarını çatıyor.

Kilerde küçük bir halı daha bulduk ve onu da yatak odamıza koyduk. Köpek burada bizimle uyuyabilir. Şu anda yan yatmış durumda ve yüksek sesle horluyor.

Evin eski sakinlerinin büyük boy gömleklerinden birini giyiyorum. Elimi Travis'in kasıklarına doğru kaydırıyorum ve iç çamaşırının üzerinden ona masaj yapıyorum. "Seninle ilgilenmek için elimden geleni yapıyorum."

"Bu konuda bir şikayetim yok." Elimin altında sertleşmeye başlıyor ve kalçalarını dokunuşuma doğru yuvarlıyor. "Ama ben seni seviyorum. Ve bir tür mucize oldu ve sen de beni seviyorsun. Ve bu lanet kurşun yüzünden seninle sevişmeme izin vermiyorsun. Bu bir adamı delirtmeye yeter."

Onu öpmek için eğildim, hâlâ iç çamaşırının kumaşı üzerinden onu okşuyorum. "Sonsuza kadar sürmeyecek."

"Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

"Kendine daha fazla zarar verecek bir şey yapmanı istemiyorum."

"Biliyorum. Ama ya burada uzanıp ? Üste çıkıp tüm işi sen yapabilirsin."
Dudaklarına karşı kıkırdıyorum. "Bu asla . Seni çok iyi tanıyorum. Çok heyecanlanacaksın ve kendini tutamayacaksın. Ve omzuna daha fazla zarar verirsin."

Elimi kemerinin altından geçirip parmaklarımı ereksiyonunun etrafına doladığımda tıslıyor. "Gerçekten iyi olacağım."

"Sen de iyi olmayacaksın. Bunu riske atmayacağım." İç çamaşırını indiriyorum. O da kalçalarını kaldırarak yardım ediyor. "Ama şikâyet etmeyi bırakırsan, senin için özel bir şey yapacağım."

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri ateşleniyor. "Aklında ne var?"

Ağzımı kasıklarına indirip ona gösteriyorum.

• • • •

Travis'in omzunu her oynattığında sızlanmayı bırakması için İKİ HAFTA daha geçmesi gerekiyor.

Yara tamamen kapandı ve artık o kadar çığ görünmüyor. Ve omzunu çalıştırmak için gayretle çalışıyor. Hala oldukça ağrılı olduğunu bilmeme rağmen neredeyse tam hareket açıklığına kavuştu.

Öğleden sonrayı çamaşır yıkayarak geçirdik. Yardım etmek için ısrar etti ve ona izin vermemek için bir neden göremiyorum. Yorgun olduğum için uzun bir duş aldım ve sonra güveç, mısır ekmeği ve biradan oluşan sakın bir akşam yemeği yedik.

Birayı şimdi ilk baştakinden daha çok seviyorum.

Travis yatmadan önce duş alacağını , aklında ne biliyorum.

Ve gerçek şu ki, bence nihayet zamanı geldi.

Travis iyi görünüyor. Birkaç gün önce Mack'ten bir not aldık.

Yoldan geçen biri iletişim noktamıza uğramış olmalı. Mack bir hafta içinde buraya gelecek ve nasıl olduğumuzu ve Travis'in iyileşip iyileşmediğini görmek istiyor. O zaman belki bir iş bulabiliriz çünkü Travis herkesin bekleyebileceği kadar çabuk ve iyi bir şekilde iyileşti.

Bunu dört gözle bekliyorum. Dünyada iyilik yapmak için.

Dört gözle beklediğim tek şey bu değil.

Endişelerime rağmen, seks yapmanın bana bir şey yapacağını düşünmüyorum.

Travis artık zarar vermiyor. Eskisi kadar yapsa bile.

Sabırlı olmaya çalışıyordum. Ben ona nasıl bakıyorsam o da bana öyle bakıyor.

Ama aynı şey değil.

Bir aydan fazla . Ben de onunla

sevişmek istiyorum.

Sabun, diş macunu ve Travis'in hafif kokusuyla yatak odasına girdiğinde ben de uyanık bir şekilde yatakta onu bekliyordum.

Yatağın üzerinde durup bana bakıyor. "Bu gece bana yine hayır demeyeceksin, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Sana hayır demeyeceğim."

Gırtlaktan bir ses ve beline sardığı havluyu bırakıyor. Sonra üzerime tırmanıyor, beni öyle bir aciliyet ve tutkuyla öpüyor ki nefesim kesiliyor.

Uzun bir süre sadece beni öperek ve okşayarak geçiriyor. Sonunda kalçalarımı birbirinden ayırdığında hem kalbim hem de bedenim hazırды. benim girişime kadar geldi.

"Ah sevgilim," diye mırıldanıyor kendini . "Seni böyle özledim. Seni çok özledim."

daha sıkı hissediyorum, sanki beni tamamen dolduruyormuş gibi. Nefes alıyorum ve dizlerimi yukarı doğru bükerek kalçalarımı bu hislere karşı gıcırdatıyorum.

"Siktir. Oh lanet olsun. İyi hissediyor musun, Layne?"

"Evet." Parmaklarımı sırtının küçük kısmına geçiriyorum. "Tanrım, kendimi çok iyi hissediyorum. Ben de seni bu şekilde özledim."

Birkaç kez pompalıyor. "Evet. Hiçbir şey senin içinde olmaktan daha iyi hissettiremez."

Dizlerimi daha da yukarı çekerek daha derine batmasına izin veriyorum. "Tanrım, çok büyük hissediyorsun."

Eğlenerek ofluyor ve birkaç sarsıntılı itme hareketi yapıyor.

Sırtımı yukarı kaldırmanın verdiği hissi çok seviyorum. "Evet! Biraz daha yap."

Hızlı bir ritim tutturuyor, kendini ön kollarının üzerinde üstümde tutuyor, yaralı omzunu korumak için bir tarafa doğru daha fazla eğiliyor. "Hoşuna gidiyor

mi?" Terliyor ve bana gülümsüyor. "Küçük sevgilimin zıplamayı sevdiğini biliyorum."

Aynı anda hem kıkırdıyor hem de zevkle inliyorum ve sonunda en aptalca sesi çıkarıyorum. Beni hem yatağı hem de beni sarsacak kadar sert alıyor.

Ama kesinlikle kendini zorlamıyor ve bu da benim rahatlamamı ve keyif sağlıyor.

Kollarımı ona doluyorum ve kalçalarımı onunkilerle birlikte hareket ettiriyorum, vücutlarımız seksi bir tokat sesi çıkarıyor, ta ki bir doruk noktası sertçe sarılıp içimde serbest kalana kadar. Zevk içimi titretirken haykırıyorum ve Travis'in de kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyorum.

Homurtuları boğuk ünlemlere dönüşüyor.

Bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum, hala orgazmdan nefessizim.

"Çekme. Lütfen çekme."

İnliyor ve eğiyor, kontrolünü kaybederken kalçalarını benimkilere sürüyor. Serbest kalması vücudunu sarsıyor. Boşalırken "Aşkım... seni... sevgilim" diye homurdanıyor.

Farklı hissettiriyor. Onun içime boşalması.

O rahatlarırken kollarımı ve bacaklarımı onun etrafında tutuyorum. İkimizin de nefesi kesiliyor. Beni yavaşça öpmek için başını kaldırıyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ağızma karşı.

"Ben de seni seviyorum."

"emin misin?" "Evet. Eminim."

"Artık bebekler hakkında biraz şüpheli olduğunu biliyorum. Ama bunu söylemenin bir yolu yok.

Bunu her yaptığımızda bir bebek yapıyor olabiliriz."

"Bunu biliyorum." Ona sıkıca sarıldım. "Bu beni mutlu eder. Her şeyi seninle istiyorum."

Hafifçe inliyor ve yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Ben de her şeyi istiyorum."

"Yani bu bir şey daha yapmamız gerektiği anlamına geliyor." Hareketsizleşiyor. "Neymiş o?"

"Sonunda köpeğe bir isim vermemiz gerekiyor" derken sesimde bir gülümseme var.

• • • • •

ERTESİ SABAH güneş alaca menekşe renginde doğar.

Köpeği dışarı saldığımdaya bir fincan kahve içiyorum ve güneşin doğuşunu mümkün olduğunca görebilmek için evin doğu tarafına doğru yürüyorum.

Bir dakika sonra arkamdan gelen Travis'in kokusunu .

"Bu mor," diyorum gülümseyerek.

Kahvemizi yudumlarken durup izliyoruz. Köpek sonunda yanımıza oturuyor, ne yaptığımızı anlamaya çalışırken başı eğik ve kulakları dik.

"Biliyor musun?" Gülümseyerek Travis'e dönüyorum. "Eğer sadece manzaranın fotoğrafını çekersen, güneşin doğduğunu mu yoksa battığını mı asla anlayamazsın."

Travis kaşlarını çatır. "Doğudan ya da batıdan anlarsın."

Onu nazikçe dürtüyorum. "şey bu değil. Sadece manzara hakkında konuşuyorum. Bağlamından koparılmış. Gün batımı mı yoksa gün doğumu mu olduğunu asla anlayamazsın."

Bunu düşünürken bir dakika sessiz kaldı. Ruh halimi anladı. Mırıldanıyor, "Evet. "Evet. Evet. Bu doğru."

"Hepimiz hayatlarımızı sadece bir anlık zaman diliminde yaşıyoruz. Belki de güneş üzerimize hiç batmadı. Belki de her zaman güneşin doğuşuydu."

Kahve fincanını sol eline götürüyor, böylece parmaklarını benimkilerle birleştirebiliyor. "Belki de öyleydi."

Başka bir şey söylemiyoruz. gerek yok.

Kahvelerimizi yudumluyoruz - bir daha geri gelmemek üzere gittiğini sandığım bir hoşgörü - ve güneşin puslu gökyüzünde yükselişini izliyoruz. Koyu mor renk açılıyor, parlıyor, maviye dönüşüyor.

. Artık bunu biliyorum.

Dünyanın sonu gelmiyordu.

Güneşin son ışığı olduğunu varsaydığım şey her zaman benim başlangıcımdı.

Bir yıl sonra

AĞUSTOS GÜNÜ SICAK ve bunaltıcı ve ben yazın sonbaharı hayal ettiğim o noktasındayım. Yorgunum, kirliyim ve kıyafetlerimin altında terliyorum. Travis engebeli bir dağ yolunda hızla ilerliyor ve Jeep sürekli sallanıyor, vücudumu, saç örgülerimi, içimi zıplatıyor.

"Lütfen biraz yavaşlayabilir misin?" Sonunda destek çubuğuna tutunarak ve bir mide bulantısı dalgasını gidermek için derin nefes alarak soruyorum.

"Özür dilerim." Travis dramatik bir şekilde yavaşlıyor ve bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Hasta mı hissediyorsun?"

"Hasta hissetmiyorum. Sadece bu kadar çok zıplatılmaya ihtiyacım yok."

Bana alaycı bir bakış fırlattı. "Etrafta zıplamayı sevdiğini sanıyordum."

"Arabada olmaz." Gülmemeye çalışıyorum ama pek de iyi . "Yatakta durum farklı."

"Ah. ." Gülümsemesi hafifçe soluyor. "Seni araba hastası yapmak istememiştim. Sadece evde olmaya hazırım."

"Evet. Ben de."

Neredeyse iki haftadır küçük evimizden uzaktayız, bu da son bir yıldır gittiğimiz en uzun süre. Yolculuk iyi geçti. Daha güvenli bir yere taşınması gereken yaklaşık elli yaşlıdan oluşan bir gruba eşlik ettik ve her şey gerçek bir tehlike olmadan sorunsuz bir şekilde ilerledi.

Güneş yanığı ve sıcak yorgunluğu dışında yaralanma olmadı. Travis ve ben Mack'in yardımcılar ağının düzenli bir parçası olduk ve bu gibi işleri yapmak her zaman

değerli bir şekilde katkıda bulunduğumu hissettiriyor.

Ama iki hafta evden uzakta ve olası tehlikelere karşı tetikte olmak için uzun bir süre. Geri döndüğüm için mutlu olacağım.

Köpek ayaklarımın dibine kıvrılmış durumda, Travis arabayı onun hoşuna gitmeyecek kadar sarsınca ara sıra huysuzca başını kaldırıyor. Biz nereye gidersek o da oraya gidiyor ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Ama o da bizim gibi. En çok evde olmayı seviyor.

Artık çok uzakta değiliz ve heyecanlanmaya başlıyorum. Travis'in kolunu dürtmek için uzanıyorum. "O kadar yavaş gitmene gerek yok. Söz veriyorum üzerine kusmayacağım."

"Köpeğin üzerine kusmanı da pek istemem."

Gülüyorum. "Artık bir adı var, biliyorsun."

"Evet. Ama hala 'köpek' demeyi tercih ettiğini düşünüyorum."

"Hayır, bilmiyor. Adını biliyor. Değil mi Duke?"

Köpek bunun üzerine başını kaldırıyor, ama hiçbir şey olmadığını görünce uzun bir oflamayla tekrar yere bırakıyor.

"Ona o şiirin adını verdiğimizize hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı

Travis. "O şiirin en sevdiğin şiir olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Ama Dük bir katil!"

Şimdi çaresizce kıkırdıyorum. "Şey, ya Duke ya da Lancelot'tu, sonra En sevdiğim şiir. Duke'u seçen sendin."

"Köpeğimin adını Lancelot koyacak değilim." Öfkeli bir kaş çatmaya devam ediyordu ama gözleri yüzümde durunca kaşları yumuşadı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne gibi?"

"Biliyorsun."

Bir eliyle uzanıyor ve başparmağıyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Elimde değil. Seni çok seviyorum. Bazen taşıyor.

Özellikle de zaman. Seninle birlikte olmadan önce gülmenin nasıl şey olduğunu neredeyse unutuyordum."

"Evet, bu doğru. Birlikte seyahat etmeye ilk başladığımızda, tek yaptığın o yumuşak homurtu sesini çıkarmaktı. İlk başta bunun bir kahkaha olduğunu bile bilmiyordum."

"Öyleydi. Sadece nasıl insan olacağımı hatırlamam biraz zaman aldı."

"Sen her zaman insandın. Her zaman iyiydin. Bana bunun mümkün olduğunu hatırlattın."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve Travis cipi bir ağaca çarpmamak için yavaşlıyor.

patıkaya dönüp baktığında yüzüm kızarıyor ve gülümsüyorum. "Bu işte çalışabildiğimize sevindim."

"Ben de."

"Mack mutlu görünüyor. de öyle değil mi?" "Kesinlikle öyle."

"Buna sevindim. O iyi bir adam. Mutlu olmayı hak ediyor."

Travis cevap olarak bir şey söyleyecek gibi görünüyor ama evimize giden dağın dönemecine ulaştık ve bu bizi diğer her şeyden uzaklaştırıyor.

Duke bile oturup havayı kokluyor.

"Duş almak için sabırsızlanıyorum," diyorum yaklaştığımızda.
"Neredeyse iki hafta oldu."

"Evet. Ben de."

"Kesinlikle bir taneye ihtiyacın var. Uzun zamandır seni bu kadar güçlü koklamamıştım."

Bana pek de inandırıcı olmayan dar gözlü bir bakış atıyor. Gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Ben de koktuğumu biliyorum, yüzden söylemene gerek yok." Başını sallıyor.

"Kokmuyorsun."

"Bu yalan pek inandırıcı değil."

"Yalan değil. Kokun hoşuma gidiyor." Beni pohpohlamaya çalışıyor gibi görünmüyor. Sadece doğru olduğuna inandığı şeyi söylüyor.

"Nasıl kokuyorum?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Boğazını temizliyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. Yanakları hafifçe kızarmış ve utandığı her halinden belli. Bu adam, gömleğimin altına bakmaktan utanan ve elinde bir kutu tamponlar ve iç çamaşırları hakkında konuşuyor. O kadar da değişmemiş. Hâlâ sevimli bir şekilde utangaç. Ama şu anda bana gerçeği söylüyor.

"Benimki gibi kokuyorsun."

Hemen cevap vermeyince bana hızlıca bir bakış attı. "Ne oldu?" "Hiçbir şey. Sadece çok güzel bir aşk yaşayacaksın. Sonunda eve varacağız."

"Öyle mi?"

"Oh evet."

"Duştan önce mi sonra mı?"

"Henüz bilmiyorum. Nasıl gideceğini görmemiz gerekecek."

• • • •

ÖNCE DUŞLARIMIZI ALMAYIZ.

Dağın tepesindeki açıklığa girdiğimizde Duke o kadar heyecanlanıyor ki, daha tam park etmeden araçtan atlıyor. Coşkuyla havlayarak bahçede koşturuyor ve ön kapının kilidini açıp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol ederken Travis de ben de gülüyoruz.

Son birkaç aydır atölyeyi yenilemek, yapıyı tek odalı küçük bir kulübeye dönüştürmek ve böylece ihtiyacı olan insanlara geçici barınak için çalışıyoruz. Gerçekte, Travis

ve bana fazla zarar veremeyeceğim kolay işler veriyor. Proje bir ay içinde bitmiş olacak.

Her şey iki hafta önce bıraktığımız gibi. Henüz kimse evimize rastlamadı.

Umarım çok uzun bir süre bu şekilde kalır.

Oturma odasında memnuniyetle gülümserken Travis beni aniden kucağına alıp yatak odasına götürüyor.

"Ya duş almak istersem?" Kollarımı boynuna dolayarak talep ediyorum.

"Duşlar bekleyebilir. Bana iyi bir sevişme sözü vermiştin."

"Verdim mi? Hatırladığımdan emin değilim."

Bana abartılı bir hırıltı veriyor. "Yakında hatırlamaya başlasan iyi edersin, kadın." Sert duruşuna rağmen beni yatağa nazikçe yatırıyor ve üstüme çıkarken beni öpüyor. "Şimdi hatırlıyor musun?"

Yüzünü iki arasına almak için uzandım. "Aklıma gelmeye başladı. Belki sen bana hatırlatabilirsin."

Beni öpüyor, öpüyor ve biraz daha öpüyor. Sonra kıyafetlerimi çıkarıyor ve ben eğilip inleyene kadar beni okşuyor. Elimden geldiğince onun kıyafetleriyle uğraşıyorum ama sonunda sabırsızlanıyor, ayağa kalkıyor ve üç saniye içinde soyunuyor.

Sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor ve boşalana kadar sikiyor. Sırt üstü dönüp beni üzerine çekmeden önce nefesimi zar zor yakaladım. Kalçalarına sarılıyorum ve ikimiz de sert çıkışlara ulaşana kadar hevesle ona biniyorum.

O zamana kadar çok yorulmuştum, bu yüzden çıplak, terlemiş ve memnun bir şekilde onun üzerine yığıldım.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Seni seviyorum, sevgilim." "Ben de seni seviyorum. Ve bu kesinlikle iyi bir sevgiydi."

"Burada tartışma yok." Dönüyor, böylece ikimiz de yan yatıyoruz ve sonunda kollarını gevşetiyor. Parmak uçlarını karnıma ulaşana kadar göğüslerimin kıvrımlarında gezdirirken gözleri sessiz ve şefkatli.

Dışa doğru kıvrılmaya başladı. Hamileliğimin beşinci ayındayım.

"Senin için çok fazla değildi, değil mi?" diye soruyor usulca.

"Hayır. Kesinlikle çok fazla değil. Büyük olabilirsin ama *o kadar da* değilsin.

büyük."

Homurdanıyor. "Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istediğini biliyorum." Kıllarla kaplı çenesini okşuyorum.
"Hâlâ böyle seks yapmaktan hoşlanıyorum. Ben hamileyim. Farklı bir insan değilim."

"Bunu biliyorum. Sadece endişeleniyorum."

"Biliyorum. Ben de endişeleniyorum. Ama şu ana kadar iyi gidiyorum ve bebek için elimizden geleni yapacağız. Yapabileceğimiz tek şey bu."

"Evet."

"Hava Grace küçükken olduğundan çok daha iyi. Aynı şeyin bebeğimizin başına geleceğini düşünmek için hiçbir neden yok."

"Biliyorum."

"Ve bebekler binlerce yıl boyunca hastaneler olmadan doğdu ve büyüdü."

"Bunu ben de biliyorum. Endişeleneceğim. Bunun için yardım yok. Ama ben... umutluyum." "Ben de umutluyum." Onu çok nazikçe öptüm.

Hamile olduğumu öğrendiğimizde Travis'in içinde bir şeyler kopmuş gibiydi ve sonunda Grace için yas tutabildi. Çok zordu. İkimiz için de. Ama bu onun içinde yara almış ama asla iyileşmemiş bir şeyi onardı. Şu ana kadar.

Çok sıcak ve yapış yapış hissedene kadar bir süre bana sarılıyor. Sonra , duş alıyorum, tayt ve büyük boy bir gömlek giyiyorum.

Travis sabun kokusu ve temiz giysileriyle mutfığa girdiğinde yemekle uğraşıyordum. Ona sıradan bir gülümseme veriyorum ama yüz ifadesini görünce duraksıyorum.

Ciddi görünüyor. Sadece biraz gergin. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Yok bir şey. Sadece sana bir şey sormak istedim."

"Gerçekten mi? Ne?"

Boğazını temizliyor. "Sana bir şey vermek istedim."

"Travis? oluyor? Neden kadar gerginsin?" Kalbim hızla çarpıyor. Önemli bir şey olacakmış gibi hissediyorum.

Elini cebine sokup tekrar çıkarıyor ve avucunu açarak bana elindeki bir şeyi gösteriyor.

Bir yüzük.

Küçük, güzel bir tektaş pırlantalı altın bir yüzük.

Bir nişan yüzüğü.

Tamamen sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

Tekrar boğazını temizler. "sorun değil... Bunun en önemli şey olmadığını biliyorum. Ama ben istedim ki... Bunu resmileştirmek istedim. Ben

Seni seviyorum. Benim için her şey olduğunu. Sonsuza kadar senin olacağımı. Eğer... .. istediğin buysa."

Sonunda bakışlarımı elindeki yüzükten çekerken gözlerim yaşlarla doluyor. "Nereden aldın bunu?"

"Buldum. Bir süredir . Mack de birkaç alyans bulmama yardım etti. Sanırım bize uyacaklar. Cheryl küçük kasabalarına bir vaizin taşındığını söyledi. Yani muhtemelen..." Bir ayağından diğerine geçti. "Eğer istersen."

"İstiyorsun-"

"Seninle evlenmek. Evet. ." Gözleri düşüyor ve sonra tekrar kalkıyor. "İstiyor musun?"

Titriyorum. Duramıyorum. Gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Evet, seninle evlenmek istiyorum!" Kendimi kollarına attım.

Heyecanımın gücüne rağmen yüzüğü düşürmemeyi başarıyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

Ya bizim heyecanımızla ya da yemek kokusuyla ilgilenen Duke mutfığa giriyor ve ayak bileklerimizde burnunu çekiyor.

Travis sonunda beni bırakıyor ve yüzüğü parmağıma geçiriyor. Tam oturdu. Bunu nasıl bulduğunu hakkında hiçbir fikrim yok.

İkimiz de hüzünlü bir şaşkınlıkla parmağımdaki yüzüğe bakıyoruz.

Buna tekrar sahip olabileceğime hiç inanmamıştım. Şu anki dünyada bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Neredeyse tamamen saf bir neşe.

tadını çıkarıyor, dünyanın sonuna kadar benim, Travis'in, Duke'un ve bebeğimizin olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Yazar Hakkında

CLAIRE on iki yaşından beri aşk romanları yazıyor yaşında. Ateşli seks ve gerçek duygular içeren çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazıyor.

Ayrıca Noelle Adams (noelle-adams.com) takma adıyla aşk romanları yazmaktadır. Claire ile iletişime geçmek isterseniz, lütfen web sitesine (clairekent.com) göz atın veya clairekent.writer@yahoo.com adresine e-posta gönderin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.